

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

You ARE MINE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JENIKA
SNOW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEN BENİMSİN

LİKANLAR, 2

JENIKA SNOW

SEN BENİMSİN (Lycanlar, 2)

Jenika Snow tarafından

www.JenikaSnow.com

Jenika_Snow@Yahoo.com

Telif Hakkı © Nisan 2021 Jenika Snow

tarafından İlk E-kitap Yayını: Nisan 2021

Fotoğraf tarafından sağlanmıştır:

Adobe Stock Kapak Tasarımcısı:

Cormar Kapaklar

Editör: Kayla Robichaux

Editör: Her Şeyi Kapsayan Kitaplar

TÜM HAKLARI SAKLIDIR: Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır. Suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Bu edebi eser kurgudur. Tüm isimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Lütfen yazara saygı gösterin ve yazarın haklarını ihlal edecek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

İÇİNDEKİLER

Sinopsis

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Sonsöz

Yazar Hakkında

Luca

Aklımı kaybetmiştim, insandan çok hayvandım. Akıldan çok deliydim.

Ve tüm bunların sebebi eşimi bulamamış olmamdı, sadece ve sadece benim olmak için doğan o dişiyi.

İnsanlıktan içimdeki kurda dönüşebilen doğaüstü bir varlık olan dört yüz yaşındaki bir Lycan olarak, türüm hayal edilemez güce sahip korkunç canavarlar olarak biliniyordu. Herkes bizden korkardı, haklı olarak da.

Eşimi bulma umudumu yitirmiştim ve bu yüzden içimdeki canavarın beni kontrol etmesine izin vermiştim. Her şeyden çok daha kuduzdum.

Ama sonra oldu. Onu gördüm, buçukluk eşimi. Yarı Lycan. Yarı vampir. O mükemmeldi ve sadece benim için yaratılmıştı.

Onu başka hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyordum ve ne olursa olsun ona sahip olacaktım.

Çünkü Öteki Dünya'dan bir erkeğin eşini bulup onu yakınında tutmasından daha tehlikeli bir şey olamazdı.

Ama beni bir canavar olarak gören ve onu benden uzak tutmak için benimle savaşmaya hazır olan koruyucuları, erkek kardeşleri ve babası vardı.

Hayatım boyunca onu beklemiştim ve sonuçları ya da yansımaları ne olursa olsun, ödülümü almamın önünde durmayı düşünen her şeyi ve herkesi dümdüz edeceğimi çok geçmeden anlayacaklardı.

PROLOGUE

Luca

P *Ona yardım et. Onu şımartın. Ona değerli bir erkek ve ona bakacak bir eş olarak neler sunabileceğinizi görmesini sağlayın.*

Yürürken içimdeki canavar yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu

Pazarda el yapımı Romen giysileri, duvar halıları, kolyeler ve broşlar sergileniyordu. Oyma biblolar, hamur işleri ve taze meyve ve sebzeler de kolayca .

Ren yanımda yürüyordu, kardeşim yirmi beş yaşına yeni basmıştı, sadece bir insan için değil, bin yıldan fazla yaşamış bir Lycan için de genç bir delikanlıydı.

Güzel geleneksel Romanya eşarpları yapan bir tezgahın önünde durdum ve narin görünümlü bir tanesini elime almak için uzandım. Beyaz arka plan işlemeli desenler ve tasarımlarla bölünmüştü, parlak renkler göz alıcıydı.

Arkadaşımın bunu giydiğini hayal ettim, bu bana büyük bir keyif verdi.

"Bunun içinde çok güzel görünecek," diye mırıldandım kendi kendime ve satıcıya uzattım. Ona bir bozuk para verdim ve ketene sarılmış ürünü aldım.

"Eminim dostlar böyle şeyleri umursamıyorlardır."

Ren'e kıkırdadım, çünkü kardeşimin bir gün eşinin böyle şeyleri umursayıp umursamadığının önemli olmadığını anlayacağını biliyordum. Yine de ona dünyayı vermek isteyecekti.

"Belki de ona verdiğim her şeyden nefret edecek ve bu olmayacak. Gelecekteki eşimi memnun edecek başka şeyler bulurum." Bu düşünceyle onu bedenimle memnun etmeyi hayal ettim ve içime bir ihtiyaç dalgası çarptı.

Ren'in beni dinlemediğini biliyordum, kardeşim çoktan yolun karşısındaki pastaneye bakıyordu.

"Belki sadece benim dokunuşlarımı ya da tatlı, yumuşak sözlerimi isteyecek. Belki de onun için yaratacağım bahçeden taze kesme çiçekler ya da her sabah bahçemizde yetişen taze meyveler isteyecek. Ama o beni benim ona ihtiyaç duyacağım kadar şiddetle arzuladığı sürece, minnettar bir erkek olacağım ve nimetlerimi sayacağım."

"Eşimi bulduğumda," diye mırıldandı Ren neredeyse dalgınca. "Kaderin bizi bir araya getirdiğini bilecek ve erkeği tarafından şımartılmak değil, ortak olmak isteyecek. Benim açık kollarıma koşacak."

Homurdandım ve Ren'e baktım. Teknik olarak -en azından bir insan için- büyümüş olsa da, bir Lycan olarak hâlâ bir bebektir, kurtadam olarak şekil değiştiren akrabalarımız arasında bir delikanlıydı. Hayat ve dünya hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Büyüdüğünde anlayacaksın ki bazen en değerli hediyeler en zor elde edilenlerdir." Elimizi uzattım ve siyah saçlarını karıştırdım. Elimizi itti ama sırtıyordu. Yine de eşini çok geçmeden özlemeye başlayacağından oldukça emindim.

Bir Öteki Dünya erkeği olarak, *Bağlı Eşimiz* dışında kimseyle birlikte olamıyorduk. Kendimizi sadece onlara sakladık, başka bir dünyanın - doğrudan ailemizden olanlar dışında - bizi değişmiş halimizle görmesine bile izin vermedik. Öteki Dünya'daki diğer varlıkların yasalarını ve hiyerarşisini ve onların da buna uyup uymadığını bilmiyordum ama bildiğim yaratıkların -Lycanlar, iblisler, vampirler ve büyücüler- hepsi kaderlerinde olanlardan başkasına ilgi duymuyordu.

Bir başkasını asla arzulamazdık, hep arardık, sadece bizim olmak için doğanları özlerdik. Ve Ren'in bunu başaramadığı açıktı.

Tek özleminin eşi, diğeri yarısı olduğu çaresizlik bloğu.

Ren'in bunca zamandır gözünü diktiğı pastaneye gidişini izledim ve sadece gülümseyip başımı sallayabildim. Kardeşimin eşini bulmak için uzun süre beklemek zorunda kalmamasını umdum ve tanrılara dua ettim. Ama ikimizin de *Bağlantılı Eşimizi* yakın zamanda bulma ihtimali düşüktü. Ve onu evimiz Romanya'da bulmamız daha da uzak bir .

Kaderindeki dişiyi bulmaktan başka bir şey istemeyen Lycan erkeklerinin hikâyelerini duydum ama yüzyıllar geçmesine rağmen hâlâ yalnızdılar. Ve Öteki Dünya'daki bir erkek için tek istediğimiz, arzuladığımız ve saplantıyla aradığımız tek şey o tek kadındı.

Bırakın yıllar ve yüzyılları, günler boyunca yanımda olmayacağı düşüncesiyle göğsümde bir ağrı hissettim. Bir Lycan yüzyıllar boyunca yaşayabilirdi, ama benim tek istediğim tüm bu zamanı yanımda onunla geçirmektir.

O benim tüm dünyam olan meçhul kadınımdı, yine de kim olduğunu bilmiyordum.

Ama onu bekleyecektim - tüm hayatım boyunca, eğer gerekirse. Kendimi geliştirmeye devam ederdim ki tanıştığımızda bende hiçbir kusur bulamasın. Aralarından seçim yapabilmesi için dünyanın her yerinde evler satın alırdım, çok sayıda seçenek sunardım, böylece gerçekten ve tamamen mutlu olabilirdi.

Ve tüm bunları damarlarımda dolaşan beklenti ve ihtiyaçla yapardım. Çünkü o beni bir bütün yapacaktı.

Sadece onu beklemek zorundaydım.

Luca

Günümüz: dört yüz yıldan fazla bir süre sonra

malikaneden ayrıldım, bu her geçen gün daha az gerçekleşen bir şeydi. Zamanım, içimdeki kurdun kontrolü ele geçirmesiyle karışık berraklık nöbetleriyle doluydu.

Ve hayatımın bu noktasında... Canavarın içimde serbestçe dolaşmasına izin verdim. Bu daha kolaydı. Sahip olmadığım ve muhtemelen asla sahip olamayacağım şeyleri her gün hatırlatmaktan daha az acı vericiydi.

Dostum.

Ama Ren eşini bulmuştu, kendisiyle aynı çarpıcı mavi gözleri paylaşan Amerikalı bir insan dişi. Ona mutluluk, zevk, bebek ve aşk verecek olan *bağlantılı* dişisini.

Kıskanmıştım. Kızgındım. Kaderin bana sunduğu kartlara öfkeliydim.

Ve bu beni daha da kötü, bir piç gibi hissettirdi, çünkü kardeşimin ruhunun diğer yarısını bulmuş olmasından dolayı saf başka bir şey hissetmiyordum.

Ve onu sahiplendi, kokusu malikaneyi dolduruyordu. Sadece kalan az miktardaki akıl sağlığım için değil, ona hediye olarak verebileceğim tek şey bu olduğu için de ayrılmak zorunda kalmıştım. Mahremiyet.

Ren ve dişisinin, evlerinin derinliklerinde akıl sağlığına zar zor tutunan bir canavar olmadan hayatlarını geliştirmelerine izin vermek için gitmem gerekiyordu. Burası artık onların eviydi, ikisinin.

Ama şimdilik, arazide yürüdüm, boşuna ve çaresizce bir zamanlar yaptığım gibi vahşi doğada teselli bulmaya çalıştım.

Ve derin bir nefes aldığımda, Ren'in eşini türümüzün yöntemiyle aldığına hiç şüphe yoktu - ışığı altında, onu tamamen sahiplenerek ve üzerine işaretini koyarak. Bu bizim türümüzün yöntemi, eşlerin kendilerine ait olması gereken kadınla nihayet tamamlandıklarında yaptıkları kutsal, ritüelistik bir eylemdi.

Ayın çekimine karşı koyacak, Lycan'ımı tamamen serbest bırakacak ve özgürce koşmasına izin verecek kadar güçlü değildim ve ay her yükseldiğinde kendimi kilitliyor, içimdeki canavara bir kez daha özgür olamamanın acısını çektiyordum.

Ama bu gece, alışkanlığımı bozdu. Ren evinde eşiyile baş başa kalmayı hak ediyordu. Dişisini çekip artık yalnız olmadığı gerçeğinin tadını çıkarırken, malikânenin en alt odasında böğüren ve yavaş yavaş aklını yitiren bir erkek kardeşe ihtiyacı yoktu.

İşte buradaydım, ormandaki hafif aşınmış patikada yürüyordum, kardeşimin dişisini bulmadan önce gecelerce yürüdüğü patikanın aynısı. Ren'in ağaçların arasında kalan kokusunu ve artık geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek onun olan kadına sahip çıkmasının hafif kokusunu alabiliyordum.

Onun adına sevindim, ikimiz de aynı kaderi paylaşmayacağımız için rahatladım.

Ve şimdi buradaydım, onunla aynı yolda ilerliyordum. Ama onun bunca zaman açıkça tutunduğu umudu çoktan kaybetmiştim.

Ağaçların arasındaki bir aralıktan ayın gümüşü ışıltısı süzülüyordu. Açıklığa adım attım ve başımı arkaya eğdim, gözlerimi kapattım ve o güçlü çekimin beni neredeyse uyutmasına izin verdim.

Kardeşim hiç şüphesiz mümkün olan en kısa sürede çiftleşme töreni yapacaktı. Onu çoktan sahiplenmişti -havadan kokusunu kolayca alabiliyordum- ama bizim türümüzün yanı sıra Lycan'lara bağlı olanların da dişisiyle düzgün bir şekilde çiftleşmesine tanık olmasını isteyeceğini biliyordum. İnsan düğününe benziyordu ama yeminler ve beyaz elbiseler yoktu,

ya da piriç fırlatmak gibi. Temel olarak, türümüz için eşlerimizi göstermenin ve tüm erkeklere onun alındığını bildirmenin bir yoluydu - boynundaki işaret gururla sergileniyordu. Bu haber türler arasında yayılırdı, böylece herkes ona bulaşmaması gerektiğini, aksi takdirde ölümle yzleşeceklerini bilirdi.

Yani evet, kardeşim kesinlikle en kısa zamanda bir tören . Ve onu suçlayamazdım. Ben de sulardım.

Gözlerimi kapatıp nefes verdim ve ayın ışıltısının her zaman yaptığı gibi beni yatıştırmasına izin verdim. Ve çok az yardımı oldu.

Delirdiğime dair söylentilerin dünyamızda yaygınlaştığını biliyordum. Hepsi benim tehlikeli, vahşi, yaratıktan çok canavar olduğumu düşünüyordu. Sanırım yleydim. Ama kardeşime olan saygımdan dolayı törenine katılacaktım. Gitmemelik edemezdim. Ve o piçlerin her birinin gözlerinin içine bakıp hâlâ burada olduğumu görmelerini sağlayacaktım; zar zor hayatta olsam da hâlâ buradaydım.

Sonra malikanenin çukurlarına geri döner ve artık her şeye değip değmeyeceğini gerçekten düşünürdüm.

Ainslee

Kendimi yabancı hissediyordum ama yine de sanırım bir bakıma bambaşka bir dünyadaydım. Romanya, özellikle de bu küçük köyler, evim dediğim Highlands'e hiç benzemiyordu. Ama bu ülke Yine de kesinlikle güzel.

Kendimi hep hissettim, değil mi?

Kendimi biraz klostrofobik hissettiğim için duvarlardan uzak durarak odanın içinde dolaştım. Annemi ve babamı gördüm. Birbirlerine duydukları sevgi çok gerçektir.

Babam Banner McGregor, İskoç Lycan Klanı'nın Kralı, eşini annemde bulmuştu, on sekiz yaşından beri Doğu Avrupa'da yaşayan Amerikalı bir vampirdi, yani bir asırdan fazla bir süre önce. Karşılaşmaları tesadüf, şans eseri, kaderin bir cilvesi ya da babamın onları tanımlamak için kullanmayı sevdiği diğer pek çok deyimden biri dışında bir şey değildi.

av köşkündeki malikânemizde kükreyen ateşin önündeki büyük deri kanepeye kıvrıldığımda dinlemekten çok hoşlandığım bir hikâyeydi. Babamın eşine bakarken anlattığı hikâyeyi dinlerdim; yüzünde ona duyduğu sevgi, özlem ve minnettarlık okunurdu.

Ailem söz konusu olduğunda 'zıt kutuplar birbirini çeker' demek hafif kalır.

Bu her doğaüstü -ve ölümlü- insanın arzuladığı bir şeydi, değil mi? Aşka sahip olmak?

Kardeşlerime baktım, sanki su içiyorlarmış ve çölde çok uzun süre kalmışlar gibi içkilerini geri atıyorlardı. Babama çok benziyorlardı; Lycan taraflarını büyük bir zevkle kullanıyorlardı. Bu kurt tarafları vampir taraflarına hükmediyordu, bu yüzden geriye kalan tek şey vahşi canavarlardı.

Ama ben? İki tarafım da üstünlük iddia etmemişti. Ne tam bir vampirdim ne de Lycan. İkisinin gerçek bir karışımıydım, biraz bir taraftan, biraz da diğer taraftan. Sıradan bir insandan ancak daha güçlüydüm, çünkü görünüşe göre vücudum rahimde hangi genetik tarafın baskın olmasına izin vereceğine karar vermek istemiyordu.

Nefesimi verdim, bir kez daha kendime kızdım, çünkü tüm bunları önemsiyordum, oysa büyük planda sadece sevgi dolu bir ailem ve dört gözle bekleyeceğim yüzyıllarım olduğu için mutlu olmalıydım.

Ama önemsiyorum. Önemsiyorum çünkü ailemdeki her erkek bana kırılacakmışım gibi . Şımartıldım ve korundum. Çiftleşme törenine gelebildiğime bile şaşırdım, çünkü beni narin bir çiçek sanıyorlar.

Bir kez daha odayı taradım. Vampirler, Lycanlar, iblisler ve hatta Öteki Dünya'dan birkaç yaratık daha çiftleşme törenine tanıklık etmek için çok uzaklardan gelmişti. Bu yaratıkların hepsi Ren ve/veya Lycan'larla ya arkadaş ya da müttefikti. Ve bunu görmek gerçeküstüydü. Ailemdeki erkekler çok korumacı olduğu için, kendi dünyamda gördüğüm tek yaratıklar kurtlar ve vampirlerdi.

Yani bu biraz korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Annem bana bir işaret yaptı ve gülümsedi; kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekmeden önce minik ikiz dişleri bir anlığına göründü. Uzun siyah saçları şık bir şekilde toplanmıştı, koyu safir rengi elbisesi solgun tenini ve açık mavi gözlerini tamamlıyordu.

"Ah, işte benim küçük . Buraya gel, sevgili kızım." Geniş omuzları ve devasa gövdesiyle iri bir Lycan olan babam, çiftleşme törenindeki konukların çoğundan daha yüksekti. Ama sonra

Yine de, bir Lycan ya da bir kral kadar büyük ve korkutucu pek fazla yaratık yoktu. Ve babam her ikisiydi.

Ona gülümsedim ve o da eğilip beni başımın üstünden öptü. Yirmi yaşında olmamı -insan standartlarında bir yetişkin- boş verin, çünkü Lycan standartlarında babam beni hâlâ küçük kızı olarak görüyordu, yani paranormal bir yaratığın yaşam süresine baktığınızda çok genç.

"Annen ve ben yarın gece bu saatlerde yola çıkacağız."

Babam belli nedenlerden dolayı anneme özel bir jet almıştı: güneş ışığı vampirler için yasaktı, ticari havayolları da öyle, çok tehlikeliydi. Bir de annemin üzerine titremekten, ona hediyeler vermekten, bir şeyler almaktan hoşlandığı gerçeği vardı, çünkü annemin yüzündeki gülümsemeyi görmek hoşuna gidiyordu, ama aynı zamanda annemin ona bir şeyler almayı bırakmasını söylemesinin iyi kalpli rahatsızlığını da seviyordu - muhtemelen daha çok.

"Belki eve dönerken kuzeye uğrarız, Kuzey Işıkları'nı görürsün?" O güzel ışıkları görmeyi sevdiğimi bildiği için genişçe sırttı ve biraz güneş ışığına tahammül de, neredeyse gece olan annem ve babamla aynı saatlerde kalmayı tercih ettim.

Çenemi üç kardeşime eğerken, "Şirretlik yapacaklar," diye homurdandım. Üçüzler, Lycan erkeklerinin olmasını beklediğiniz kadar kabadayıydılar, ama yine de klana tam olarak uyuyorlardı. Ben daha garip biriydim.

"Ah, bu küçük pislikler kardeşlerini mutlu etmek için çok hazırlar."

Başımı salladım ama gülümsedim. Evet, çok zorba ve korumacı oldukları için onlara zor zamanlar yaşatmış olsam da onlar en iyileriydi.

Babam başka bir klan üyesiyle konuşmaya başladı ve ben odayı taradım. Vampirler için kristal bardaklar kanla doldurulmuştu. Diğer konuklar için koyu renkli viski ya da burbon. Akla gelebilecek her türlü yiyeceğin bulunduğu devasa bir ziyafet masası vardı.

Uzanıp yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya aldım, gülümsedim ve teşekkür ettim, sonra kadehi

Tatlı, kabarcıklı sıvıdan bir yudum almak için ağzımı açtım. Her ne kadar kan kadar tatlı olmasa ve hayat veren sıvının verdiği coşkuyu vermese de, yine de işimi yeterince görecekti.

Neredeyse tüm kadehi bitirdim -alkolün etkilerinin içimde hoş bir şekilde hareket ettiğini hissediyordum- o sırada devasa salonda bir değişim hissettim. Hava daha da soğumuş gibiydi ve sanki hep birlikte herkes dönüp büyük salonun geniş girişine baktı.

Birine bakıyorlardı.

Sadece bir dişi için değil, aynı zamanda doğaüstü bir yaratık için de küçüktüm, bu yüzden yüksek erkekleri veya ince, uzun dişileri görebilmemin bir yolu yoktu.

Derin derin içime çektim, odadaki tüm kokuları eledim ve o girişte her ne varsa ona odaklanmaya çalıştım. Çok çalışmam gerekti; kokular çok ve yoğun, parfümler ve yiyecekler ve benim doğaüstü "güçlerim" ciddi şekilde eksikti, bir insanın koku alma duyusundan ancak daha güçlüydü. Ama sonra ona kilitlendim.

Bu içimde bir sarsıntı hissettim, gözlerimin açıldığını, kalbimin çarpmaya başladığını hissettim. Şakaklarımda, avuç içlerimde ve göğüslerimin arasında boncuk boncuk terler belirdi. Daha mı çok nefes alıyordum? Hava daha mı yoğun? Tanrım, başım dönüyordu.

Ve bu koku burnuma ve kafama dolduğunda, başka hiçbir şeyin kokusunu alamazdım.

Herkesin baktığı kişi bir Lycan erkeğiydi ama ben onu hâlâ göremiyordum. Neden aniden bu kadar sıcak ve soğuk hissettiğimi anlayamadan titredim. Neden bu kadar farkında hissettiğimi. Uyanmış.

"Luca Lupineov mu o?" diye fısıldadı annem babama, ona yaklaşıırken. Bir kolunu annemin beline doladı ve sanki kadınları yakınında tutmak istiyormuş gibi aynı şeyi bana da yaparak beni korumacı bir şekilde yanına çekti.

Kardeşlerimin bize doğru ilerlediklerini fark ettim, bakışları karanlık ve tehlikeliydi. Annemi ve beni taradılar, tıpkı babamız gibi bizi . Yine de söz konusu değer verdikleri kadınlar olduğunda tüm doğaüstü erkekler böyleydi.

Odaya göz gezdirdim, erkeklerin de aynı şeyi eşleri ve kızlarıyla yaptıklarını, erkek kardeşlerin içgüdüsel olarak

kız kardeşlerini ve annelerini korumak.

"Evet," diye yanıtladı babam ve elinin omzumda sıkılaştığını hissettim. "Delirmiş bir Lycan yaşayan en tehlikeli yaratıklardan biridir."

Ve sonra erkek açıkça büyük salona doğru ilerlerken bedenler ayrılmaya başladı. Onu hâlâ göremiyordum ve daha iyi için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmeye çalıştım. Koyu renk, kısa saçlar ve geniş, güçlü omuzlar gördüm. Erkek doğruldu ve ne kadar iri ve uzun boylu olduğunu nefesim kesildi; bu odadaki en iri erkeklerden biri olan babamdan bile daha iriydi.

Tanrım, bu adam rahatlıkla 1.80 boylarında, belki de ondan bir iki santim daha uzun olmalıydı. Ve vücudundaki güç, kas yığınları şaşırtıcıydı. Ama onda başka bir şey daha vardı, derimi geren ve içimde garip bir his uyandıran bir şey. Babamın daha da sertleştiğini hissettim ve ona baktım. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Lass, iyi misin?"

Boğazımı temizledim ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım - tabii ki bu her şeyi daha da kötüleştirdi. "Ben iyiyim." Gülümsememin ikna edici olduğunu umuyordum. Ama babam ilerideki hareket dikkatini çekene kadar uzun saniyeler boyunca beni izledi.

Nefes verdim ve alçak sesle mırıldandığımı duydum.

Bu *onun* sesiydi... Lycan erkeğinin. *Luca'nın sesi*.

Aslında gözlerimi kapattım ve babam bana tutunmasaydı sestem sallanacaktım.

Luca kardeşi Ren'i çiftleştiği için tebrik ediyordu ve derin, boğuk ve aksanlı sesi bana sıcak şeyler hissettirdi. Ama biraz çarpıktı, insan değildi. Yine de tam olarak onun hayvanı değildi. Bu bir karışımdı ve söylentilerin doğru olması gerektiğini biliyordum. Luca delirmişti, içindeki hayvan kontrolü ele almıştı. Kısmen değişmiş, böylece daha büyük, daha uzun boylu olmuştu. Daha güçlü.

Luca Lupineov'u duymuştum. Öteki Dünya'daki her yaratığın duyduğundan emindim. Nasıl duymasınlar ki? Eşini bulamadığı için yavaş yavaş aklını yitiren Lycan şekil değiştiren olarak biliniyordu. Dört yüz yıldan fazla süren kargaşa, acı... özlem.

Nadiren de olsa, bir erkek kendini kontrol edemediğinde ve eşine ihtiyaç duyma fikrine delirecek kadar bağlandığında bunun olduğunu biliyordum. Paranormal dünyada türümüz için yüzyıllar sıkıcı bir şekilde geçti ve bu bazılarının umudunu kaybetmesine neden oldu.

Ona *erkekten çok canavar* denildiğini duymuştum. Luca'yla ilgili söylentiler ta Yaylalar'a kadar ulaşmıştı.

Odadaki mırıltılar düşük ama büyüktü ve onun gitmekte olduğunu hissediyordum. Bedenler bir kez daha ayrıldı, herkes Luca'dan uzak durmaya çalışıyordu. Ve sonunda onu gördüm, sırtı bana dönüktü, aramızda yirmi metre vardı ve o çıktıkça daha da artıyordu.

Ve evet, bu odadaki diğer erkeklerden bile daha iri ve heybetliydi.

O gerçekten insandan çok hayvan.

Kendimi bir adım daha yaklaşırken buldum ama babamın omzumu tutuşu beni durdurdu. Yine de babama bakmadım. Bakamazdım. Luca'ya o kadar takılmışım ki, bu bağ beni yerimde tutuyordu ve bakışlarımı ondan ayırmak neredeyse imkânsızdı.

"Luca." Bunu yaptığımı bilmeden önce kendimi onun adını fısıldarken buldum, babamın gerildiğini hissettim, beni duyduğunu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse onun adını neden söylediğimi bile bilmiyordum. Sanki bir yalvarış gibi dudaklarımdan döküldü, sanki ona yalvarıyormuşum gibi... adını koyamadığım bir şey için.

Sonra etrafımdaki her şey değişti, hava inanılmaz derecede yoğunlaştı, boğucu bir hal aldı. Luca'nın hareketsiz kalışını, devasa bedeninin donmasını, başını kaldırırken ellerinin iki yanında kendi içine kıvrılmasını izledim. Alçak bir gümbürtü salonu doldurdu ve *bunun ondan* geldiğini biliyordum. Herkes bu sestem, içindeki uyarıdan, etrafımızda yankılanan bir şeyin vaadinden dolayı akıllıca daha da geri çekildi.

Nefes aldığını *duyduğuma* yemin edebilirim ve oda aydınlanırken gözlerimin açıldığını hissettim. daha da soğumuş gibiydi. Herkes her ne oluyorsa durma noktasına . Kontrolünü kaybedip birini öldürecek miydi? Akli hepimizi tehlikeye atacak kadar bozulmuş muydu?

Babam annemi ve beni arkasına çekmeye çalışıyordu, kardeşlerim de Luca'ya karşı bir duvar oluşturmak için öne doğru geliyorlardı. Ama büyük Lycan , hayvana benzeyen parıltısı

Koridoru tararken gözleri ileri geri sallanıyor, nefes alıp odayı kokluyor, havayı içine çekerken burun delikleri açılıyordu.

Ve sonra gözlerimiz kilitlendi, bakışlarımız çarpıştı.

Hava ciğerlerimi o kadar sert, o kadar şiddetli terk etti ki, sanki doğal eylemi bir kez daha başlatacakmış gibi elimi kaldırıp göğsüme koydum. Sonra oksijen vücuduma öyle bir hücum etti ki nefesim kesildi, başım döndü, ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladım.

"Kızım," diye mırıldandı babam, sesindeki yoğun endişe net ve güçlüydü ama Luca'ya odaklandığım kadar güçlü değildi. Kırık Lycan'a çekilme şeklim kadar tüketici değildi.

"*Sen.*" Luca'nın dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı, köpek dişleri daha da uzadı, daha da keskinleşti ve gözlerimin içine baktı. "*Eşim,*" diye mırıldandı ama sesi çok kurda benziyordu, çok saldırgan ve... *emindi.*

Odadaki her erkeğin dişleri daha da fazla korumaya çalıştığını hissediyordum. Erkek kardeşlerim annem ve benim etrafımda bir barikat oluşturuyordu ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Hiçbir yaramayacaktı. Hepsi de bir erkek eşini bulduğunda ona ulaşmasını engelleyecek hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Sanki devasa Lycan'ın görüntüsünden ayrılmaya dayanamıyormuşum gibi, kardeşlerimin iri bedenlerinin açtığı açıklıklardan görmeye çalışıyordum. Gerçekten de insandan çok hayvandı, canavarı daha da ileriye doğru ittikçe vücudu daha da büyüyor gibi görünüyordu.

Kardeşlerimin ve babamın bedenleri, içlerindeki hayvanlar korumak için öne doğru itildikçe büyüdü.

"Olamaz," diye mırıldandı Caelan, sesi kurt yüzünden bozulmaya başlamıştı.

"Deli bir Lycan'ın ona ulaşmasına imkân yok," diye söylendi Tavish.

"Bir dövüş için yanıp tutuşuyordum ve o deli herifle teke tek dövüşmekten daha iyi ne olabilir ki?" Lennox'un sesindeki neşeyi duyabiliyordum.

"Kendinize dikkat edin evlatlarım," diye hırladı babam. "Önceliğimiz annenizi ve kız kardeşinizi kurtarmak."

Da'nın yüzüne baktım, içimi korku kaplamıştı ama neden bilmiyordum. Luca'dan değil. Luca'yı asla. Onun bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Bu içgüdüsel bilgi kafamdaki diğer tüm düşüncelerin önüne geçti.

Babam bana bakıyordu, gözleri kurt mavisini parlıyordu. "Çünkü o Lycan ödülünü alana kadar durmayacak."

Baba hırladı, köpek dişleri uzundu ve savaşa hazırlanırken alt dudağına batıyordu.

Onun

ödülü.

Ben.

Başımı sallamaya başladım ama neyi inkâr ettiğimi bilmiyordum. Luca'yı mı? Ailem durdurulamayacak kadar güçlü olan bu evcilleşmemiş erkekle mi savaşıyordu?

"Sorun değil, genç kız." Babam daha nazik görünmeye, sesini de öyle çıkarmaya çalıştı ama bunu başaramayacak kadar kurt saldırganlığına kapılmıştı. "Sana ulaşmasına izin ver."

Ama vücudum Luca'ya gidemeyeceğim fikrini reddediyordu.

Ben gerçekten onunum, çekim çok güçlü, çok tüketici.

Şekil değiştiren bir dişi, doğaüstü Bağlantılı Eş bağlantısından gelen çekimin bir benzerini hissedebilirdi, ancak bu, erkeğin hissettiği kadar güçlü değildi. Onlar için bu her şeyi tüketen, savunulamaz bir şeydi ve elde etmek onların yaşam amacıydı. Ve *Bağlantılı* bağlantının çekimi bende daha zayıftı, çünkü ben bir melezzim. Ama bu kadar sönük olmasına rağmen Luca için bu kadar güçlü şeyler hissediyorsam, onun ihtiyacı ne kadar güçlü olmalıydı?

Odağımı tekrar Luca'ya çevirdim. Hâlâ bana bakıyordu ve bunca zamandır bakışlarını benden ayırmadığını biliyordum. Sırıltısı genişlemişti ama hoş bir sırıltı değildi. Kurt gibiydi, sanki saldırmak üzereydi, avını alt etmek üzereydi.

Ve ben avım. Her önce istediği şey benim.

Kesici dişleri çok büyük ve beyazdı... çok uzun ve .

Bir Lycan erkeğinin *Bağlantılı* Eşini ilk kez sahiplendiğinde o kesici dişlerle ne yaptığını hayal ederken tekrar sallandım.

Luca babamın ve kardeşlerimin nasıl koruyucu bir tavır takındığını fark edince kısık ve derin bir kahkaha attı, sesi canavarından dolayı bozuk çıkıyordu. Bu kahkaha bana tek bir şey söylüyordu; hiçbir şey onu bana ulaşmaktan alıkoyamazdı, dört yetişkin Lycan ya da bir oda dolusu tehlikeli erkek bile.

Luca elini kaldırdı, parmağıyla beni işaret etti.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, boğazım çok dar, dilim çok kalındı.

Öne doğru küçük bir adım attı ve oda saldırganlık, ihtiyaç ve niyetle titreşti. Kardeşlerim ve babam kısık seslerle Luca'yı uyardılar ama Luca buna aldırmadı, hatta sırtışı daha da genişledi.

"*Kadın.*" Göğsünden çıkan tek bir kelime, *her yerde* hissettiğim derin bir gümbürtü. "*Sen benimsin.*"

İşte o zaman kıyamet .

Luca

{O
u
rs

Ona şimdi sahip çık. Eşleştir onu. Onu işaretle.

Benim canavar uludu, koptu.. talep edildi
I yap bunlar

Şimdi bir şeyler.

Onu bize bağla. Onu sıkıca kavrayın. Sizi ondan alın onu.

Dişlerimi gösterdim ve minik dostumun önünde bir duvar oluşturan dört erkeğe hırladım. Köpek dişlerimin daha da uzadığını, neredeyse bir metreye yaklaşan boyumun arttığını . Zaten o kadar uzun zamandır kurduma dönüşmenin eşiğindeydim ki bu benim ikinci doğam haline gelmişti.

Ama şimdi onu daha iyi korumak için daha büyük, daha hızlı, daha güçlü olduk.

Güç, dört yüz yıldan uzun bir süredir ilk kez içimde canlandı.

Başını erkeklerden birinin kalın kordonlu kolunun etrafından dolaştırdı, saçları kalın dalgaların hafif bir yuvarlanmasıydı.

Hava ciğerlerimi terk etti, bedenim daha da büyüdü, sertleşti.

Buradaydı, nihayet , aramızda sadece birkaç metre vardı. Tanrım, çok

güzeldi, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Gözlerimin içine baktı, gözleri okyanus kadar mavi ve yıldızlar kadar parlaktı.

Erkeklerden biri kolunu kızın önüne bir çubuk gibi uzattı ve ben de başımı ona doğru çevirdim, alçak sesle hırlayarak benim olana dokunmaması için onu uyardım.

Kokusunu içime çekerken burun deliklerimi genişlettim. Muhteşem kokuyordu, güneş gibi, taze ve benim kokum.

İhtiyaç, istek, umut ve şehvetle beni çılgına çeviren bir koku. İçimde ileri geri çarpan yeni duyguların miktarı, daha küçük bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Başım dönüyor, kanım deli gibi akıyordu. Tekrar içime çektim, kendi sahiplenme kokumu, sonunda onu sahiplendiğimde eşimi kaplayacak olan kokuyu ve onun ince, güzel boynuna yerleştirdiğim ısırtıcı kokladım.

Köpek dişlerimi onun hassas boğazına batırma düşüncesiyle daha da sertleştirdim, kurdum daha da çıldırdı.

Hemen ona git!

Tekrar içime çektim, bu erkeklerin onun için kim olduklarını çözmek için odadaki kokuları inceledim. Onu sahiplenmeyi düşünürlerse Tanrılar onlara yardım etsin. İçimdeki kurt serbest kalmak ve onlara bildirmek, o yavruların benim hâkimiyetime ve alfa gücüne boyun eğmesini sağlamak için pençelerini geçirdi.

Ama onlar ailemdendi, küçük dostumla aynı kanı paylaşıyorlardı.

Sağ tarafımdaki bir erkek bana doğru yaklaştı ve ben de vücudumu ona doğru çevirdim. İri yarı bir erkekti, saldırganlık kokusu aldığı bir vampirdi. Arkasında bir dişi duruyordu ve erkek iri bedenini onu korumak için kullanıyordu. Dişi onun eşiydi.

Yaklaşmaya cüret ettiği, beni durdurabileceğini düşündüğü için boğazını parçalayabilirdim. Kafamı sallayarak temizledim ve insanlığımı kullanarak bozuk bir sesle, "Mesafeni korusan iyi edersin vampir," diye homurdandım. Köpek dişlerimden tükürük damlıyor, hayvanım daha da ileri atılıyordu. "Bu odada sadece bir tane arzuluyorum."

Hemen bir adım geri çekildi ve dişisini arkasında tuttu. Bu geri çekilme üzerine bir kez daha eşime baktım.

Parmağımı tekrar ona doğrulttum. Hiçbir şey söylemedim... sadece ona doğru hamle yaptım.

Ainslee

E her şey kontrolden çıkmıştı.
Kontrolden çıkıyordum.
Eylemler. Duygular. Bağırarak. Saldırganlık.

Kardeşlerimden ve babamdan akan saldırganlık o kadar somuttu ki, ondan boğuluyordum.

Lupineov malikanesinde uzaklaşırken tüm bu şeyler birbirine çarparak dönüyor ve birbirine karışıyordu.

Boğuluyorum.

"Nefes alamıyorum." Kelimeler önce kafamın içindeydi, sonra ailemdeki erkeklerin öfkesi gibi içimden dökülüyordu.

"Sorun yok. Her şey yolunda." Konuşan annemdi, yumuşak sesi güven verici olmaya çalışıyordu ama ben bile ses tonunda bir miktar endişe ve kaygı olduğunu fark ettim.

Kolunu omuzlarıma daha da sıkı doladı, babam önde, Caelan ve Tavish iki yanımda, Lennox da arkamdaydı. Etrafımızda güç, koruma ve saldırganlıktan oluşan bir Lycan duvarı ve korkmam gerektiğini biliyordum ama... Ama korkmuyordum.

Bu şekilde tepki verdiklerine göre, Luca Lupineov kötü biri olmalıydı. Hasarlı, tehlikeli ve ölçülemeyecek kadar vahşi olmalıydı.

Değil mi?

Peki neden ona gitmek için inkar edilemez bir dürtü duyuyorum?

Ne anlayamadan, babamın bizi malikâneye için kiraladığı arabanın arkasındaydım. Yola çıkmadan önce arabayı sürmeye başladı.

Ve sonra duydum.

Şiddetli ve acı dolu, havayı yaran vahşi bir kükreme.

Luca'nın sesiydi. Sanki ses benden geliyormuş gibi, sanki *benim* acımmış gibi *hissettim*.

Vücudum anında tepki verdi. Sanki o kükreme Lycan tarafımı çağırıyordu. Keskin bir nefes aldım ve omzumun üzerinden, arka pencereden, babam beni oradan uzaklaştırdıkça daha da küçülen malikâneye baktım.

Buradan ayrılamam. Onun yanına gitmeliyim. Onu rahatlatabilecek tek kişi benim.

Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım.

O kırılmış, deliliği hafifletilemeyecek kadar ileri gitmiş. Bana zarar verebilir.

Luca'nın peşimizden koştuğunu görmeyi bekliyordum, belki tamamen değişmiş, belki de hala kısmen o ziyafet salonunda olduğu gibi.

Ayrılmış kalabalığın arasından onu görmenin farkındalığıyla ürperdim, vücudu çok büyük ve güçlüydü, Lycan'ı tehlikeli bir şekilde yüzeye yakındı, o kadar güçlü bir şekilde dışarı çıkıyordu ki gözleri parlıyordu, tırnakları vahşi pençelere dönüşmüştü ve vücudu *daha da* büyümüş gibiydi.

"Şu lanet olası jeti hazırlayın," diye bağırdı babam ve ben tüm bu karşılaşmadan dolayı irileşmiş gözlerle ona . Cep telefonunu kulağına dayamıştı, iri eli onu küçültüyordu. Sesi daha çok hayvani bir nitelik taşıyordu. "Umurumda değil, Gerald. Çalıştır ve gitmeye hazır ol. Uçak pistine varır varmaz gitmek istiyorum." Babam cevap beklemedi, telefonu kapatıp yolcu koltuğunda oturan Caelan'a doğru itti.

Annem kolunu bana daha sıkı sarana kadar titrediğimi fark etmemiştim. Babam muhtemelen tedirginliğimin kokusunu alarak alçak sesle homurdandı, ama bunun Luca yüzünden *olmadığını anlamıyorlar* ?

Deri direksiyon simidini sıkıca kavrayan ellerinin sesi içerde çığlık çığığa yankılanıyordu. Neredeyse sağır ediciydi. Kendimi o kadar şaşkın, o kadar alt üst olmuş hissediyordum ki ağlamanın eşiğine . İçimde yükselen duygular birbiriyle çarpışıp dursa da, kesin olarak bildiğim şey Luca'nın bana asla zarar vermeyeceğiydi.

Arabada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama babam arabayı daha da hızlı sürmeye başladı, çıkardığı sesler çok yoğundu. Dört erkek arasında her saniye artan testosteron ve saldırganlığın kokusunu alıyor ve hissediyordum. Beni boğuyordu. İçinde boğuluyordum.

Çok geçmeden özel uçak pistine geldik ve paniğim beni tekrar ele geçirdi.

Bu doğru gelmiyor. Bu çok yanlış hissettiriyor.

Daha hızlı nefes alıp verdikçe göğsümün inip kalktığını hissetmeye başladım, hiperventilasyona başlayacağım gerçeği başımı döndürüyor ve endişemin daha da artmasına neden oluyordu.

Annem beni rahatlatmaya çalıştı ve içimi bir öfkenin kapladığını hissettim. Şımartılmaktan bıkmıştım. Zayıf görüldüğüm, her şeyden, kader arkadaşımından bile korunmaya ihtiyacım olduğu için .

Herkesin bana daha güçlüyüm.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim soluk soluğaydı. "Bu doğru değil. Buradan ayrılamam." Kimse beni dinlemedi. "Gitmek istemiyorum." Sesim gür çıkıyordu, içimde yükselen bu güç içimdeki Lycan kadar şiddetliydi.

Kimse bir şey söylemedi ama gerginlik da arttı.

"Bunun zor ve kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum," dedi babam. "Ama en iyisi bu, genç kız."

"Onunla konuşmam gerek." Ellerimi koltuğun kenarına dolamıştım, tırnaklarım deriyi kazıyordu. Babama yalvardım.

"Kesinlikle hayır," dedi neredeyse kontrolsüz bir sesle.

"Baba," diye mırıldandım. "O benim eşim. Beni ondan uzak tutmak doğru değil." Önce anneme, sonra da arkada bizimle oturan iki kardeşime baktım. "Bu doğru değil," diye haykırdım. Ona gitmek için kontrol edilemez bir ihtiyaç vardı, sanki ruhum onu tanıyordu. Bedenim, onun bana ait olduğu gibi benim de ona ait olduğumu biliyordu.

Lycan ve vampir genetiğim türler arası karışımından dolayı daha zayıf olabilirdi ama eşimi tanıyordum. Yapmayacağını biliyordum.

beni incitti. Ve onunla konuşmak istedim. Onu tanımak istedim.
Çünkü o anda, geleceğimi o Lycan'a bırakmış gibi hissettim.

Luca

Her şey ağır çekimde oldu. O lanet olası erkekler, sanki benden korkacak bir şeyi varmış gibi onu koruyarak eşimi *benden* koparıp aldılar.

O bu odadaki, bu dünyadaki en güvenli varlıktı. Onun saçının teline zarar vermeden önce kendi kalbimi söküp ona verirdim.

Ama ona ulaşmamın önünde duran biri var mı? Tüm gazabımı üzerlerine çekerlerdi.

Diğerlerinin yaklaştığının farkındaydım, benden duydukları tedirginlik odayı kaplamıştı. Şu anda ne kadar dengesiz olduğumu ve bana yaklaşımdan daha akıllıca davranacaklarını düşünürdüm.

Yakında bu hareketin ne kadar yanlış olduğunu anlayacaklardı.

Tüm Öteki Dünya erkeklerinin daha da yaklaşarak etrafımda bir barikat *hissettim*.

Bakışlarımı dostumdan ayırmak istemiyordum ama bu şerefsizlerin neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak anlamaları gerekiyordu.

Başımı ileri geri salladım ve beni zapt edebileceğini düşünen her bir erkeğe baktım. Vampirler, Lycanlar, iblisler, büyücüler, hatta birkaç şekil değiştiren daha bir araya toplanmıştı.

Güçlüydüler.

Ben daha güçlüydüm.

Ren'in ziyafet salonundaki kargaşa sağır ediciydi ama benim ona ulaşma ihtiyacım ve amacım daha da yüksekti. Daha güçlü.

Ve sonra kokusu kayboldu, kaybolmadan önce kaldı. Dikkatimi başka yöne çekerek onu benden uzaklaştırmışlardı.

Alçak sesle homurdandım, sesim uzadıkça şiddeti artıyordu. Ren görüş alanıma girdi ve ben de gözlerimi kısıtım, Saldırganlığıma kulak asmadığında dişlerimi göstermeden önce başımı yavaşça sallayarak sessiz bir uyarıda bulundum.

"Uzak dur kardeşim." Beni tam olarak duyduğundan, Lycan sesimin bozuk tınısından beni anladığından bile emin değildim.

Ren alçak sesle, "Bunun ne yeri ne de zamanı, Luca," dedi.

Başımı geriye eğdim ve kardeşime havayı kokladım. Eşim artık malikânede değildi ve görünüşe göre dışisini de dışarı çıkarmıştı.

"Benden korkuyor musun?" Tısladım, gözlerim şu anda o kadar parlaktı ki Ren'in üzerinde bir ışık parıltısı oluşturuyordu.

"Bütün dişiler dışarı çıkarıldı. Bu sadece her şeyin kontrol altında olduğundan emin olmak için."

Dişlerimi sıktım ve tekrar etrafıma bakındım. Odada sadece erkekler kalmıştı ve sanki bir dişiye zarar verecek kadar dengesiz olmamdan korkuyorlarmış gibi hepsi sarmıştı.

Bana saldırmadan hemen önce erkek bir vampirden gelen tıslamayı duydum. Uzandım ve parmaklarımı boğazına doladım, o anda gırtlığını ezebileceğimi biliyordum. Onun türü güçlüydü ama şu anda kimse benim kadar güçlü değildi.

Kontrolümü topladım ve yüzünü kendime yaklaştırdım, köpek dişlerimi göstererek tam olarak kiminle ve neyle karşı karşıya olduğunu görmesini sağladım. Hakkını vermeliydim. Korkmadı. Öteki Dünya erkeklerinin geri kalanı üzerime sivrisinek gibi gelirken onu bir kenara fırlattım ve kolayca uzaklaştırdım.

Bu gezegendeki hiçbir şey beni hedefimden alıkoyamaz.

"Luca!" Ren odanın durgunlaşmasına yetecek kadar yüksek sesle bağırdı, sesi geniş odada yankılanıyordu.

Duyabildiğim tek şey kalbimin kulaklarımda çarpması, havanın içime girip çıkması olana kadar diğer kargaşa durmuş gibiydi.

Akciğerler. Yüzüm ziyafet salonunun çıkışına dönüktü ve omzumun üzerinden kardeşime bir bakış attım. Dudağımı büktüm, beni alıkoymayı düşündüğü için sinirlenmişim. Burada bu saçmalıkla uğraştıkça eşim benden daha da uzaklaşıyordu.

"Sakinleşmen gerek Luca," dedi sakın ve alçak sesle, sesi kontrollüydü. "Bunu düşünmen gerek. Onu korkutacaksın, muhtemelen canını yakacaksın."

Az önce söylediği şey karşısında dişlerimi gösterdim. Kardeş olsun olmasın, çizgiyi aşmıştı. Onunla yumruk yumruğa dövüşürdüm. Kurt kurda.

"Ailesi sadece onun güvenliği için endişeleniyor, bu yüzden gittiler. Kendini kontrol et ki ona gidebilesin, onlarla konuşabilesin, onun senin olması gerektiğini görmelerini sağlayabilesin."

Kardeşimin sesindeki yalvarışı duyabiliyordum ve içten içe, gerçekten en iyisinin bu olduğunu düşünmedikçe beni eşimden bilerek uzak tutmak istemeyeceğini biliyordum. Ama şu anda, bu en iyi seçenek gibi görünmüyordu. Şu anda, onu kollarıma almamak benim doğama aykırı gibi görünüyordu.

"Bunu bir düşün kardeşim." Ren'in yalvaran ses tonu, olduğum kişi olmasaydım beni etkileyebilirdi. Yarı Lycan'ıma dönüşmemiş olsaydım. Eşimi bulmamış olsaydım. Şu anda beynimde mantıklı hiçbir düşünce yoktu. Sürekli tekrarlanan tek şey üç kelimeydi.

Ona git.

Yoluma çıkan her şeyi alaşağı edecektim. Ve ben de aynen öyle yaptım.

Siktir et bunları.

Arkama bile bakmadan önce ziyafet salonundan sonra da malikâneden çıktım ve doğaüstü hızımı kullanarak ormanın içinde koşmaya başladım. Sadece derin bir nefes almak için bir an durdum, kokusunu içime çektim ve hangi yöne gittiğini anlamaya çalıştım.

İşte .

Vücudumu onun olduğu yöne doğru savurdum. Ve sonra onu takip ettim.

Koku kaybolmadan önce oyalandı. Bir arabanın içindeydi, metal izini benden saklıyordu.

Ama nereye gittiklerini biliyordum. Uçak pistine. Onu götürecekleri tek mantıklı yer orasıydı, çünkü ülkenin başka herhangi bir yerinde -hatta bu kıtada- onu kolayca bulur, izini sürer, yırtıcı bir hayvan gibi kokusunu alırdım.

Ben de doğaüstü duyularımı kullanarak, hızımı artırarak ve Lycan'ımın tüm kontrolü ele almasına izin vererek o yöne doğru yola çıktım. Kurduma dönüşürsem daha hızlı gidebilirdim ama bunu riske atamazdım, tekrar insana dönüşememe riskini alamazdım.

Bacaklarımı daha da sıktım, devrilmiş, çürümüş kütüklerin üzerinden atladım, sarkan dalları ittim, sadece önüme odaklandım. Ağaçların arasında ilerliyor, büyük ödülün peşinde olduğum için adrenalinin damarlarımda dolaştığını . Sırıttım, onu avlamaktan tahrik olduğumu hissettim.

O kadar uzun süre koştum ki, etrafımdaki her şey bir renk ve koku dönüştü, elimdeki hedef dışında her şey odak dışı kaldı.

Ne kadar koştuğumu bilmiyordum, saniyeler ve dakikalar birbirine karışıyor, tek bir şey olana kadar bulanıklaşıyordu. Tek bir varlık. Ama sonra uçak pisti göründü ve görüşümü çitlere ve ötesine odakladım, onu görüp göremeyeceğime baktım.

Jeti gördüm, çoktan çalışmıştı, motorlar kükrerken havada yakıt kokusu vardı. Yolda hızla ilerleyen bir arabanın motor sesini duyduğumda başımı sağa çevirdim, araç keskin virajları dönerken lastikler asfaltta gıcırdıyordu. Araba yolun yukarısına doğru hızla ilerleyerek bulunduğu yerden uzaklaştı. Ben de daha hızlı koştum.

Beni geçeceğini biliyordum. İyi bir günde hızlıydım, ama arkadaşım söz konusu olduğunda? Durdurulamazdım.

Ve eşimin o arabada olması, onu benden almaya çalışmaları ve benim ona ulaşamamam, vücudumda acı verici bir deliliğe neden oldu.

Kükredim, hırladım, daha hızlı koşarken ağaçlara vurdum, pençelerim ağaç kabuklarında oyuklar açtı. Uzun dakikalar sonra nihayet onun kokusunu tekrar aldım. Derin derin içime çektim, ne kadar güzel koktuğunu, bu kokuyu ciğerlerime çekmenin, hücrelerime karışmasını sağlamanın ne kadar doğru olduğunu düşünerek inledim.

Henüz ağaç sınırına varmamıştım ama onun jete bindirildiğini görebiliyordum.

Hayır. O tek kelime kafamın içinde tekrar tekrar çığlık attı.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Sonra jet pistte ilerlemeye başladı ve ben de ağaçların arasından geçip peşine düştüm, içime bir korku çökmüştü, kızım benden alınıyordu. Sanki biri göğsümü yırtmış ve kalbimi söküp ikiye ayırmış gibiydi.

Ama durmadım. Duramazdım.

Ve ancak jet havalandığında yavaşladım ve sonunda kendimi durmaya zorladım. Başımı arkaya eğdim ve göklere doğru kükredim.

Tanrılar onu benden aldıkları için onlara merhamet etsin, çünkü ben bunu yapmayacağıma eminim.

Ainslee

Turumun gerçeküstü gerçekliği ne benim ne de bir başkasının gözünden kaçmıştı. Bunu biliyordum, hissediyordum.

Babam tekrar sıkıca kavradı ve o şeyi ikiye ayıracağından korktum.

Özel uçak pistinin kapısı çoktan ve babam lastikleri kaldırımda arabayı daha hızlı sürdü. Bekleyen jetin önünde durdu, park etti ve ben daha bunu gerçekten yaptığımızı anlayamadan herkes dışarı çıktı.

Aslında ben daha ona bir şey söyleyemeden, bunu kendi başıma çözemedim beni Luca'nın elinden alıyorlardı.

Yanıştı, çok, çok yanıştı.

Nasıl olduğunu bile anlayamadan kendimi arabanın dışında buldum. Bunu ben mi yapmıştım? Kardeşlerimden biri bana yardım mı etti? Her şey kafa karıştırıcıydı ve çok hızlı ilerliyordu.

Hasta olacaktım. Başımı sallamaya başladım ama kimse beni dinlemiyor ya da bana doğru bakmıyordu. Babam pilotla konuşuyordu ve kardeşlerim bagajdan çantalarımızı alıp jete götürüyorlardı.

Bir adım geri attım, sonra bir adım daha ve ancak birkaç adım geride, ne yaptığımdan ya da nereye gittiğimden emin olamadan ailem nihayet bana doğru baktı.

Omzumun üzerinden açık kapıya baktım, içimde beni kapıdan geçmeye ve Luca'ya geri dönmeye iten çok güçlü bir şey vardı. Ailemden uzağa. Beni eşimden uzak tutan kaynaktan uzağa.

Her ne kadar dışı bir Öteki Dünya varlığı bir eşe karşı erkekler kadar yoğun ve hayatını değiştirecek bir çekim hissetmese de, ruhumun Luca'ya duyduğu özlemi inkâr etmek mümkün değildi.

"Lass, buraya gel." Babamın sesinde bir endişe vardı.

Ama ilerleme ihtiyacı hissettim. Öyle de yaptım ve yine kan damarlarımda dolaşarak beni teşvik etti. Sonra kolumda hafif bir dokunuş hissettim, Caelan'ın kokusunu aldım ve kendimi omzumun üzerinden ona bakmaya zorladım.

"sevgilim," dedi nazik bir ses tonuyla, sanki vahşi bir hayvanı yaklaştırmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Ben o vahşi hayvanım.

"Bu doğru değil," diye , bu üç kelime kafamın içinde yankılanıyordu. Omzumun üzerinden açık kapıya bakan Caelan'ın çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Akli başında değil, Ainslee. O çok vahşi. Fazla Lycan." Caelan gözlerimin içine baktı. "Seni mantıklı düşünemeyecek kadar çok istiyor. Şu anda seni korumamak aç kurda kuzu sunmak gibi bir şey olur." Yavaşça başını salladı. "Bunu şimdi halledelim. Eve gittiğimizde konuşabiliriz. Her şeyi orada çözebiliriz."

Elini uzattı ve nazik davranmazsa korkacağımı düşündüğünü .

", Leelee."

Caelan üçüzlerin ben küçükken bana taktıkları lakabı kullandı ve ben bu durumdan nefret ettiğimi ama bunu sadece beni korumak için yaptıklarını bildiğimden yutkundum.

Elimi onun elinin içine soktum ve yüzünde belirgin bir rahatlama gördüm. Beni jete götürmesine izin verdim, annem çoktan uçağa binmişti ama Lennox, Tavish, ve babam hepsi odaklanmıştı.

Sanki Luca'nın ağaçların arasından fırlayıp bana saldırmasını bekliyorlarmış gibi.

Jete bindiğimde, ailem koltuklarına yerleşmiş ve kapı kapanmışken, küçük pencereden hâlâ açık olan kapıya baktım. Bunun bir son olmadığını biliyordum. Luca'yı göreceğimi biliyordum, çünkü sadece o pes etmeyecekti, aynı zamanda ailemin de mantıklı düşünmesini sağlayacaktım. Klanın beni ondan uzak tutmaya çalışarak ne yaptıklarını anlamalarını sağlayacaktım.

Motor canlandı ve jet piste yanaşmaya başladı, ama ağaçların arasında bir şeyin parıltısını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Babam ve kardeşlerimin bendeki değişimin farkında olduklarını, dışarıda bir şey ya da biri olduğunu bildiklerini biliyordum çünkü saniyeler içinde jetin yan tarafına geldiler.

O kadar zor nefes alıyordum ki cam başladı, adrenalin içime hücum etti, çünkü ne gördüğümü biliyordum.

Kimi gördüğümü biliyordum.

Ve sonra Luca ağaçların arasından fırladı, öfkeli kükremesi jet motorunun sesinden daha yüksekti. Bize doğru saldırdı ama uçak her geçen saniye hızlanıyordu. Kendimi avuçlarımı cama dayamış buldum, yüzündeki duyguları izlerken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Tanrım, o çok... hayvani.

Hızı ve bu muazzam mesafeden bile bakışlarının tam üzerimde olduğuna yemin edebilirdim. Ve bir kez bile yavaşlamadı. Daha hızlı hareket etmeye başladığından oldukça emindim, o kadar hızlıydı ki bir parçam onun jete ulaştığını ve pençelerini kanatlardan birine geçirerek onu işe yaramaz hale getirdiğini hayal edebiliyordu.

Sonra havalandık ve ben hâlâ pencereden dışarı bakıyor, Luca'nın beni bırakmayı reddetmesini izliyordum. Kalbim boğazıma düğümlenmişti, içimdeki her şey onun için çılgık atıyor, onunla daha birkaç dakika önce "tanışmış" olmama rağmen ona umutsuzca ihtiyaç duyuyordum.

Gözlerimin yaşardığını hissettim, beni vuran bu duygu dalgasını tam olarak anlayamadım. Ailemin beni izlemesini, içimden akan karmaşayı, beni boğan özlemi ve çaresizliği görmelerini, hissetmelerini ve sezmelerini umursamadım bile.

Ne yaptıklarını görsünler.

Ancak o zaman, bana ulaşamayacağını anladığında yavaşladı ve tamamen durdu. Başını geriye eğdi ve ağzını açtı, kükrediğini biliyordum. Öfkeli ve üzgün olduğunu, en az benim kadar çaresizlik ve özlem hissettiğini biliyordum.

Kulaklarımdaki nabız ve etrafımı saran jet motorundan başka bir şey duymuyordum.

Bu boğulma hissinden başka bir şey hissedemiyordum. Ve onu tekrar göreceğimi biliyordum.

Ainslee

Bir hafta sonra

"**W** Onu Amerika'daki kardeşimin yanına gönderebiliriz. Tarikat onu koruyacaktır." Babam çoktan başını sallamaya başlamıştı.

Annem konuşmasını bitirdi bile.

"Kesinlikle hayır". Kızım burada, benim ve kardeşlerinin yanında güvende.

Klan da ona bakmaya yardım edecek."

Annem ona gözlerini devirdi ve pişirmeye devam etti. Vampirlerle ilgili insan efsaneleri onları kan emen ölümsüz gece yaratıkları olarak tanımlardı. Her ne kadar annem hayatta kalmak için kan tüketmek zorunda olsa da -ve ağzındaki ikiz hançerler de buna yardımcı oluyordu- yine de gerçek yiyecekler yemesi gerekiyordu.

Annemin dişlerini düşündüğümde, dilimin babamın "küçük bebek dişlerimden" birinin ucuna dokunmasına izin verdim. Yarı vampir olduğum için benimkiler anneminkiler kadar belirgin değildi ama yine de bir amaca hizmet ediyorlardı.

Çünkü kan diyetimin bir parçasıydı.

İnsanlar Öteki Dünya'daki tüm yaratıklar hakkında efsaneler yaratmışlardı. bazı şeyler gülünçtü,

ama bazı gerçekler doğruluk payı taşıyordu.

Vampirler güneş ışığına tahammül edemezlerdi ama kesinlikle alev almazlardı. Bu her şeyden çok bir alerjiydi, enerjilerini tamamen tüketen ve onları ölüme karşı savunmasız bırakacak kadar zayıflatan bir alerji.

Ve bir vampir ne kadar yaşlıysa, güneş alerjisi onları o kadar çok etkiliyordu. Bilinen en yaşlı vampirlerin doğrudan güneş ışığından yandığını duymuştum ama kendim hiç karşılaşmamıştım.

Annemin türünün ölümsüz olduğuna gelince, bu da yanlıştı. İnsanlardan yüzyıllarca daha fazla yaşıyorlardı, hatta Lycanlar kadar bile, ama mitolojik yaratıklar bile sonsuza kadar yaşayamazdı.

Şey, tekrar , hiç duymadım.

Annem nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve pişireceği şeyin kuru malzemelerini karıştırmaya başladı. Gergindi ve korkuyordu. Bunu biliyordum, çünkü sadece işlerin kontrolden çıktığını hissettiğinde böyle pişirirdi.

"Banner, sakinleşmen gerek," dedi annem sakın bir sesle, sanki hava durumunu değerlendirmiş gibi.

"Ne?" diye bağırdı babam, her ne kadar arkadaşına yönelik bir kötü niyet ya da öfke olmasa da.

"Hiçbir şey." Sesi artık sinirli geliyordu ama babama bakmıyordu, oluşmaya başlayan hamura odaklanmıştı.

"Anlat bana aşkım," dedi babam daha yumuşak, daha nazik bir sesle. Sesi yorgun ve bitkin geliyordu ve ona baktığımda, tüm bu durumun onun üzerinde ağır bir yük oluşturduğunu görebiliyordum.

Lupineov malikânesinden ayrıldıktan sonraki son bir hafta boyunca onun ya da kardeşlerimin pek uyuduğunu sanmıyordum. Mülkte gece gündüz nöbet tuttular ve onlarca İskoç Lycan klanı üyesini de nöbet tutmaları için çağırdılar. Babamın krallığındaki en acımasız Lycan savaşçılarından biri olan Cian MacCallan'dan yardım istediklerini bile duydum.

Luca'nın malikâneyi çevreleyen mistik olarak güçlendirilmiş kapı ve duvarı aşmasından korktuklarını ve bu yüzden bu kadar çok takviye çağırdıklarını biliyordum. Luca henüz geçememiş olabilirdi ama bunun sadece bir meselesi olduğunu biliyordum.

Ve kesinlikle varlığını .

Annem bir an için babama cevap vermedi ve bunun yerine hamuru tezgâha aktarmaya odaklandı. Sonra başını kaldırdı, gözlerinde eşine duyduğu sevgi çok açıktı, ancak bu durumda onunla aynı fikirde olmadığı da çok açıktı.

"Eğer biri seni benden uzak tutmaya çalışsaydı, bu nasıl olurdu?"

Bu alçak, tehlikeli hırıltı babamı terk etti ve annem sıırttı.

"Aynen öyle. Ama o Lycan'ı eşinden uzak tutuyorsun. Bu yanlış Banner, yanlış ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu yanlış değil. Ben onun babasıyım. Onun güvende emin olmak benim işim." Kaşları derin düşüncelere dalmış gibi aşağı doğru indi. "Ve o Lycan'ın akli başında değil. Küçük kızım için iyi olamaz. İnsandan çok hayvana benziyor." Bir hırıltı daha çıkardı. "Ainslee'me ne kadar vahşi davranacağını düşünmek bile istemiyorum." Babam o zaman bana baktı. "O daha bir bebek."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Yetişkin bir kadın burada duruyor," dedim ona doğru. Babam bana sempatik bir bakış attı - İskoç Lycan kralının toplayabildiği kadar sempatik.

"Sevgilim, sen zaman benim küçüğüm olacaksın."

İnledim ve gözlerimi kapattım. Büyümüşüm ama kardeşlerimin ve babamın beni her zaman kırılğan ve korunmaya ihtiyacı olan biri olarak göreceklerini biliyordum. Öteki Dünya'daki herhangi bir yaratığa kıyasla zayıf olduğumu, bir insandan bile daha güçlü olmadığımı biliyordum. *Lanet olsun türler arası olmaya.*

Ama onlar bana sığınmış olsalar bile ben kendi başıma güçlüydüm.

"Ayrıca," diye tersledi, "o pislik dört yüz yıldan daha eski."

"Banner," diye uyardı annem, "benden ne kadar büyük olduğun hakkında konuşalım mı?"

Babam tekrar homurdanarak doğru yürüdüğünde, gözlerindeki o ateşli bakış beni iğrendirdi çünkü annemin ağzından çıkacak kelimeleri öpmek üzere olduğunu biliyordum. Artık bunu düşünmek istemiyordum, bu konuda konuşmak istemiyordum.

-Ya da kendi hayatımda üçüncü bir taraf olmak.

Yine de, her zaman evim devasa İskoç malikânesinin ikinci ve üçüncü katlarına çıkan merdivenleri çıkarken, bu özlemi hissetmekten kendimi alamıyordum. Sanki hayatımda temel bir şey eksikmiş gibi hissediyordum.

Luca'nın görüntüsü kafama çarptı. Onu sadece bir kez ve çok kısa bir süre için görmüştüm. Sadece bir hafta önce Ren ve Mikalina'nın çiftleşme töreninde gözlerimizin kilitlendiği o an hayatımın en yoğun deneyimiydi.

Luca'nın acı dolu gözlerine bakarken hayatımı değiştiren bir kıvılcım hissetmediğimi inkâr edemez, hatta kendime yalan söyleyemezdin.

Zihnim Luca'yı ve söylediği son sözleri düşünmekle doluydu. Onu son görüşüm.

"Kadın. Sen benimsin."

Gözlerimi kapattım ve sallandım, sözleri zihnimde tekrar tekrar çalarken tırabzana tutunmak için uzandım.

Vücudumu bir ürperti sardı ve kendimi merdivenlerden ikinci kata çıkmaya zorladım. Kapılardan biri açılıp duvara çarpınca Luca'yla ilgili tüm düşüncelerim bir an için ve asılı birkaç resim sarsıldı.

Üçüz kardeşlerimden biri ve kardeşlerin en büyüğü olan Caelan, ailemdeki en çabuk sinirlenen kişiydi. Babamız da dahil.

"Bırakın da lanet eşimi göreyim!" Luca taş duvarları sarsacak kadar yüksek sesle kükredi, fırtınanın ve mesafenin içinden, benim ortalamanın biraz üzerindeki insan kulağımın bile duyamayacağı kadar net duyulacak kadar yüksek sesle.

Caelan'a baktım ve ters ters baktığını gördüm.

Bir kükreme daha fırtınalı gece göğünü deldi ve omzumun üzerinden salonun sonundaki büyük pencereye baktım. Kenarlardaki vitraylar Lycan'ların sevdiği ve keyif aldığı büyük ormanı tasvir ediyordu.

Kendimi durduramadan ona doğru yürürken buldum. Hava çok karanlıktı, yağmur dışarıyı net göremeyeceğim kadar kızgındı. Ama onu hissettim. *Çok yakındı. Çok yakın.*

Ellerim camın üzerindeydi, avuçlarım soğukluğa karşı düz duruyordu. Hırlamasından, hırıltısından gelen titreşimleri hissettim. Benim

Onun volta attığını hissettiğimde ayak parmakları parkeye doğru kıvrıldı, yer sarsıldı.

Ona git.

Son bir haftadır malikânede tecrit edilmişim, babam ve kardeşlerim beni asla gözlerinin önünden ayırmıyorlardı. Onları göremediğimde bile yakınımda olduklarını biliyordum. Lycan'ların her gün arazide devriye gezdiğini biliyordum.

İçimde Luca'ya gitmek için yadsınamaz bir dürtü olsa da aynı zamanda korkuyordum. Gençtim. Tecrübesizdim. Highlands dışında bir hayat yaşamamıştım. Pek sayılmazdı. Tek başıma yaptığım keşifler hep arazide, sahip olduğumuz yüzlerce dönümlük arazideydi. Ve dünyayı deneyimlediğim zamanlar hep ailemle birlikte olmuştu. Avrupa gezileri, yabancı geziler ya da sadece kırsal gezintiler hep beni kırılabilir ve zayıf gören, beni korumak için yanımda olmak isteyen insanlarla olmuştu.

Herkesin düşündüğü kadar zayıf değilim.

Çocukken arazide tek başıma yürüdüğümü hatırlıyorum, ailemdeki erkeklerin refakatsiz kalmama izin verdiği tek güvenli ve emniyetli yerd.

Ve *ailemi* ne kadar sevsem de *-tüm kalbimle-* babam ve kardeşlerim... zorba olabiliyorlardı.

"Boğuluyorum," diye mırıldandım.

O sırada Lennox ve Tavish odalarından çıktılar ve ben de omzumun üzerinden baktım. En büyük kardeşimizle aynı sinirli ifadeyi takınmışlardı.

Caelan, "O lanet olası bir deli," diye .

"Vazgeçmeyecek. Bundan eminim," dedi Tavish sesinde bir ısırıkla. "Hakkını vermek lazım ama haklı olarak sinirlenmeye başladım."

Lennox'un dişlerini gıcırdattığını duydum, sonra da "Ona da çiftleşme ihtiyacına da lanet olsun!" diye bağır.

Kardeşlerime bakarken gözlerimin açıldığını hissettim. Bu konuda nasıl bu kadar duygusuz olabilirlerdi? Sürekli eşlerini düşünmüyorlar mıydı? Sanki hayal ettikleri tek şey buymuş gibi, neredeyse özlemle bahsettiklerini duymuştum.

Lennox tekrar, "Küçük kız kardeşimizi alamayacak," dedi ve volta atmaya başladı.

Tavish, "Neden oraya gidip onun kıcını tekmeleyemiyoruz anlamıyorum," diye tersledi.

"Kafanı kullan oğlum," dedi babamız merdivenlerden çıkıp sahanlıkta dururken. Hepimiz başımızı ona doğru çevirdik.

Babamız iriydi, 1.80'in üzerindeydi, geniş omuzları ve kaslarla dolu bir göğsü vardı. Üçüzler de tıpkı onun gibiydi. *Hepsi alfaydı.*

Bu kadar iri ve bir erkeğe göre babamız çok sinsiydi. Bizden bir metre uzaklaşana kadar onu duymamıştık bile.

Da kardeşlerime hitaben, "O Lycan kim bilir ne kısmen yer değiştirmiş," dedi. "Bizden daha güçlü. Vahşi." Sonra babam bana baktı. "Bu haliyle... yüzyıllık bir Lycan erkeğini parçalayabilir." Başını salladı ve üçüzlere . "Siz üç bebeği hiç düşünmeden canlı canlı yer."

Üçüzler hırlamaya başladı, her biri bebek olmadıklarını, yetişkin erkekler olduklarını ve kendilerini koruyacak kadar güçlü olduklarını haykırıyordu.

Babam onları görmezden geldi ve merdivenlere yöneldi. "Annen bir ziyafet hazırladı, tatlılar -çoğul- dahil. Git ve ye. Onu mutlu edin." Üçüzler orada öylece durup öfkelenmeye devam edince, babam patladı: "Çocuklar, onu beklettiğiniz için derilerinizi yüzmek zorunda bırakmayın beni. Gidin. Şimdi."

Homurdandılar ama itaat ettiler ve sonra ikinci katın sahanlığında babam ve ben vardık, sessizlik ağır ve yoğun. Ne yaptığını biliyordum, bir nedeni vardı. Luca'nın çok tehlikeli olduğunu düşündüğü için beni korumaya çalıştığını biliyordum. Ve bu gerçek karşısındaki tereddütlerimi de inkâr edemezdim.

Onu görmüştüm, gözlerindeki vahşi bakışı, tamamen insan formunda olmadığı gerçeğini. Daha hayvansı bir hali vardı ama bana o kadar büyük bir özlemle bakıyordu ki... o kadar büyük bir acıyla bakıyordu ki, *kaybolmadığını* biliyordum. Kim ne derse desin.

"Sevgilim, ?"

Ellerimle kot pantolonumu düzelttim ve başımı salladım. "Tamam, baba." Bu bir yalandı. İyi değildim. Luca'dan uzak kaldığım her geçen gün kendimi daha da dengesiz hissediyordum. Ve bu beni çok korkutuyordu. "Sanırım erken yatacağım." Luca'nın tekrar kükrediğini duydum, babamın çenesinin sıkıldığını, hayvan bakışlarının yüzünde titreştiğini izledim.

"Bunu seni korumak için yaptığımızı biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum... ama..." Pencereye baktım. "Onunla konuşmama izin versen çok mu kötü olur?"

Babam hırçın bir ses çıkardı ve ben de ona dönüp baktım.

"Evet, kızım. Bu..." Çenesini pencereye doğru eğdi. "Çok ileri gitti. Nadirdir ama olur böyle şeyler."

"Ne?" Ne söyleyeceğini bilmeme rağmen fısıldadım. "Eşlerini uzun süre bulamayanlar yavaş yavaş kaybederler.

Zihinleri, içlerindeki hayvanlar evcilleştirilemeyecek kadar vahşi, zapt edilemeyecek kadar güçlüdür. Ve sen o canavara yakınsın...." Yavaşça başını salladı. "Hayır sevgilim, o senin eşin olsa bile bunu riske atamam. Kendini kontrol edemeyecek kadar vahşi olduğu ve istemeden de olsa sana zarar için seni tehlikeye ."

Babama canının yandığını, Luca'nın acısını duyabildiğimi ve bunun beni derinden yaraladığını söylemek istedim. Onun acısı benimki gibiydi ve zarar görmekten ne kadar korksam da -bilerek olmasa bile- içimdeki her şey ona gitmek, onu rahatlatmak için can atıyordu. Çünkü yapabileceğimi biliyordum. Gezegende ona ulaşabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum.

Bunların hiçbirini babama anlatmadım, çünkü bir önemi yoktu. O çok alfabı, kendi yöntemlerine çok bağılı. Tüm hayatı ailesini korumak ve geçimini sağlamak üzerineydi. Ne olursa olsun, hiçbirimizi tehlikeye atmazdı. Ona Luca'nın bana zarar vermeyeceğini kalben bildiğimi söylesem de fark etmezdi. Luca'nın Kader Eşi olmamın, *Bağılantılı Bağlantı*'ya sahip olmamızın bir önemi yoktu. Bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü içindeki hayvan, bir Lycan'ın varoluşunun en saygıdeğer yönüne -eşini bulmaya- karşı gelse bile, benim zarar görmeme asla izin vermezdi.

Ama bunu biliyor muyum? Nasıl emin olabilirim? Gerçeklikle bağı kaybetmiş, hayvanı kontrolü ele geçirmiş bir Lycan'a hiç rastlamadım.

"Hayatım, neden aşağı gelip bizimle yemiyorsun? Annen bir orduyu doyuracak kadar yemek yaptı."

Ona gözlerime ulaşmasını umduğum bir gülümseme verdim.

"Sağ ol baba, ama gerçekten çok yorgunum. Bu geceyi erken bitireceğim." *Gerçi benim için uyku falan yok. Luca'nın yüzünü görmeden bırakın gözlerimi kapatıp dinlenmeyi, düşünemiyorum bile.*

Bana yumuşak bir bakış attı, sadece bana, "küçük sevgili kızına" ayırdığı bir bakış. "Tamam. Çocuklardan birine sana yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyeceğim, tamam mı?"

Başımı salladım ve gülümsedim, rol yapmaya zorladım. Babam bir hışımla dönüp merdivenlerden indi, ben de tekrar pencereye döndüm ve kendimi durduramadan pencereye doğru yürürken buldum. Çok karanlıktı, yağmur dışarıyı net göremeyeceğim kadar öfkeliydi. Ama onu hissediyordum. *Çok yakındı. Çok yakın.*

Ellerim camın üzerindeydi, avuçlarım soğukluğa karşı düz duruyordu.

Küçüklüğümden beri, duvarın koruması ve doğaüstü Lycan duyma yetisi sayesinde klandan birinin her zaman bir sesleniş mesafesinde olması sayesinde, ormanda yürürken ya da koşarken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ama meraklı doğam, kurt tarafım ve ormanda yalnız kalmayı tam olarak deneyimlediğim tek zaman olduğu için gizli yerler bulmuştum. Dağların içindeki tüneller, çalılırların ve ağaçların aşırı büyümesi, saklanmak için küçük mağaralar gibi.

Merdivenlere baktım, babam ve kardeşlerim çoktan inmişlerdi. Şimdi onları hayal edebiliyordum; annem, babamın onun için elleriyle oyduğu ziyafet tarzı büyük masanın bir ucunda oturuyordu. Babam diğer uçta oturuyor, kardeşlerim de ebeveynlerimizin arasında iki yana yayılmışlardı.

Masa yemeklerle dolu olurdu; personelin hazırladığı lezzetli yemekler ve annemin elleriyle yaptığı tatlılar, özellikle de şimdi çok gergin olduğunu bildiğim için.

Hayatta olduğumdan beri ailemin böyle bir şeyle, bu kadar stresli veya hayat değiştiren bir şeyle karşılaştığı bir zamanı hatırlayamıyordum.

Benim yüzümden. En zayıf halka, değil mi?

Bana kendimi hiç eksik hissettirmediler. Hayır, bunu tamamen kendim hissettim, çünkü bunu hayatımıza sokan bendim, hatta

Kader üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi. Ama bu durumun benim için bir kırılma noktası olduğunu ve bana gerçekte kim olduğumu gösterdiğini hissettim.

Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Yaşamaya başlamalıyım.

Nefesimi verdim ve tekrar pencereye dönüp vitraydan dışarı baktım, Luca'yı göremiyordum ama onu hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve eğer babam ve kardeşlerim tabiri caizse tasmalarını gevşetmezlerse, meseleyi kendi ellerime almak zorundaydım.

Luca

İn ve son Hafta, Ben olsam öğrenilmiş çok hakkında benim küçük Dostum. Her şeyi. Ainslee.

Yarı Lycan. Yarı vampir.

Sadece yirmi yaşındaydı. Ve benim dört yüz yaşına kıyasla, ona sahip çıkmakta tereddüt etmeliydim. Ama zaten çok uzun süre beklemiştim.

Ailesindeki -klanındaki- erkekler aşırı korumacıydı. Buna homurdandım çünkü artık buradaydım. Bu benim işimdi, onun güvende olduğundan emin olmak, ona göz kulak olmak. Onu her şeyle sevmek.

Buçukluklar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Ren bana bildiklerini anlatmıştı.

Tam kanlı bir Öteki Dünya yaratığı kadar uzun yaşamalarına rağmen, bir insan kadar zayıftılar. Güçleri ve zayıflıkları pek bilinmiyordu ama Ren onunla yavaş ilerlemem konusunda beni uyarmıştı.

Bu konuşmayı kafamda tekrar canlandırmak tekrar adım atmama neden oldu. Kardeşimin doğru söylediğini ve canavarımı dizginlemeye çalışmamı söylediğini biliyordum çünkü kur yapma konusunda başarılı olmamı istiyordu ve

dostumu kazanmak. Ama daha önce hiç deliliğin sınırına gelmemişti. Düşünebildiğinden daha uzun yıllar boyunca insandan çok hayvan olmamıştı.

Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, pençelerim kafa derimi hafifçe kazıyordu, içimdeki vahşî yoğunluk her geçen saniye artıyordu. Nefes verdim ve kısa tutamları çekiştirdim. Ben de aynısını yaptım, elimi yanaklarımda ve çenemde gezdirdim, avucum geçen hafta Highlands'de - bu lanet ormanda- uzayan sakalımı kazıdı. Dış görünüşümle uğraşamazdım. Benim sorunlarım daha öncelikliydi.

Özel jetlerimizden birine binip İskoçya'ya uçtuğumdan beri ormandan ayrılmamıştım bile. Ve Ainslee'nin nerede tutulduğunu öğrenir öğrenmez, ona olabildiğince yakın kaldım.

Volta attım. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri.

Fırtına acımasızdı, yüzüme keskin su darbeleri , vücudumu ıslatıyordu. Ama kadınıma gitme, her şeyden önce ona ulaşma başka bir şey hissetmiyordum.

Ve onu benden uzak tuttular.

Lycan'ım huzursuzdu, canavarlığım her zamankinden daha fazla yüzeydeydi. Kısmen değişmiştim, sürekli bir güç ve ham, hayvani bir ihtiyaç halindeydim.

Eşimiz çok yakın. Çok yakın. Yine de o sonsuza kadar uzak uzakta.

Onlar gibiler tarafından korunuyor.

Başımı ileri geri salladım, hırladım, hırladım, bu tanrıların unuttuğu mistik korumalı duvarın arkasındaki her bir Lycan'a bok listemde olduklarını gösterdim.

Özellikle bir kurda odaklandım, en büyük puşta. Cian dedikleri kurt.

Geride kaldı ama en tehlikelisinin o olduğunu biliyordum. Gözleri karanlıkta parlıyordu, yağmur sanki gökyüzü açılmış ve ağlıyormuş gibi yere yağıyordu.

Gökler benim için ağladı. Dışım olmadan yarım bir erkek olduğumu biliyordu.

O orada, bu lanet duvarların arkasında, o malikanede kilitli. Benden saklanıyor.

Başımı arkaya eğdim ve kükredim, öfkemden hava titriyordu. Highland malikânesini çevreleyen duvara doğru yürüdüm. Kalın metal parmaklıklara dönüşmeden önce yerden bir metre yükseklikte tuğladandı. Demirin bir buçuk metresi daha, sanki kapı yerden fışkıran pençelermiş gibi dışa doğru sivri uçlarla kaplıydı.

O parmaklıklara dokunursam ne olacağını biliyordum ama yine de yaptım. Parmaklarımı metalin etrafında kıvırdım, ellerim büyüdü, pençelerim ortaya çıktı ve demiri kazıyarak uyardım.

O metal mızrağın içindeki mistik gücün avuçlarımdan kollarıma doğru acı verdiğini ve gövdeyi sıktığını hissettim. Cian'ın güldüğünü duyduğumda dişlerimi sıktım.

"Ben varken olmaz, serseri," diye homurdandı, gözleri canavarının yükseldiğini gösteren o uhrevi renkte parlıyordu. "Ona . Asla."

Cian bir adım daha yaklaştı, gözleri canavarın rengini koruyordu, parlıyordu, saldırganlığı neredeyse benimki kadar güçlüydü.

Neredeyse.

"Büyüyü bir şekilde aşmış olsan bile, dişiye yaklaşamazsın. Klanım bunu görecektir. Kralım bunu emrediyor."

Sözleri üzerine tekrar hırladım.

Metal, kan dolaşıma sızan asit gibi ellerimi yakarken parmaklıkları bırakmak zorunda kaldım. Parmaklıkları sayabildiğimden, hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez tutmuştum. Bunu tekrar tekrar yapardım, dostumun çok yakınımda olduğunu ama benden uzak tutulduğunu bilmenin verdiği acının yanında hiçbir şeydi.

Ama akıllı olmalıydım, mantıklı olmalıydım... *insan* olmalıydım. Eğer metale uzun süre tutunursam, zehir damarlarımda hızla ilerleyecek, kalbimin etrafında dönecek ve beni bilinçsiz, savunmasız hale getirene kadar organımı ele geçirecekti.

Bir an için bile çaresiz kalmama izin veremezdim. Eşim bu kadar yakinken olmazdı. *Onu korumak için doğmuşken olmazdı.*

Başımı eğdim ama gözlerimi ondan ayırmadım. Piçin hayvanımı, canavarımı görmesine izin verdim. Dişlerimi gösterdim. Kolumu kaldırdım.

Elim yanıyordu -büyüyle aşılarmış metale dokunmak acı veriyordu- ve parmağımı Cian'a doğrulttum.

"Kee-An," dedim alçak sesle, ismini telaffuz ederken sesim titriyordu ve kokusunu aldığımı, ismini bildiğimi ve ne olursa olsun onu bulacağımı bilmesini sağlamak için derin nefes aldım. "Beni benim olan şeyden uzak tutmak mı istiyorsun?" Kükredim ve ileri doğru bir adım attım, duvara o kadar yaklaşmıştım ki sihirle yüklü gücünün tenimi sıktığını hissettim. Sırıttım ve bunun korkunç bir manzara olduğunu biliyordum. Diğer Lycanlar tereddütlü bir adım geri atacak kadar akıllıydı. "Senin," dedim ve parmağımı o Cian sapladım, "gazabımın tüm gücünü en çok senin hissedeceğinden emin olacağım."

Cian korkmadığını gösterdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ah, demek emirlere uyan bir alfa arkadaş. Başka bir durumda olsa buna saygı duyardım. Ama şu anda bu beni kızdırdı, daha önce hiç olmadığım kadar hayvani ve vahşi yaptı.

Türümüzün en kutsal doğa kanunlarından birini çiğniyordu. Eşleri birbirinden uzak tutmadın.

Ve bu piç tam da bunu yapıyordu. Ölümünü yavaş ve acı verici yapacaktım ve bunu yüzümde bir sırıtışla yapacaktım.

Hiç kimse. Hiç kimse. Bir Lycan'ı eşinden uzak tuttu.

Ağaç hattının gerisinde kaldım, takip ettim, hareketsiz duramadım. İçimdeki canavar çok gergindi, çevresine çok uyumluydu.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, parmaklarım içe doğru kıvrılıyor, pençelerim derime batıyordu. Avuçlarımdaki yaralardan sızan kanın kokusunu aldım. Ama acı hissetmiyordum.

Bölgede devriye gezen Lycan'göremiyordum ama kokularını alıyordum, gölgelerin içinde kaldıklarını, benden saklandıklarını biliyordum. Korkuları somuttu, havayı kaplıyordu ve hayvanımı daha fazlası için acıktırıyordu.

Beni eşimden uzak tuttular ve korkmak için iyi sebepleri vardı, ama onlara hakkını vermeliydim - olması gerektiği kadar korkmamışlardı.

Eşimin kokusunu her yanımda hissedebiliyordum, onun tatlı kokusu sonsuza dek aklımda yer etmişti. Ezberlemem için çiftleşme töreninde tek bir nefes almam yetmişti.

Ve onu Romanya'dan Highlands'e kadar takip ettim, kollarıma gelene kadar, onu bu dünyadan uzaklaştıran kadar ayrılmayı reddettim.

Onu benden uzak tutmayı düşünenler.

Dişlerimi sıktım ve karanlığa doğru hırladım, öyle ya da böyle bariyeri geçmem gerektiğini biliyordum. Eğer duvarı aşmayı başarır ve diğer tarafa geçersen, iki sorunla karşı karşıya kalacaktım.

Nöbet tutan Lycanlar, aç kurt sürüsü gibi üzerime . Onlarla kolayca savaşılabildim. Bu halimle onlardan daha güçlüydüm, onlarca yıldır, yüzyıllardır daha hayvandım. Bir Lycan'ı alt etmek benim için dalları kırmak kadar kolaydı, ama bu beni diğer sorunuma getirdi.

Büyü duvarın içine, sadece bir dokunuşla gücümü emen metalin içine işlemişti. Yani diğer tarafa geçmeyi başarsam bile, gücüm ve kuvvetim tamamen tükenecek, beni hareketsiz ve savaşamayacak kadar güçsüz bırakacaktı. Lycanlar beni şüphesiz yakalayacak, lanet olası bir hücreye atacak ve kaçamayayım diye beni güçsüz bırakacaklardı.

Bunu riske atamazdım, eşimin beni yanında bulamamasını, benim tarafımdan korunup gözetilmemesini riske atamazdım.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni dışından uzak tutamazdı, bu yüzden ona ulaşmak için mantıklı ve sağduyulu, taktiksel yaklaşımlar kullanarak insani yönümü her zamankinden daha fazla ortaya çıkarmak zorunda kalıyordum.

O sadece ve sadece benim olmak için doğmuştu ve yoluma çıkanlar yakında çiftleşmiş bir Lycan'ın gazabını ve gücünü öğreneceklerdi.

Elimi uzattım, pençelerim bir ağacın kalın gövdesine saplandı ve sanki kırılğan bir kâğıt mendilden başka bir şey değilmiş gibi ahşabı ikiye böldü. Acı hissetmedim, soğuğu ya da yağmuru hissetmedim. Benden uzakta kilitli olan dişiye çok uyumluydum, duyularım hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Bu doğruydı. Bir eş tüm ilkel, vahşi güçlerinizi ortaya çıkarır.

Başımı arkaya eğdim ve kükredim, hayvanım tüm kontrolü ele almak, tamamen değişmek istiyordu. Normalde, gücü ele geçirmesini, hükmetmesini memnuniyetle karşılardım ama insan yanımı sağlam tutmam, mantıklı düşünmem gerekiyordu.

Kükredim, "*Benim!*" Sesimden ve saldırganlığımdan yer titredi.

Adımlarıma devam ettim. Takip ediyordum. Düşünüyorum. Düşünüyorum. *Ona ulaşmalıyım. Bizimkine. O bizim ve onu bizden uzak tutuyorlar. Yok et onları. Hepsini yok et.*

Diğer Lycan'ların tereddütlerini hissedebiliyordum. Güzel, bırak benden korksunlar. Ne kadar tehlikeli olduğumu görsünler, hissetsinler ve bilsinler.

Duvara baktım, mantıken o lanet şeyi ölçeklendirmenin bana istediğim sonucu vermeyeceğini biliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Ren'in buraya gelmesini yasaklamıştım. İskoç klanıyla konuşmak istemişti, Banner'la konuşmak ve bazı şeyleri açıklamak istemişti. Ama eşimin babası onu bana asla vermezdi, kader ve hak olarak benim olsa bile.

Bu benim savaşımdı. Kardeşimi bu işe karıştıramazdım, özellikle de eşini bulmuşken.

Çok kırık. Çok çılgın.

Damarlarımda kan ve adrenalın pompalandığını, saldırganlığın beni tükettiğini hissettim. *Ona asla zarar vermeyeceğiz. O sonsuza kadar bizim korumamız altında.*

Nefes alıp verirken omuzlarım çöktü. Nefes alıp verdim. Öfke nöbetlerinde kendimi pençelediğim için göğsümde kıpkırmızı kesikler ve yırtılmış etler vardı.

Ama sakın -insan- kalmaya çalıştım ve gölgelerin içine, ormanın korumasına doğru ilerledim. Zamanımı bekleyecektim.

Ona ulaşacağım.

Cian

"**H** Bu doğru değil," dedi Odhran, sesi hırıltıdan bir şey değildi. Odhran'ın söylediklerini inkâr edemezdim. Lycan neredeyse delirmiş, çıldırmıştı ve eşini ondan uzak tutmak onu daha da kötü yapıyordu.

Hayat arkadaşşıma baktım, taş gibi hareketsiz duruşunu izledim, vücudu en az bizim kadar tehditkâr ve yüksekti. Ancak Odhran saldırganlık söz konusu olduğunda ve hayvanının yükselip kısmi kontrolü ele geçirmesine izin verdiğinde "tetikte mutluydu".

Her zaman böyle olmasa da, onu birlikte eğlenceli ve şakacı delikanlıdan, kana susamış acımasız bir savaş lorduna dönüştüren şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Onunla ne kadar konuşmaya çalışsam da Odhran öfkeleniyor, hakkı olan ve bir daha asla bulunmamak üzere çalınan şeyler hakkında mırıldanıyordu.

Yavaş yavaş aklını yitiren bir Lycan erkeğinin saçmalıkları.

Onu anlamak, eşini bulup kaybettiğini sormak istedim -çünkü bir erkekte bu tür bir düşüş ve ilkel üstünlük görmemin tek nedeni bu olabilirdi- ama daha fazla konuşmayacaktım

Bu konuda. İnatçı ve öfkeliydi ve bu konuda baskı yapmak onun daha da gerilemesine neden olacaktı.

Görevime odaklandım. Ve bu kolay bir görevdi. *Luca'yı Ainslee'den uzak tutmak.*

Yağmur ve rüzgâr üzerimize yağıyordu ama fark etmedik, dikkat etmedik. Luca'nın çevreyi ihlal etmediğinden emin olmak için görevlendirilmiştik. Duvarlar mistik bir şekilde güçlendirilmişti ama Luca güçlü bir orospu çocuğuydu ve Lycan'ının yeterli gücü saldırganlığıyla bu lanet duvarı tırmanıp aşacağından hiç şüphem yoktu.

Ve eşini ondan sakladığımız için daha da dengesizleşti.

"Bunu yapmak içime sinmiyor," diye mırıldandı Tadhg.

"Bu konuda nasıl hissettiğimizizin bir önemi yok. Kral Banner bir emir verdi ve biz de onu uyguluyoruz," diye alçak sesle homurdandım; Tadhg'ın ittifaklarının nerede durduğunu hatırlamasının iyi olacağına dair bir alfa uyarısıydı bu. Kralımıza.

Bana baktı ve köpek dişlerini gösterdi, istemsiz bir içgüdüydü, kendi alfası . Bir adım öne çıktım, gözlerim canavarlığımla parlıyordu ve Tadhg geri çekildi, hayvanını geri çekilmeye zorladı, kontrolün bende olduğunu biliyordu. Kontrol bendeydi.

Burada alfa bendim.

Tüm vücudu gergindi ama bana tekrar meydan okumadı. O daha iyi biliyordu. Hepimizin sorunu buydu. Hepimiz alfaydık, her birimiz Banner tarafından klan içindeki en güçlü, en saldırgan olduğumuz için seçilmiştik.

Kabul ya da etmememiz önemli değildi. Kralımıza karşı gelemezdik. Buna izin vermezdim.

Ya söz konusu olan benim eşim olsaydı?

Birinin -herhangi birinin- beni kaderimden ve geleceğimden alıkoymaya çalışması fikri karşısında kendimi hırlarken buldum. Ve aynı şekilde Luca'nın gözlerindeki çılgın bakışı düşündüm. İçgüdüleri eşine bilerek ya da isteyerek zarar vermesine izin vermese de bu, hayvanı üzerinde tam bir kontrole sahip olduğu anlamına gelmiyordu, özellikle de bu kadar uzun süredir kısmen şekil değiştirmiş olmanın verdiği o arafta sıkışıp kalmışsa.

Görünüşüne ve büyüklüğüne bakılırsa... onlarca yıldır olmasa bile yıllardır böyle olduğu belliydi.

Luca'ya odaklandım. Erkek hâlâ volta atıyordu. Sürekli volta atıyor, onu uzak tuttukça içindeki huzursuzluk daha da artıyordu. İçimdeki hayvan onunla empati kuruyordu ama bunun bir önemi yoktu. Banner'ın kurallarına uymak zorundaydım. Ainslee'yi korumak zorundaydım ve bu bir Lycan'ın temel amacına -eşini bulmak ve onu sahiplenmek- karşı gelmek anlamına gelse bile, yolumdan sapmamalıydım.

Luca tekrar kükredi, yer sarsıldı, botlarımızın altında titredi.

"Duvar onu sonsuza dek dışarıda tutamayacak," diye mırıldandı Odhran, yağmur artık çiselemeye başlamıştı.

Hâlâ duvarın ötesine odaklanmış, havayı ve çimenleri, yağmurla karışan yaylaların kendisini kokluyorum.

Ama en güçlü koku, eşine ulaşmaya hevesli bir Lycan'ın kararlılığıydı.

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum."

Ainslee

makyaj masamda oturuyordum, ışık kısıktı. Yansımama baktım; bana bakan kadın şu anda tanıdığım biri değildi.

Son birkaç saattir odamdaydım, sessizliğin yardımcı olacağını umuyordum ama düşüncelerimin daha da karıştığını fark ettim. Yalnızken her şey daha gürültülüydü.

Caelan ben odama girdikten kısa bir süre sonra içeri girmiş ve bir tabak yemekle bir bardak kan bırakmıştı. Ama aç değildim, mideme kramplar giriyor, huzursuzluktan kıvranıyordum.

Omzumun üzerinden baktım ve antika on sekizinci yüzyıl İtalyan yaldızlı ahşap kanepenin önündeki küçük masanın üzerinde duran tabağa ve bardağa baktım. Açık mavi kadifesi yatak odamın gümüş ve soluk mavi tonlarına uyan kanepeye baktım.

Odağımı tabağın yanında duran kana çevirdim, bardak hâlâ doluydu. Dokunulmamış. İfademin tiksintiyle gerildiğini hissettim, çünkü o kan buz gibi soğuk ve pıhtılaşmış olmalıydı. Neredeyse öğürecektim. Tabakta ne olduğunu bile bilmiyordum ama tavuk, patates ve bir çeşit sebze kokusu alıyordum. Ama içimdeki her şey öyle karmakarışık ki, Luca'yla ilgili değilse duyularım tamamen devre dışı kalıyordu.

Tekrar yansımama bakarak nefes verdim. Uzun sarı saçlarım omuzlarımdan dalga dalga sarkıyor, sırtımdan aşağı inerek belime vuruyordu. Birçok kez kestirmeyi düşündüm... farklı bir şey, beni farklı hissettirecek bir şey... sadece... farklı.

Makyaj tezgahının üzerine yayılmış makyaj malzemelerine baktım, ruj tüpleri, göz farı paletleri. Fosforlu kalem ve allık, maskara ve göz kalemi. Her zaman "kız gibi bir " olmuştum, güzel şeyleri, mücevherleri, makyajı, elbiseleri ve kadınsı sayılan her şeyi severdim.

Bazıları annem de böyle olduğu için bu hale geldiğimi düşünmüş olabilir. Ama yanılırlardı. Annem arada sırada süslenmeyi severdi, ama daha ayakları yere basan biriydi, bahçeyle uğraşırken ellerini toprağa sokmayı tercih ederdi, tırnaklarının altında kum, yanağında çamur olurdu. Onu sayısız kez arka bahçeye dönerken izlediğimi hatırlıyorum; saatlerce orada kalırdı, hatta güneş tam olarak batmadan önce dışarı çıkarken zayıf düşmeyi göze alacak kadar ileri giderdi.

Gökyüzüne baktı ve batmakta olan güneşe baktı, en küçük bir ışığın bile enerjisini tüketeceğini biliyordu. Ama yine de batan güneşin tadını çıkarmak için kendine bir iki dakika, sadece bir dakika izin verdi. Ve tabii ki babam her zaman onun yanında olacaktı, her zamanki eşi, çok sadık ve özenli, en yüksek derecede koruyucu bir kurt.

Belki de tavırlarımdan, narin görünmemden, öyle davranmamdan ve ailemdeki erkeklerin beni kırılabilir olarak görmesinden kaynaklanıyordu.

Başımı salladım ve yansımama bakmaya devam ettim, kaşlarımı çatarak o anda kendimden nefret ettim. Belki daha güçlü olsaydım beni Luca'dan uzak tutmazlardı. Aramızdaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyordum ama yürüyüp yürümeyeceğini kendim görmek istiyordum. Onunla konuşmak istedim. Onu görmek istedim.

Bu muazzam, patlayıcı bir olaydı ve hafife alınacak bir şey değildi.

Bu yüzden babamın beni Luca'dan uzak tutmasına çok şaşırmıştım. Annemle kendi Bağlantısını deneyimleyerek, arkadaşların sahip olduğu bağlantıyı biliyordu.

Erkek kardeşlerimi anlayabiliyordum çünkü hiçbir *Bağlantılı Eşlerini* bulamamıştı, bu yüzden onların zorba tavırları takdir edilmese de bekleniyordu.

Parmaklarımı sarı uzun düşüşüne doladım, eklemlerim beyaza döndü. Öyle sert çektim ki, kafa derim boyunca acı hissettim. Bir an için saçlarımı kesmeyi, kendime bir bob vermeyi, görünüşümü değiştirmeyi düşündüm çünkü bunun üzerinde kontrolüm vardı.

Ama saçlarım yeniden uzayacaktı ve ben içimde hâlâ aynı kişiydim - herkesin camdan yapıldığını düşündüğü narin, kırılğan Ainslee.

zaman değiştir.

Uzanıp bir ruj tüpü aldım, rengi Tutkulu Kırmızı'ydı. Kapağını çıkarıp bir kenara koydum, aynaya doğru eğildim ve ucunu önce alt dudakımda gezdirdim, parlak renk yakut tonundaydı, parlak ve yüzünüzdeydi. Genelde pembeleri ve nüleri tercih ederdim ama bu benim kontrolümde bir değişiklikti.

Daha sonra üst dudakıma sürdüm, dolgun alt dudakıma bir kat daha sürdüm, ardından kapağı tekrar taktım ve tüpü bir kenara koydum. Göz farı paletime yöneldim, doğal tonlar seçtim ve pigmenti göz kapaklarımın üzerinde gezdirdim. Sonra allık sürdüm, sonra da fosforlu kalem. Son etki, koyu kırmızı bir tonda öne çıkan dudaklar hariç her şeyde inceydi.

Luca bu tonu üzerimde sever miydi?

için biraz maskara ekledim, sonra kendime için arkama yaslandım. Hafif makyajıma ve kırmızı dudaklarıma rağmen hâlâ aynı kişiydim. Yansımama gözlerimi kısıtım ve içimde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim.

Omzumun üzerinden o yemek tabağına baktım. Kan dolu bardağa. Öfkem yüzeyde kaynıyordu. Beklemekten bıkmıştım. Koruyucuların benim adıma karar vermesinden, hayatımın ve geleceğimin yolunu çizmesinden bıkmıştım.

Beni neden Romanya'ya götürme ihtiyacı hissettiklerini anlayabiliyordum. Luca o anda çok dengesiz görünüyordu. Ama aradan bir hafta geçmişti ve onu benden uzak tutmak dışında onunla hiçbir temas kurmamışlardı.

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime etimi delecek kadar sert batıyordu. Kan kokusunu aldım ve vampir yanıma ortaya çıktı. Ben güçlü, bağımsız bir kadındım ve bunu kanıtlamak üzereydim.

Ayağa kalktım ve dolabıma doğru yürüdüm, kalın bir hırka aldım, beyaz tişörtümün üzerine , sonra eğildim ve bir çift ayakkabı aldım, kapıma doğru ilerlemeden önce onları giydim.

Ellerimi soğuk pirinç kulpun etrafına doladım, dinledim, atan kalbimi ve hızlı nefes alışımı sakinleştirmeye çalıştım. Saat o kadar geç olmuştu ki, kardeşlerimin ya gece için odalarına çekildiklerini ya da dinlenme odasının bulunduğu evin diğer bölümünde olduklarını umuyordum. babam akşam için çoktan emekli olmuş ve personel de bugünlük gitmiş olmalıydı. Ama yine de dikkat etmem gereken nöbetçiler vardı, ki bu da babamdan ve kardeşlerimden kaçmakla kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibi görünüyordu.

Kapımı sessizce açtım, dinledim, havayı kokladım ve koridorun boş olduğunu anladığımda dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Mülkümüzün arazisini bu gezegendeki her şeyden daha iyi biliyordum, giriş ve çıkışları, başkaları tarafından gözden kaçabilecek gizli saklanma yerlerini biliyordum. Tüm bunları meraklı bir çocuk olduğum için biliyordum ve bundan yararlanacak, bunu kendi yararına kullanacaktım.

Bu gece Luca'yı görmeye gidecektim.

Koridorda ilerledim, arka merdiveni kullandım ve üçüzlerin orada olma ihtimaline karşı dinlenme odasından uzak durmaya dikkat ettim. Personel koridoruna doğru geri döndüm, birkaç tur attım, sanki çok yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Ve sırf *arkadaşıma* gittiğim için böyle hissetmekten nefret ediyordum.

Sonunda sadece personelin kullandığı kiler kapısına ulaştım. Ama çocukken oraya birçok kez inmiştim, merakım tedavi edilemeyecek kadar

güçlüydü. O zaman arazinin boylu boyunca uzanan bir yeraltı tüneli olduğunu ve araziye kaplayan ormana doğru bir drenaj borusuna açıldığını fark etmiştim. Babamdan öğrendiğime göre Lycanlar bu tünelleri yüzyıllar

önce savaş sırasında tansiyon yükseldiğinde kaçış yolu olarak kullanmışlardı.

Öteki Dünya'daki yaratıklar ve rakip klanlar.

Muhtemelen inşa edildikleri zamandan beri kullanılmamışlardı, çünkü anlaşmalar imzalandıktan ve düşmanlar yok edildikten ya da müttefik yapıldıktan sonra tünellere gerek kalmamıştı.

Bu geceye kadar.

Ne kadar pis olduğunu sadece Tanrılar biliyordu ama kimse beni yakalamadan sıvışabilmemin tek yolu buydu.

Nöbetçiler, ana arka kapılardan birinden kaçmaya çalışırsam kokumu alamayacak kadar iyi eğitilmişlerdi, bu yüzden tünelden geçmek tek seçeneğimdi.

Neyse ki tüm personel saatler önce ayrılmıştı, bu yüzden mahzen kapısını arkamdan kapatıp taş basamakları çıktığımda daha rahat nefes alabileceğimi hissettim.

Aşağı indikçe hava daha da soğudu, etrafımı saran rutubet bana mülkün bu kısmının evimizin geri kalanı gibi modernizasyona ve yalıtıma sahip olmadığını söylüyordu. Devasa kiler, sanayi tipi derin dondurucu ve buzdolabı bir yana, kiler kalın ve acımasız taş duvarlarıyla zamanda bir adım geriye gitmiş gibiydi.

En alt kata inmez, beni tünelin kapısına götürecek dar koridorda ilerlemeye başladım. Bir vampir olmama, yani nemli, rutubetli ve karanlık mahzenlerden korkmamam gerekmesine rağmen, yalan söyleyip buranın beni ürkütmediğini söyleyemezdim. Hırkamı üzerime daha sıkı sararken ayaklarım zeminde sessizce ilerliyordu.

Sonunda tünelin girişine ulaştığımda, gürültülü, paslı metal sürgüyü açtıktan sonra kapıyı çektim ve hemen nemli küf ve kir kokusunu aldım. Kapıyı arkamdan kapattım ve duvara yaslandım, zeminde çıkışa yaklaştıkça daha da belirginleşen su birikintileri vardı.

Ay ışığını görmem bir sonsuzluk gibi geldi ama bu heyecan ve gerginlik dalgası beni daha hızlı hareket ettirdi. Tünelin girişinde dikey olarak uzanan demir parmaklıklar vardı ve bir noktada muhtemelen mistik bir şekilde büyülenmiş olsalar da artık sadece metaldiler. Soğuk ve acımasız, sert ve bir Öteki Dünya yaratığından başkası için kımıldamaz.

Parmaklıklara ulaştığımda ne kadar eskimiş olduklarını görebiliyordum, bazı kısımları pas yüzünden o kadar çok aşınmıştı ki, büyük bir kısmı engellenmemişti ve içinden geçebileceğim büyüklükteydi.

Çocukluğumdan beri orada olan aynı açıklık.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünerek geçtim, temiz hava tünelin nemli kokusundan bir nebze olsun uzaklaşmamı sağladı.

Bir zamanlar bu açıklığı kapatan kapı büyüyle o kadar sağlamlaştırılmıştı ki, Öteki Dünya ya da insan, hiçbir yaratık onu geçememişti. Ama günümüzde buna gerek yoktu. Parmaklıkları güçlendirmeye ya da tüneli kapatmaya bile gerek yoktu. Mülkümüz sadece mistik bir duvarla korunmakla kalmıyor, aynı zamanda İskoç Lycan klanı tarafından da korunuyordu.

Dışarı çıktıktan sonra ayağa kalktım, pantolonuma bulaşmamış olan kalıntıları fırçaladım ve ilerlemeye devam etmekte tereddüt etmedim. Tünel ormanın hemen kenarından çıkıyordu ve ben ağaçlara doğru ilerledim. Vücudumu kalın ağaç gövdesine bastırdım, tırnaklarım ağaç kabuğuna batıyordu, bu da beni topraklanmış ve sakin tutacak bir başka hareketti.

Nefesimi verdim ve sonra burnumdan yavaşça çektim, herhangi birinin kokusunu alıp almadığıma baktım. Nöbetçilerin nerede anlamak zordu, duyarım onlarınki kadar keskin ya da güçlü değildi.

Böylece ağaçtan ağaca geçtim, vücudumu gövdelere bastırarak arazinin arkasına paralel uzanan küçük dereye doğru ilerledim. Kayaların üzerindeki yosunlar kokumu maskeleyemeye yardımcı olurken, şırıl şırıl akan suyun sesi de istemeden çıkardığım sesleri gizleyecekti.

Sadece derenin kenarına gitmem gerekiyordu, orada büyük dikenli çalılar olduğunu biliyordum. Çocukken onların etrafında oynardım, hatta kulübeden bahçe makaslarından birini çalıp sürünerek saklanabileceğim kadar küçük bir açıklık kadar ileri gitmiştim.

Ve o yeşillik tüneline geçtikten sonra, duvara nasıl tırmanacağımı bulmam gerekiyordu.

Yere yakın durmaya devam ederek dereye ulaştım ve dereyi otların arasına kadar takip ettim. Ve sonra onu gördüm.

uzun zaman önce yarattığım tünele açılıyordu. Zamanla biraz büyümüştü ama hâlâ içinden geçebilecekmişim gibi görünüyordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünerek ilerlemeye başladım, ilerlerken dallardaki dikenler hırkama takılıyordu. Zemin ıslaktı, dizlerim ve ellerim çamura batıyordu.

Yağmur her şeyi vıcık yapıyor, parmaklarım ve tırnaklarım toprağı kazıyordu. Ama umurumda değildi. Tek bir amacım, tek bir hedefim vardı.

Ve çok yaklaştım.

Ama sonra arkamda dalların kırıldığını duydum ve nefesimi tutarak, çalılıkların sadece birkaç adım ötesinde durdum. Derenin ve etrafımı saran çamurun kokumu yeterince maskeleymesi için dua ettim.

Nefesimi tuttum, gözlerimi kapattım ve sadece olmaya çalıştım. olmaya çalıştım. Sakin olmaya çalıştım.

Birini duyabiliyordum, ayak sesleri ağırdı ve rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Sonra bir cızırtı duydum, ardından da tüm nöbetçilerin üzerinde olduğunu tahmin ettiğim telsizden derin bir ses geldi.

Boğuk ses uzaklaşmaya başlamadan önce, "Arazinin güney ucu temiz," dedi.

Ancak ayak seslerini artık duyamadığımda nefesimi verdim ve gözlerimi açtım. Ertelemedim, tekrar yalnız olup olmadığımı görmek için beklemedim; sadece daha hızlı ilerledim. Saçlarım dikenlere dolanmaya devam etti, çamur kotumu ve ellerimi kapladı ama umurumda değildi. Aslında hissettiğim tek şey heyecandı.

Sadece diğer tarafa geçtiğimde sakinleştım. Dinledim. Havayı kokladım.

Yalnızdım.

Ayağı kalktım ve hemen hırkadan kurtuldum. Yapraklar ve dikenler malzemenin içine gömülmüştü ve tek işlevi beni yavaşlatan bir şeydi.

Birkaç metre önümdeki büyük demir ve taş duvara bakarken ayağımın yanındaki çamura düşmesine izin verdim.

İçine işlenmiş olan büyü güçlüydü, Öteki Dünya yaratıklarını dışarıda tutacak türdendi. Ve eşimi dışarıda tutmak için bu sihirle on kat güçlendirilmişti.

Kendime baktım, çamurlu kot pantolonumu, sırlıklam ayakkabılarımı ve kire bulanmış beyaz tişörtümü gördüm. Yüzümün neye benzediğini görmekten nefret ediyordum, eğer makyajım hala

ya da bulaşmışsa, olmaya çalıştığım kızın neredeyse komik bir görüntüsü. Ama umurumda değildi. Luca'nın da umurunda olmayacağından emindim.

Beklenti ve adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve aşırı hevesli ya da endişeli davranarak işleri berbat edemeyeceğimi bildiğimden yavaşça nefes verdim.

Başımı arkaya eğip duvara baktım, sonra dikkatimi iki duran, bazı dalları vücudum kadar kalın ve uzun olan devasa ağaçlara çevirdim. Bu dallar neredeyse demirin tepesine değecek kadar uzanıyordu.

Yavaşça nefes verdim ve bunun geleceğimin nasıl şekilleneceğinin başlangıcı olduğunu biliyordum.

Kaderimi kontrol eden bendim.

Ve bu noktadan sonra hayatımla ilgili kararları ben verecektim.

Luca

Bütün gece duvarın çevresini izledi.

Geri ve ileri, bakıyor için zayıflıklar, herhangi bir nazik Açılış.

Duvarın diğer tarafında birkaç devasa ağaç fark ettimdalları kalın ve uzundu, sanki o sivri uçların tepelerine uzanıyorlardı. Onlardan birine tırmanabilir ve duvarın üzerinden atlayabilirdim. Onlardan biri tarafından bıçaklansam bile umurumda değildi, ki bu çok gerçek bir olasılıktı.

Muhafızların ben daha üç metre gitmeden bana ulaşacaklarını hiç umursamıyordum bile. Denemek şu an yaptığımdan daha iyiydi.

O da volta atıyordu. Daha da tedirginleşiyordu. Ona ulaşmak için neredeyse salya akıtıyordu.

Bu lanet duvarı tırmanacak ve arkadaşşıma ulaşacaktım.

Tüm vücudum gerildi, çünkü devriye gezen şerefsizler ne yaptığımı anlayıp beni durdurmaya çalışmadan önce sadece küçük bir zaman dilimim olduğunu biliyordum. Ama planımı koymak için bir adım bile atamadan rüzgâr hızlandı, kuzeyden esmeye başladı, dallar

Ağaçlar hafifçe sallanıyor, havada hala yağmur kokusu var. Ama kokladığım tek şey bu değildi.

Onun. Bizim. Benim.

Vücudum başka bir nedenden dolayı gerildi, içimdeki kurt şimdiye kadar kokladığım en tatlı şeyin aromasıyla canlandı.

Gözlerimi kapadım ve inledim, vücudum eşimin olduğu yöne sallanıyordu.

Gözlerimi açtım ve hemen ona doğru ilerledim. Lycan'lardan saklanmak için ormanın derinliklerinde kaldım. Hiçbir şey beni caydıramazdı. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Ona ulaşmam gerek.

Tatlılığı beni arazinin en ucuna kadar götürdü ve onun sarhoş edici kokusunu yoğun bir şekilde içime çektiğimde durdum. Donup kaldım. *O burada.*

Nefes alışımın gücü omuzlarımı aşağı hareket ettiriyor, nefes alışımın sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Onu bulmak zorundaydım, bir avcı gibi, avını arayan bir yırtıcı gibi, çünkü açlıktan ölüyordum.

Ama rüzgâr onun kokusunun etrafımı sarmasına neden oluyordu. Çılgına dönmeye başlamıştım. Derken tepemdeki bir dalın çatlama sesiyle başımı kaldırdım ve neredeyse duvara kadar uzanan kalın dallara baktım. Bir an hiçbir şey göremedim, sonra gölgeler ve yeşil yapraklar arasında bir beyazlık gördüm.

Kalbim fazla mesai yapmadan önce bir an durdu. İleri doğru bir adım attım ve çitle burun buruna gelene kadar bir adım daha attım, dostum bu kadar yakinken ona dokunup gücümü ve enerjimi riske atmak istemedim.

Ulaşılabilir.

Ve işte oradaydı, büyük bir dalın üzerinde dengede durarak bana yaklaşıyordu, odağı dümdüz ilerideydi, hareketleri zarifti. Hatırladığımdan daha da güzeldi, büyüleyiciydi. Mükemmeldi.

Sersemlemiştim, hareketsizdim, narin bedeninin akıcı hareketlerini izlerken donup kalmıştım. Hareketlerindeki zarafetten bir vampir çok açıktı, annesinin türü ruhani, sinsi takipçiler bilinirdi.

Sonra dalın üzerinde gidebildiği yere kadar gitti ve o kadar sessizce aşağı indi ki, ayakları ormanın zeminine çarptığında küçük, neredeyse yumuşak bir gümbürtüden başka bir ses çıkarmadı.

Benden sadece yirmi adım ötede doğrulurken, vücudumdaki her şey ona gitmek, onu sıkıca kavrayıp buradan çok uzaklara götürmek için uğuldadı.

Onu bizden uzak tutmayı düşünenlerden alın, diye hırlayarak talep etti kurdum.

Ama hareket edemedim, istemediğim için değil, onu korkutmak istemediğim için. Sonunda eşime uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın olma şansımı mahvetmek istemiyordum.

Nefes aldığını gördüm ve kokumu aldığında kafasını bana doğru çevirdi. Sanki içgüdüsel olarak hemen bana doğru döndü.

Öylece durduk, birbirimize bakıyorduk, ben ondan o kadar büyüktüm ki onu ikiye ayıracakmışım, ormanın zeminine saçılmış dallardan biri gibi ikiye bölecekmişim gibi hissediyordum.

İçgüdülerim ona gitmek yönündeydi, kurdum tam da bunu yapma ihtiyacını körüklüyordu. Ama onu alt ettim, çünkü sadece görünüşümle bile onu korkutuyor olmam gerektiğini biliyordum. Beni içine çekerken gözlerinin ne kadar geniş olduğunu görebiliyordum, o bebek mavilerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Sadece benimle -tam kanlı bir erkek Lycan şekil değiştiren- kıyaslandığında değil, genel olarak ufak tefekti. Vücudu kıvrak ve zarıftı, 1.80'in birkaç santim üzerinde olamazdı. Bir balerini andırıyordu, tüm kadınsı hatları ve kıvrımları vardı.

Yutkunurken ince boğazının nasıl hareket ettiğini gördüm. İçimdeki her koruyucu içgüdü ona gitmemi, onu tüm bunlardan uzaklaştırmamı, böylece sadece ikimiz olabileceğimizi söylüyordu. Ama onun tedirginliğini ve gerginliğini hissedebiliyordum. Özellikle benden değil ama durumdan korkuyordu. Masumiyeti ama bunun sadece cinsel bir şey olmadığını söyleyebilirdim.

Babası ve erkek kardeşlerinin eşimi hayatı boyunca koruduğundan hiç şüphem yoktu, bunun için çok minnettardım çünkü ona . Ama şimdi buradaydım, onu koruyup kollayabilirdim.

Onun için, ona her şekilde sonsuza dek bakıldığından emin olmak için... onu her şekilde mutlu etmek için.

"Senin... senin kurdun," diye fısıldadı.

Nasıl görüldüğümü, nasıl tam olarak dönüşmediğimi ama arada kaldığımı, korkutucu, yoğun... tehlikeli olduğumu biliyordum.

"Eyaletinizde hiç Lycan görmedim."

Kendimi tamamen insan olmaya zorlayabilseydim, yapardım, ama dürüst olmak gerekirse bunu bir daha yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Çok uzun zamandır böyleydim.

"Sana zarar vermeyeceğim, dişi."

Dudaklarını yaladı ve çenesini güçle yukarı kaldırdığında gururlandım. "Yapmayacağını biliyorum."

Bunu bildiği için zevkle mırıldandım.

"Konuşmak istiyorum," dedi sonunda ve sesi süzülürken gözlerimi kapattım. Tanrım, bana harika şeyler yapıyordu, sanki bu merhem benim hasarlı, kırık ruhumu yatıştırıyordu.

Gözlerimi açtım ve öylece ona baktım. Beni daha da rahatlatmak için tekrar konuşmasını istedim. Onun hak ettiği erkek ve eş olabilmek için iyileşmek istiyordum.

"Ailem yakında gittiğimi anlayacak." Dudaklarını tekrar yaladı ve bu manzara karşısında donup kaldım. "Fazla zamanımız yok." Sesi o kadar kısık ve nefes nefese çıkıyordu ki sadece ben duyabiliyordum. "Ama seni görmem gerekiyordu." Sesinde öyle bir titreme vardı ki kurdum onu rahatlatmak için serbest kalmak istiyordu.

Henüz sesime güvenmiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece dinledim, ona zaman ve alan tanıdım. Ama daha fazla dayanamadım.

"Beni senden uzak tutmak doğru değil." İçimden zaferle kükredim.

"Biz çiftleştik ve birbirimizi görmemiz, konuşmamız ve tanımamız en doğrusu."

Tanrım, onun bunları söylediğini duymak beni derece memnun etti.

"Buraya gel dişiciğim," dedim sonunda. Sesimdeki çarpıklığı saklamak değildi. Saklamaya çalışamayacak, kontrolüm varmış gibi davranamayacak kadar ileri gitmiş, hayvani eğilimlerimde sınırı aşmıştım.

Yavaşça nefes verdi ve ben tekrar dudaklarına baktım. Gözlerim onlara kilitlenmişti, ağzı yay gibi, dudakları çok pembe ve

yumuşak görünümlü. Alttaki üsttekenden biraz daha büyüktü, bu da onlara dolgun, yastıksı bir nitelik veriyordu. Neredeyse peri benzeri özellikleri vardı, bir peri boyundaydı.

Uzun süre hareket etmedi, belki de kendi içinde bir tartışma yaşıyordu.

"Sana asla zarar vermem." Onu tekrar tekrar rahatlatmak istedim. "Asla benim yanımdayken olduğundan daha güvende olmayacaksınız." Çünkü onun zarar görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Onun hayatı için kendi hayatımdan seve seve vazgeçerdim.

Sonra öne doğru bir adım attı ve ben onaylama hırıltımı tutamadım. Pençelerim avuçlarıma gömülmüştü, kanımın kokusu burnuma doluyor ama onun tatlı aromasını maskeleyemiyordu. Derin nefes aldığında göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordum ve ellerimdeki hilal şeklindeki yaralardan hayatımın rızkının kokusunu aldığını biliyordum. Kahretsin, ona her bir parçamı , eğer onu hayatta tutmak için gereken buysa, beni kurutmasına izin verirdim.

Bir parçam ona kanımı göstermek istiyordu, hayatta için ihtiyacı olduğunu biliyordum, bunu ona sağlamak isteyen kişinin ben olduğumu biliyordum. Ve böylece yumruklarımı açtım, yaralarımın akan kanın parmaklarımdan aşağı damlamaya başladığını hissettim.

Dudaklarını tekrar yaladı ve bir adım yaklaştı, ben de boş yere olduğum yerde kalmaya çalıştım. Ama onu besleme ihtiyacı içimde o kadar güçlüydü ki gerçekten bir adım öne çıktım. Gözlerinin ellerime nasıl kilitlendiğini gördüm, yaraları görebildiğini biliyordum. Sürekli akan kanı hissettim. Küçük girintiler çok yakında iyileşecekti ama sırf küçük dostumun beslendiğinden emin olmak için onları açmaya devam edecektim.

Tanrım, benden çekerken boynuma gömülü dişlerini düşünmek bile sikimi zonklatacak kadar sertleştirmişti. Pantolonumun önünün, ucundan sürekli akan pre-cum yüzünden ıslandığını hissettim.

Bu yüzden kendimi bir adım geri atmaya zorladım ve bir zamanlar aç olan yüz ifadesini şaşkınlık ve kafa karışıklığının kaplamasını izledim. Bir adım daha geri attım, sonra bir adım daha, ormanın derinliklerine, duvardan daha uzağa, kokusunun Lycan'lara ulaşma riskinden daha uzağa gittim.

"Buraya gel." Gölgeler artık bizi yeterince iyi gizliyordu, o kadar da gergin değildim.

kimse onun burada olduğunu fark etmeden önce küçük bir zaman aralığı vardı.

Başarısız olduğumu bilmeme rağmen sesimi alçak ve eşit tuttum, nazik olmaya çalıştım.

Kontrollü olmaktan başka bir şey hissetmiyordum.

Ve beni ormana kadar takip ettiğinde, karanlığın bizi yutmasına izin verdiğinde, buna benim kadar ihtiyacı olduğu için bana itaat ettiğinde, yüzümde yavaş, memnun bir sırıtış yayılmasına izin verdim.

Durduğunda benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Ruhumun derinliklerine dalmadan önce kokusunun tenime işlemesini istedim.

Sonra ileri doğru hareket ettim, bedenim onunkinden çok daha büyüktü, yüzüme bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Gözleri çok genişti, rengi çok maviydi. Ay ışığında teni ıslı ıslı, solgun görünüyordu, sanki parlıyordu.

Kahretsin, uzanıp ona dokunmak istedim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını daha da geriye eğmek istedim, böylece burnumu boğazına kadar sokup onu koklayabilecektim. Bu görüntü zihnime tekrar tekrar çarptığında alçak sesle hırladım.

Aletim zonkluyordu, bacaklarımın arasındaki bu kurşun boru pantolonumun malzemesine baskı yapıyordu, kalın uzunluğu serbest kalmayı ve eşimin derinliklerine gömülmeyi talep ediyordu, onu kokumla doldurmak için, tohumum onu kaplıyordu, böylece benim olduğuna şüphe yoktu.

Bir adım daha attım ve o içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Ona zarar vermeyeceğimi bildiğini hissedebiliyordum ama durumdan duyduğu endişe geri çekilmesine neden oldu.

Ve bu beni da tahrik etti.

Avcı her zaman avını kovalamayı sever.

Ama daha fazla geri çekilemezdi, sırtı bir ağaca dayanmışken, kaçmadan onu tam olarak değerlendirmemi sağlayan bir engel varken.

Nazik olun. Yavaş git. Acele etme.

bu kadar yakın olduğum her geçen saniye, akıl sağlığım daha da bozuluyordu. Onun için yeterince iyi bir eş olup olamayacağımı bilmiyordum, özellikle de bu kadar uzun süredir eşikteyken

ama bu diyardaki tüm tanrılara ve diğerlerine onun için doğru olanı yapmaya çalışacağıma yemin ettim.

Ama şu anda, onun benim olduğunu bilmem gerek.

"Bana adını söyle, dostum." Bir santim daha eğildim ve keskin bir şekilde nefes aldığını duydum.

Elbette onun adını zaten biliyordum, Yaylalara gitmeden önce Ren'den öğrenmişim. Aslında onun hakkındaki tüm bilgileri, ailesiyle ilgili tüm detayları kardeşimden almıştım. Onun peşine düşmeden önce araştırmıştım, neyle karşı karşıya olduğumu, onu nasıl kazanacağımı, ona nasıl kur yapacağımı bilmem gerekiyordu.

Ama tüm bu detayları bilmeme rağmen, bana adını söylemesini duymak istedim. Dilinden dökülürken kulağa nasıl geldiğini duymak istedim. Ve bu bana onun bana söyleyeceği diğer kelimeleri ve cümleleri düşündürdü, cinsel şeyler, ona verdiğim tutkunun sancıları içinde fısıldayacağı ahlaksız şeyler, onu sahiplendiğimde.

"Söyle bana, ufaklık." Hırliyordum, içimdeki her ilkel içgüdü onu işaretlememi talep ederken kendimi durduramıyordum. "Korkutucu görüldüğümü biliyorum ama sana asla zarar vermem." Saçlarına dokunmak için elimi uzattım ama parmaklarım saç tellerine ulaşmadan onları yumruğumun içine aldım ve kolumu yanıma bıraktım.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve sözlerindeki gerçeği sesinin tonunda bir kez daha duydum. "Bu Ainslee." Sıcak, tatlı kokulu nefesi boynuma öyle güçlü bir şekilde değdi ki, ne kadar iyi hissettirdiğini görünce gerçekten ürperdim.

Ellerimi başının iki yanındaki gövdede buldum, pençelerim ağaç kabuğunu kazıyordu, parçalar kopup etrafımızdaki yere düşüyordu. Mantıklı düşünemiyordum, yüzyıllardır düşünmüyordum ama Ainslee'yi dört yüz yıldan uzun bir süredir ilk kez gördükten sonra daha da fazla düşünmeye başladım.

"Ainslee," diye mırıldandım ve daha yakına eğildim. Çok zor nefes alıyordu, küçük nabızı kulağının altında hızla atıyordu, atan kalbinin sesi kafamı dolduruyordu. O kadar hızlı atıyordu ki, korkmuş bir tavşanın kendisini takip eden yaratıktan kaçarken ne yapacağını hayal edebiliyordum.

Sonra bir santim daha eğildim, bana bakabilmek için çenesini yukarı kaldırdı, başı ağaca yaslanmıştı, birkaç sarı saç teli

ağaç kabuğuna dolanıyor.

Gırtlığı kemerli ve benim için çıplaktı. Köprücük kemiklerine baktım, sonra burnumun ucunu boğazına kadar sürükledim ve derin derin içime çektim. Burnumu boynunda aşağı yukarı gezdirdim ve "Kendime engel olamıyorum" diye inledim. Köpek dişlerim inanılmaz bir şekilde daha da sivrildi, dudağımın dibine saplandı, küçük deliklerden kan fışkırdı.

Arkama yaslandım ve kalbinin daha da hızlandığını duydum, yüz ifadesi şimdi şok, merak ve... uyarılma gösteriyordu. Yüzümü yaklaştırdım, böylece ağzım onunkinden sadece bir santim uzaktaydı. Gözlerinin içine baktım, tek kelime etmeden ona sunacaklarımın ne olduğunu görmesini sağladım.

"Küçük dostum aç mı?"

Gözlerini açtı bakışlarını kanın fışkırdığı dudaklarıma dikti.

İçimdeki her şey dudaklarımı onun dudaklarına çarpmak, dilimi ağzına sokmak, özümün bir parçasını içine almasını sağlamak istiyordu, çünkü ben onunkinin tamamını içime alacaktım.

Kana bakarken daha sert nefes almaya başladı ve ben onun açlığını kendi açlığım gibi güçlü bir şekilde hissettim. Bağlama Bağlantısı bizi aynı bütünün iki yarısı haline getirmişti.

Bir parça daha eğildim, onun önden gitmesini ve kanı yalamasını istiyordum. Tanrım, bunu nasıl da istiyordum.

Dişlerinin ne kadar keskin olduğunu görebiliyordum, alt dudağına bastırılmış ikiz uçları vardı. Çok acıkmıştı ama en temel anlamda doyurulmaya ihtiyacı olduğu şekilde değil.

Benim için açlıktan ölüyordu.

Ainslee

T Gecenin bu şekilde ilerleyeceğini kesinlikle tahmin etmemiştim ama tam da gerektiği gibi hissettirmede desem yalan olur.

Sırtımı bir ağaca dayamıştım.

Arkadaşım ellerini başımın iki yanına koyarak beni kafese kapattı.

Derin nefes alırken burnunu çıplak boğazımda gezdirdi.

Başımı ağaç kabuğuna yaslamıştım, gözlerim kapalı, dudaklarım ayrıktı. İçimdeki bir içgüdü boynumu eğmemi, Luca'ya tam erişim izni vermemi söylüyordu.

"Sen söz konusu olduğunda kendime engel olamıyorum. Özür dilerim," dedi beni koklarken tekrar tekrar. Kokumu ciğerlerine çektiğini, kurt yanının buna *ihtiyaç duyduğunu* biliyordum.

Onun iri, kaslı vücudunun neredeyse benimkine dayanması çok iyi, çok doğru hissettiriyordu. Aramızda neredeyse boşluk yoktu, belki bir el genişliğinde. Ama ben o küçük boşluğun gitmesini istiyordum. Onun göğsünün benimkine değmesini istiyordum. Onun uyarılmışlığı benimkiyle bir aradaydı.

Vücut ısını hissedebiliyordum. Kalbinin atışını duyabiliyordum. Sabit ve güçlüydü. Benimki hızlı ve düzensizdi.

Onu bu kadar yakından görmek ne kadar ileri anlamamı sağladı. Neredeyse . Gerçi aklını kaybettiğini duymuştum,

Bu durumda çok akli başında, kontrollü ve bana istediğim her şeyi vermeye hazır görünüyordu.

Her zaman böyle mi olacaktı, daha büyük, daha güçlü, çünkü çok uzun yıllardır bu formda sıkışıp kalmıştı? Bu beni daha çok tahrik etmek yerine korkutmalı.

Kendimi çok kırılgan hissediyordum, sanki bir dağa karşı duruyormuşum gibi. Beni kolayca ezebilirdi, ama Luca sabit ve kıpırtısızdı - eğer ona izin verirsem bir yuva olacaktı.

Luca'nın da benim için öyle olduğunu biliyordum. Bir . *Benim* .

Duvarı aşar aşmaz kanının kokusunu aldım. Zengin, metalik bir aromaydı ve açlığımı anında daha da artırmıştı... uyarılmışlığım ciğerlerimdeki havayı emmişti. Daha önce hiçbir şeyi Luca kadar sarhoş edici koklamamıştım, havadaki bakır rengi, o tatlılık katmanı.

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar aç olmamıştım.

Ve şimdi ağaca yaslanmış, ona bakarken, köpek dişleri alt dudağına batarken, küçük yaralar boncuk boncuk kıpkırmızı olurken, ona duyduğum açlık beni öyle bir sarmıştı ki. Bu sancı beni yavaş yavaş içten içe yiyip bitiriyordu.

Her nefes alışında onun sıcak, metalik kokulu nefesini kokluyordum ve bu ağzımı sulandırıyor, dişlerimi uzatıyor ve arasından yabancı bir ıslaklık yayılıyordu.

Romanya'da ilk kez onun gözlerine bakana kadar hiç tahrik olmamıştım. Ve şimdi ona bu kadar yakın olmak, vücut ısını hissetmek, burnunun boynumda gezinmesi... iliklerime kadar ürpermeme neden oldu.

Sadece bir erkeğin bana verebileceği şeyleri özlememe neden oldu.

Eşimi.

Luca.

"Ah, benim tatlı küçük Ainslee'm. Açlığını hissedebiliyorum," gürledi kulağıma karşı.

Sesi derindi, titreşimleri tam içime, vücudumun Luca için yanıp tutuşan o hassas, kadınsı kısmına ulaşıyordu.

O kadar zor nefes alıyordum ki omuzlarım ağaca doğru inip kalkıyor, ağaç kabuğu tişörtümün ince kumaşına sürtünüyordu.

gömlek. Ama bu rahatsızlık zevkimi da ateşledi.

Meme uçlarım o kadar sertleşmişti ki, eğer geri çekilip aşağıya bakarsa pamuğa doğru gerildiklerini görebileceğinden hiç şüphem yoktu. O zaman da geri çekildi ama odağını gözlerimde tuttu. O kadar büyük, o kadar genişti ki. Şimdiye kadar gördüğüm erkeklerden çok daha hayvansı, kelimenin tam anlamıyla vahşiydi.

Lycan'lığı güçlü bir şekilde ortaya çıkmasına rağmen, insana çok benziyordu. Ama kurt yüz hatları sade ve belirgindi. Gözleri içindeki hayvanın ışıltısıyla parlıyordu ve neredeyse iki metre boyuyla üzerimde yükseliyordu, bedenim onunkinin yanında cılız ve kırılabilir görünüyordu.

Omuzları vücudumun iki katından daha genişti, muazzam cüssesi yüzünden arkasındaki her şey engelleniyordu. Başım göğsünün ortasına ancak ulaşıyordu ama ne kadar iri olursa olsun, ne kadar güçlü olursa olsun... Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Odak noktamı ağzına kilitlenmiş buldum, konuşurken alt dudağına bulaşan kıpkırmızı kanın fışkırma şeklinden etkilenmiştim.

Yaralar hızla kapanıyordu ama köpek dişleri yaraları tekrar açmaya devam ediyordu. Bu noktada ağzım sulanmaya başlamıştı ama ellerimi kaldırıp göğsüne koymama neden olan şey gerçek anlamda bir açlık değildi.

Bu çok daha cinsel bir şeydi.

Gömleği yırtık pırtıktı, sıcak ve sert etinin parçaları malzemedeki çok belirgin pençe izlerinden görünüyordu. Teni kavurucuydu ve benimkine bastırıldığında hissedileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum... bu ısıyı engelleyen hiçbir şey olmadan.

Çılgınlığı sırasında kumaşı yırttığını, delilik nöbetlerinin ortaya çıktığını ama asla tam olarak hakimiyeti ele geçiremediğini hayal edebiliyordum.

Hep mi olacaktı? Kurdu, insan tarafının tekrar kontrolü ele almasına izin veremeyecek ileri mi gitmişti?

Bu düşünce çok ilkeldi ve beni daha önce hayal bile edemeyeceğim kadar tahrik etti.

Avucumu kalbinin üzerinde düzleştirdim ve elimin altında sürekli attığını hissettim ve tırnaklarımı etine geçirdiğimde hırlama şekli yeni bir ıslaklık fışkırmasına neden oldu.

Ondan çıkan sesin titreşimlerinin avuçlarımdan geçip n kollarıma doğru ilerlediğini hissettim. Meme ularıım daha da diken diken oldu ve tek istediğim bu erkekle ormanın ortasında, bizi durduracak hiçbir şeyin ve kimsenin olmadığı bir yerde kaybolmaktı.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Sadece başka bir ruha dokunarak bu kadar yoğun bir zevk hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama yine de Luca herhangi biri değildi. O benim erkeğimdi. Benim eşim.

Gözlerimi açtım ve onun bana doğru eğildiğini gördüm, o kadar yakındı ki dudakları benimkinden kıl payı uzaktaydı, o kadar yakındı ki bizi ayıran tek şey bir kâğıt olabilirdi.

"Eğer küçük dostum açsa, o zaman elbette benden al." Gözleri o kadar şiddetli parlıyordu ki etrafımızdaki alanı aydınlatıyordu, bu ışık her şeyi daha fantastik, daha yapmacık gösteriyordu.

Bu garip arada kalmışlığın içine düşüyordum, bir şeyler gerçekmiş gibi hissediyordum ama sonra yine değildi. Neredeyse rüya gibi geliyordu, sanki bir parçam başka birine ya da başka bir şeye dönüşüyordu.

Korunaklı, şımartılmış Ainslee asla kalkmazdı. Ama ben yaptım.

Korunmuş, bebekleşmiş Ainslee asla ellerini Luca'nın gğ्सnden yukarı kaydırıp omuzlarını kavrayarak onu kendine doğru çekmezdi.

Ama yleydim.

Yine de şu anda bana bunları yapma gücü veren bu kadın her kimse, onun gitmesini istemiyordum. Başından beri sahip olduğumu bilmediğim gücü bana o verdi.

Ve dilimi Luca'nın alt dudağında gezdirdiğimde, vücudunun tutuşum altında gerildiğini , derin zevk nefesini duyduğumda, dilimi kaplarken onun bakırımsı ama tatlı özünü tattım. Ve onun tadı karşısında, hayatımda hissettiğim her türlü zayıflık yok oldu.

Sanki içimde bir kibrit çakılmış gibiydi, orada olduğunu hiç bilmediğim bu ışık öylesine parlak yanıyordu ki kr ediciydi.

Alt dudağını tekrar tekrar yalarken inledim, kanı şimdiye kadar tattığım en sarhoş edici lezzetti. Belimdeki elleri

Şiddetli, biraz acı vericiydi ve ne kadar güçlü olduğunun farkında değilmiş gibi bir his vardı içimde. Ya da belki ben o kadar kırılındım, eşim de bu Herkül gibi yaratıktı.

Ve sonra kendimi dilimi dudaklarının arasından geçirirken, onunkine dokunurken ve bu hissin ne kadar güçlü olduğunu görünce nefes nefese kalırken buldum.

Onun da beni öpmek istediğini biliyordum. Neredeyse uğultu olduğunu hissediyordum. Ama beni hayal kırıklığına uğratarak bir adım geri çekildi, omuzları nefes alıp verirken hızla yükselip alçalıyordu, belli ki kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Başını öne eğmişti ama gözleri bana kilitlenmişti, sonsuza dek rüyalarımda göreceğimi bildiğim o parlayan küreler.

İkimiz de konuşmadık. Söylenecek ne vardı ki? hareket eden bir elektrik vardı, benim ve onun ihtiyaçlarını çekip birbirine karıştırarak bu kara deliğı yaratan canlı bir varlık.

Ve sonra ne olacağı umurumda değildi. Tek istediğim onu daha fazla hissetmekti. Daha fazla koklamak. Onu daha fazla bedenime almak.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım, ona yaklaştım, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, elimi boynunun arkasına attım ve onu bir kez daha öpebilmek için aşağı çektim.

Caelan

"Y Onu daha da kızdıracaksın. Onu rahat bırak," dedi Lennox ama tek yaptığım uzaklaşmaya devam etmek ve elimi kaldırarak onu terslemek oldu.

"Klas," diye mırıldandı.

Ters yönden odalarına doğru ilerleyen Tavish ve ona omzumun üzerinden bakma zahmetine girmedim.

"Üzgündü. Onu kontrol etmek istiyorum."

Lennox'un benim ne kadar zorba olduğum hakkında homurdandığını duydum. Ama onlar da en az benim kadar Ainslee'ye karşı korumacı oldukları için konuşmayı seviyorlardı.

Yatak odasının kapısının önünde durduğumda, onu boğuyor olabileceğime dair içimde küçük bir şüphe vardı, belki de haklıydılar ve ben çok baskıcıydım. Ama iyi olduğundan emin olmazsam uyuyamayacağımı biliyordum.

Bunun onun için zor olduğunu biliyordum. Nasıl olmasın ki? Kendimi onun yerine koymaya çalıştım, eşimden uzak tutulduğumu hayal ettim. Ama Öteki Dünya'daki dişiler için durum farklıydı, hatta insan erkekler için bile.

Bizim dünyamızdaki dişiler erkeklerle aynı türden bir *Bağlanma Bağlantısı* . Ama bu bile beni

Luca'ya sempati duyuyordum, içinde bulunduğu durumda değil. Delinin tekiydi, akıl sağlığının sınırlarını o kadar aşmıştı ki kız kardeşime karşı nazik davranacağına g venemezdim.

Eş olsun ya da olmasın, ona olan ihtiya ının, çok uzun zamandır barındırdığı hayvani eğilimlerinin zarar verebileceğinden hiç şüphem yoktu.

Kapıyı  aldım ve usulca "Leelee?" dedim. Kendimi bir pislik gibi hissediyordum, içinde bulunduğum durum nedeniyle agresifliğim daha önce hiç hissetmediğim kadar yüksekti. Ona karşı daha nazik olmalıydım, bu kadar huysuz ve kaba olmamalıydım.

Her ne kadar yarı Lycan olsa da ve sürekli olarak hepimizi izleyerek büyümüş olsa da, onu hala küçük kız kardeşim, dünyanın çirkinliğini göremeyecek kadar değerli biri olarak görüyordum.

Her zaman yapardım.

Cevap gelmedi ve gözlerimi kapatıp nefes verdim. Kapıyı tekrar  aldım. "Leelee, hadi. Lütfen  z lme." Hâlâ cevap yoktu. Alnımı kapıya dayadım ve nefes verdim. Hayatlarımız büyük ölçüde değişmişti. Babam ve annem boğazlarına kadar strese ve endişeye batmışlardı ve kardeşlerimle benden gelen saldırganlık kadar yoğundu ki boğuluyordum.

Arkamı dönüp odama gitmeli, ona alan ve mahremiyet tanınmalıydım ama ensemde bir sıkışma, tenimde bir karıncalanma hissettim. Kurdumun yükseldiğini hissettiğimde doğruldum. Bana ne kadar kızgın olursa olsun, beni daha önce hiç böyle dışlamamıştı.

Yine de, hiç kimse onu eşinden uzak tutmaya çalışmamıştı.

Elimi kapı koluna doladım, kendimi boktan hissediyordum çünkü hiç düşünmeden odasına dalmak üzereydim. Ama sonra kolu aşağı ittim ve kapısını açtım.

Gördüğüm ilk şey onun yatağıydı. Daha sonra fark ettiğim şey ise yan taraftaki küçük masada hâlâ el değmemiş yemek tepsisi ve daha önce getirdiğim kan dolu bardaktı.

Tahta duvara çarparak kapıyı daha da açarken kaşlarım aşağı doğru indi. Dikkatimi karşı tarafına, makyaj masasının olduğu tarafa çevirdim ve onu masanın önündeki küçük bankta oturmuş bana bakarken görmeyi bekledim.

Boş.

İçeri girdim ve odanın her tarafına baktım.

"Ainslee?" Adını banyoda olsa bile beni duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim.

Sessizlik.

Kendimi banyoya doğru yürürken buldum, kapı zaten açıktı, ışık kapalıydı. Daha kapıyı sonuna kadar itip ışığı yakmadan içeride olmadığını biliyordum.

Boş.

Panik beni ele geçirirken kalbim daha sert atmaya başladı. *Odasında değil. Ne olmuş yani? Başka bir yerde olabilirdi, uyuyamıyordu, bu yüzden arazide dolaşıyordu.*

Ama panik her geçen saniye artarak devam etti. Penceresine doğru baktım, başımı salladım çünkü söylediklerimize karşı gelip ona gitmesinin hiçbir yolu yoktu.

Nöbetçileri geçebilmesinin imkanı yoktu. Ama kendimi onun hâlâ olduğuna ikna etmeye çalışırken, o piçle birlikte olduğunu daha iyi *anladım*.

Tanrılar.

Göğsümü tuttum, aşırı nefes almaya başladığımda gömleğimin kumaşını karıştırdım.

Birkaç saniye içinde onun odasından çıkmış ve ailemizin odasına doğru yürüyordum.

"Lennox! Tavish!" Beni duymaları için birden fazla kez söylememe gerek olmadığını bilerek isimlerini haykırdım.

Koridorun sonundaki ebeveynlerimizin odasının kapalı çift geldiğimde, yumruğumu kaldırıp tahtaya vurmak üzereydim ama annemin sesini duyunca donakaldım.

Aşırı tepki verip vermediğimi merak ettim. Belki de ailemizi rahatsız etmeden önce gidip onu aramalıyım. Ama endişelerim olduğunu ve ona gelmediğimi öğrenirse babamın öfkeleneneceğini biliyordum.

"Sana söylemiştim," dedi Da alçak sesle ve derinden.

Sözcükler tahtadan dolayı donuklaşmış olsa da, sanki odada onlarla birlikte duruyormuşum gibi net duydum.

"Halletmek mi?" Mam'in sesi kızgın geliyordu. "Hepinizin bu konuda izlediği yol, işlerin nasıl yapılması gerektiğine dair değil, Banner. Bunu sen de biliyorsun." Babam sinirli bir şekilde ofladı. "Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve bu da ailemi aramaktı."

Bir an sessizlik oldu ve sonra babamın ayak seslerini duydum ve hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında *görebiliyordum*.

"Ve de en iyi hareket tarzının o lanet olası deli kardeşini ve kuzenlerini çağırmak olduğunu mu düşündün?"

Bunun üzerine gözlerimin açıldığını hissettim.

Kahretsin, Adryan Amca şimdi buraya mı geliyor?

"Kuzenlerinizle başa çıkabilirim. Ama lanet olası Adryan? Lass, o acımasız bir orospu çocuğu ve Kane ile Sebastian da en az onun kadar tehlikeliler. Neden onları sağ kolu olarak koyduğunu sanıyorsun?"

"Şimdiye kadar tanıdığım en akli başında ve mantıklı düşünen erkekler." Annem babamın sözünü kesip onun yerine konuşmakta bir sakınca görmedi. İskoç Lycan klanının hükümdarına bunu yapmaya cüret eden ya da buna gücü yeten tek kişi de oydu.

Ahh. Bu babamın bir bıçak darbesi olmalıydı.

"Buna cevap bile vermeyeceğim Luna. Adryan benden bile daha acımasız. Luca'yı lime lime eder ve Ainslee'nin sırf kimin olduğunu görebilmek için onu izlemesine izin verir."

"Burada durup sırf siz çok korumacısınız diye Lycan grupları arasında topyekûn bir savaş çıkmasına izin vermeyeceğim."

Babam alay etti. "Tatlım, ben aşırı korumacı değilim. O kurt tam bir deli. Küçük Ainslee'mizin onunla aynı odada olmasını gerçekten istiyor musun?"

Annem nefes verdi ve yorgun olduğu belliydi, sadece gerçek anlamda da değil.

"Banner, işte burada yanıliyorsun. O artık bizim küçük Ainslee'miz değil. O yetişkin bir kadın."

Kendimi durduramadan yumruklarımı kapıya indirdim, aralarındaki anlaşmazlık her ne bunun bizim için en son endişe kaynağı olduğunu biliyordum. Amcam ve kuzenlerim Amerika'dan buraya geldiklerinde onlarla ilgilenebilirdik.

Şu anda, Ainslee hakkında yanıldığımı bilsem de, yanılmış olmak için deli gibi dua ediyordum.

Kapılar bir saniye sonra açıldı, Da'nın devasa vücudu arkasındaki her şeyi engelliyordu.

"Caelan?" Kaşlarını indirdi. Neden bu kadar geç saatte yatak odasının kapısında olduğumu merak ettiğine şüphe yoktu. "Sorun ne evlat?" Üstü çıplaktı, yıpranmış bir kot pantolonu güçlü kalçalarının üzerinde sallanıyordu, kısa siyah saçları dağınıktı.

Cevap vermediğimde nefesini içine çekti, burun delikleri endişemin kokusunu aldığından şüphesiz alevlendi.

"Onu kontrol etmeye gittim ama odasında değil," dedim sadece.

"Banner?" dedi annem odanın içinden. Eşinin arkasında durup önce bana, sonra babama bakmadan önce sadece bir saniyelik bir malzeme karıştırma sesi duydum. "Neyin var?" Üzerindeki bornozu beline doladı ve babamı kenara çekip bana sert bir bakış fırlattı. "Caelan, sorun ne?"

Cevap veremeden kardeşlerimin bize doğru geldiğini duydum ve kokusunu aldım. *Tam zamanında.*

"Onu kontrol etmek için odasına gittim. Orada değildi."

"Ainslee mi?" Lennox sordu.

Tavish daha sonra, "Uyuyamadığı için arazide dolaşiyor olabilir," dedi.

Ama buna gerçekten inanmadığını sesinden anlayabiliyordum.

Lennox, "Bahçede olabilir," diye cevap verdi.

"Kahretsin," dedi Da dönüp sandalyenin üzerinde asılı duran gömleği almak için odasına girmeden önce. Gömleği çabucak giydi ve ardından üzerinde duran cep telefonunu aldı.

Birkaç numara tuşladıktan sonra telefonu kulağına götürdüğünde hepimiz sessiz kaldık. Telefonun diğer ucundaki kişi -Cian olduğuna şüphe yoktu- cevap verdiğinde, Ainslee'nin dışarıda olabileceğini, etrafı kontrol etmesini söyleyerek emirler yağdırdı.

"Luca'yla birlikte olmadığından emin olmak dışında hiçbir şey umurumda değil. Şimdi ona fazladan göz kulak olun." Orada bir

Bir anlık sessizlikten sonra babam tekrar küfretti ve telefonu kapatıp kot pantolonunun cebine soktu.

"Bunca zamandır Luca'yı izliyorlardı ama o ormana çekildi ve bir sessizdi," mırıldandı Da yere bakarken. "Duvara geri dönmedi." Kaşlarını çatarak başını kaldırdı ama bu kısa sürede öfkeye dönüştü.

Da'nın sorunu çözmeye çalıştığı, Luca'nın Ainslee'yle birlikte *olmayabileceği* gerçeğinden kendini kurtarmaya çalıştığı açıktı. Ama eğer Luca Ainslee'yle birlikteyse, hepimiz biliyorduk ki muhtemelen o mülkte kalmayacaktı. Kalmasına imkân yoktu. Onu kendisinden uzak tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı bildiğinden, onu götürebildiği kadar uzağa götürecekti.

Da odasından çıkmış ve birkaç saniye içinde koridorda ilerlemeye başlamıştı. Ainslee'nin odasına gitmek için hızlıca işe koyuldu. Kendisi için iki kez kontrol etmek istediğini biliyordum.

"Ainslee!" diye kükredi. "Lass!"

Hepimiz onun cevap vermeyeceğini biliyorduk.

"Haydi, genç kız!" Sesi koridor boyunca gürledi, duvarlarda yankılandı. Sağır edici bir sestti.

Endişeli bir Lycan babasının sesiydi.

Ainslee'nin odasını tekrar kontrol etti ve sonra merdivenlerden inip ön kapıya doğru ilerlemeye başladık.

"Banner, sakinleşmen gerek. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce hepinizin sakinleşmesi gerekiyor." Annem bizi ikna etmeye çalıştı ama bunun kaybededeceği bir savaş olduğunu hissediyordu.

Babam ön kapıya varmadan durdu, ona baktı, yüzündeki endişe Luca'ya karşı ifadesini kaplayan saf saldırganlığa ağır basamıyordu.

"Eminim iyidir," diye fısıldadı Mam. "Siz onu boğuyordunuz. Muhtemelen etrafta dolaşıyordur. Cian ve diğerleri dışarıda. Onu güvende tutacaklardır."

Babam ayırt edilemeyen bir ses çıkardı ve başını salladı ama hepimiz bunun arkasında bir duygu olmadığını biliyorduk. Şu anda tamamen içgüdüleriyle hareket , Lycan'ı tıpkı bizimkiler gibi kontrolü ele almıştı.

Önce anneme, sonra da üçümüze baktı ve "İçimden bir ses o orospu çocuğunu görmeye gittiğini söylüyor" dedi.

Bu ne onun ne de bir başkasının önsezisi değildi. Hepimiz onun muhtemelen orada biliyorduk. Onu görmeye gitmesi gerekiyordu ve onu kurttan uzak tutuyor olmamız hayatını riske atması için yeterliydi.

Luca'nın ona gerçekten zarar vereceğini düşünmüş müydüm? Kurdum hayır dedi ama bu bir şey ifade etmiyordu. İçinde bulunduğu durum çok vahşiydi. Çok uzun zamandır böyleydi; kendine bile güvendiğini sanmıyordum.

"Sevgilim, yanılma ihtimalimize karşı burada kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Annem tartışmak ister gibi görünüyordu ama dördümüze bakarken, burada kalmasının daha güvenli ve daha iyi olacağını bildiği açıktı.

Ön kapılara bakarken kendi kendine, "Belki de malikânenin içinde bir yerdedir," diye mırıldandı.

Durumun böyle olmadığını biliyorduk ama Mam'ın sakın kalmak için kendine söylemesi buysa, yapması gereken de buydu.

Babam annemin yanaklarını avuçladı, eğildi ve ona uzun, derin bir öpücük verdi. Sonra geri çekilmek için kendini zorladığı belliydi. "Onu sağ salim eve geri getireceğiz, hayatım."

Hiçbirimiz oradan çıkamadan, ön kapıya üç sert geldi.

Da döndü ve hemen açtı, Cian diğer tarafta duruyordu, elindeki görev için kurdunun yükselmesine izin verdiği için vücudu biraz daha büyüktü.

"Arazide değil ve eğer arazide değilse, bir şekilde nöbetçileri atlatıp duvarı aşmıştır."

Annemin endişesini hissediyordum ama o kendini tutuyordu, bunca yıldan sonra duygularını kontrol altında tutmanın ve gerginlik karşısında metanetli olmanın daha iyi olduğunu öğrenmişti.

"Ormanı araştırmaları için Lycan'ları duvarın ötesine gönderdim. Onu bulacağız."

Babam homurdandı ve ben de vücudunun, kurdunun yükselmesiyle birlikte daha da büyümeye başladığını izledim.

"Eğer ona dokunursa..." Konuşan Lennox oldu.

"Onu ," diye Tavish.

"Tavish, Lennox, Aodhan ve Cathal'ı uçak pistine götürün. Çılgın bir misafir bekliyoruz." Da konuştuktan sonra Mam'a baktı ama yüzündeki ifade vampir ailesini yardıma çağırdığı için rahatladığını gösteriyordu. Ekstra Öteki Dünya gücüne ihtiyacımız olduğu açıktı.

"Gidip şu işi bitirelim."

Bu sadece girdiğimiz bir savaş değildi. Bu bir savaştı.

Luca

T Eşimin dudaklarını dudaklarımda hissetmek, onun başlattığı, kendi yaptığı bir hareket, kendime olan son hakimiyetimin de gitmesine neden oldu.

İnledim ve onu tekrar ağaca doğru ittim, vücudumu tamamen onunkine bastırırken onu yerinde tutmak için kaldıraç olarak kullandım.

En tatlı sesleri çıkarıyordu ama en sert yerimi karnına bastırdığımda, o yumuşak ses şok olmuş bir nefese dönüştü.

Ağzı hafifçe açıkken dilimi içeri daldırdım, tadı tam da hayal ettiğim gibiydi.

Tatlı. Bağımlılık yapıcı. Tüketen.

Ona dokunmadan önce kendimi kontrol edemiyordum, şimdi de edemeyeceğimden emindim. Hayatım boyunca bunu -onun için- beklemiştim.

Dört yüz yılı aşkın bir süredir umut ediyor ve diliyordum, eşimin kim olduğunu, nereden geldiğini, sonunda ona sahip olduğumda ne kadar iyi hissedeceğimi hayal ediyor ve düşünüyordum...

Ainslee'den daha mükemmel bir eş hayal edemezdim.

Ve nihayet şimdi bunu deneyimledim, nihayet beni ondan almak için beni öldürmeleri gerektiğini biliyordum.

"Luca," diye mırıldandı ağzıma karşı ve ben onun dudaklarından çıkan ismimin sesiyle yeniden .

Dilimi küçük bir dişin üzerinde gezdirdim, ucu o kadar keskindi ki anında deriyi parçaladı. Kanım ağzına hücum etti ve dilimi daha derinlere ittim, beni almasını sağladım... ona ihtiyaç duydum.

Dilimi öylesine erotik bir şekilde emdi ki, sikim büyük bir geçirdi. Kendimi ona doğru sürtmeye devam ettim, kalçalarımı öne doğru yuvarladım ve geri çekildim. İleri ve geri. Bundan boşalabilirdim. *Bundan boşalacağım.*

Ellerinin pazularımda olduğunun, tırnaklarının kollarıma battığının ve derimi kırdığının, beni sıkıca kavradığının farkında mıydı?

Hiçbir yere gitmediğimin farkında değil mi? Hiçbir yere mi?

Ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye ve kendini tekrar yere indirmeye devam etti. Tekrar tekrar. Karnını ağrıyan sikimin üzerinde gezdiriyordu. Onu en acımasız yollarla ele geçirme, elleri ve dizleri üzerinde tutma, türümüzün ilkel yöntemiyle tam burada, ormanın zemininde ona binme isteğimi kamçılıyordu.

Gözlerim zaten kapalı olmasaydı, ne kadar iyi hissettirdiği için başımın içinde geri yuvarlanacaklardı. Bu ne kadar .

Öpüşmeyi kesti ve nefesi kesildi, başı yukarı kalktı ve ağaca yaslandı. Kapüşonlu gözlerle bana baktı, arzusu o kadar güçlüydü ki neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

Onların üzerine düşmek ve vücuduna tapmak, ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar ona dokunmak, dudaklarımla, dilim ile aynı yolu yapmak istedim. Elimi kaldırdım, başparmağım ve işaret parmağım narin çenesini hafifçe kavradı.

yerinde tuttum, böylece bana bakmaya zorlandı, gözleri benimkilere kilitletti. Dilimi emerkenki hareketlerini, kanı çekişini hâlâ hissedebiliyordum. Kulaklarımda yankılanan zevk iniltilerini, arzusunun ve ihtiyacının seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Beni tamamen çözmüştü.

Eğildim ve onu tekrar öptüm, yavaşça ve derinlemesine, dilimi dudaklarının arasına sokarak, benimkini onunkinin üzerinde gezdirerek. Bütün gece onu öpebilirdim, onu yakınımda tutmaktan ve dudaklarıyla sevişmekten başka bir şey yapmayabilirdim.

Şimdi ellerini koymuş, beni kendine doğru çekiyordu, göğsünü göğsüme dayamıştı, çakıllı meme uçlarını hissetmek taşaklarımın kalkmasına ve sikimin zonklamasına neden oluyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı, bunu ondan çok kendime söyledim. Ona ömür boyu bağlıydım, ruhum onunkine sonsuza kadar .

O nereye giderse, ben de
peşinden gittim. Son
nefesimi verene kadar.

Beni kendisine doğru inanılmaz derecede sıkıca çekti ve ellerimi kollarından aşağı kaydurdım, narin bileklerinin etrafında dolaştırdım, kemikler tutuşum altında o kadar kırılmandı ki kolayca kırılabilirlerdi. Nabzının başparmaklarımda hızla attığını, küçük kalbinin bir sinek kuşunun kanatları gibi hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Onu korumak istedim, nefes almaya olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı. "Gitmene izin veremem." Ellerim onun küçük belinin etrafında kıvrılmıştı, parmaklarım tenini kazıyordu. Kendime nazik olmam gerektiğini hatırlattım, onun benden çok daha küçük olduğunu söyledim.

Ve sonra kıcının mükemmel tümseklerini avuçluyor, kürecikleri sıkıyor, onu daha yakına çekiyordum, böylece karnı bir kez daha ağrıyan uzunluğuma lezzetli bir sürtünme katıyordu.

Dişlerimi birbirine ve aynı anda inleyerek onu yerden kolayca kaldırdım. Şaşkın bir çığlık ama bacaklarını içgüdüsel olarak belime doladı. Sırtı ağaca dönük, düzgün bacakları etrafımda ve elleri hâlâ omuzlarımdayken merhametime kalmıştı.

Tanrılar bana yardım etsin, ama kalçalarının arasından gelen sıcaklığı hissedebiliyordum ve bu sıcaklık beni tam da mükemmel seviyeden vuruyordu.

En mahrem, en kadınsı nokta, en erkeksi, en sert yerimin tam üzerinde duruyordu.

Kendimi bir elimi sırtının ortasına koyarken buldum; narin teni ile sert ağaç kabuğu arasında bir bariyer oluşturunuyordu. Diğer elim hâlâ kıcını avuçluyordu, elma şeklindeki tümsek avucuma mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Vücudumu onunkine daha sıkı yasladım, ağacı destek olarak kullandım ve aynı anda ona karşı sallanmaya başladım.

Amını sikimle daha da aynı hizaya getirmek için kıcına kaldıraç uyguladım.

İleri geri. İleri geri.

Nefeslerimiz hızlandı, Ainslee'nin nefesi boğazında düğümlendi, ben onun doğru noktasına vurduğumda yumuşak bir ses çıktı.

Kurdum zevkle uludu, baskın, alfa tarafım dışimin bana bu kadar kolay boyun eğmesini, ona kendini iyi hissettirenin ben olmamı seviyordu.

Burnumu boğazının kenarından aşağı yukarı gezdirmeye başladım, onu kokluyordum, bunu bütün gece yapabileceğimi ve bundan memnun ve hoşnut kalacağımı biliyordum. O kadar güzel kokuyordu ki, bağımlılık yapıyordu. Varlığım boyunca karşılaştığım en tatlı aromaydı.

Dilimi teninde gezdirdim, teni sıcak ve hafif tuzluydu, çünkü uyarılmasından dolayı terlemeye başlamıştı. Vücudunun çıplak ve ter içinde olmasını, inlemelerinin kulaklarımı doldurmasını istiyordum.

İçimden bir hırıltı yükseldi ve kulağının altında atan nabzını ısırdım, köpek dişlerim onu delmek, işaretlemek için ağrıyordu, böylece herkes onun benim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilecekti. Kurt tarafım bunu istiyordu ama insan tarafım bunun bir fark yaratmayacağını biliyordu çünkü işaretli olsun ya da olmasın herkesin onun kime ait olduğunu bilmesini sağlayacaktım.

Geri çekildim ve şehvet dolu yüzüne baktım, ağzı ayrılmıştı, dudakları öpücüğümde şişmişti. Hafifçe nefes alıyordu, dişleri alt dudağına hafifçe bastırıyordu, bu noktada ağzını tamamen kapatamayacak kadar uzundu.

Başımı yana eğdim ve gözlerini şahdamarıma indirmesini izledim. Vahşice attığını görebiliyor muydu? Ağzı sulanıyor muydu?

"Al benden, dişimi."

Biraz daha sert nefes almaya başladı, tatlı nefesinin ılık ve nemli solukları boynumu yıkıyordu.

"Bu iş çok hızlı gidiyor," diye inledi ama öne doğru eğilmeye başladı.

Elim kıcında sıkılaştı, parmaklarım sırtına yaslandı.

Onu kendime yakın tuttum, sert sikimi ona srtyor, dudaklarımı boynunda gezdiriyordum. rperdim, sadece bundan bile boşalabilirdim. Eşim benim için kıvrılırken, onun zevki havayı kaplarken böyle boşalmak istiyorum.

"Luca," diye fısıldadı, küçük elleri beni daha yakına çekmeye çalışırcasına gömleğimi kavradı. "Bana ne yapıyorsun?"

Şehvetimden yarı deli olmuş yüzüne bakmak için geri çekildim. Gözleri kapalıydı, başı boynunun üzerine düşmüştü. Ayrılmış dudaklarına baktım, alt dudağına bastıran dişlerinin küçük ikiz noktalarını görebiliyordum.

Benim küçük yarı vampir, yarı Lycan dostum.

O her yönden benimdi. *Bizim!*

Benim için ilk kez isteyerek doruğa ulaştığını, aramızdaki bağın tamamen sağlamlaştığını hayal ettim. Bana baktığını, dudaklarının bzştğn, dolgunluğunu rujla renklendirdiğini, saçlarının sarı bir kütle halinde çarşafıların üzerine yayıldığını hayal edebiliyordum. Kokum tenini kaplamış, derinlerine işlemiş olacaktı çünkü onu kadar çok dlmle doldurmuş olacaktım ki çarşafıların onun altında ıslanacaktı.

Tekrar ağzına baktım, dudakları rujla kaplıydı ve pşmelerimizden dolayı hafifçe bulaşmıştı. Yüce İsa, bu beni etti. Rengin dağıldığını görmek, onu küçük bir şekilde elde ettiğimin görsel bir onayıydı.

Onun hakkında öyle iğrenç şeyler düşünmüştüm ki, Ainslee'nin masumiyetini nasıl sadece ve sadece benim olarak alacağımı, dokunuşlarımla ve sözlerimle, bedenimle ona nasıl baktıracığımı, başka hiç kimsenin ona arzuyla bakmaya bile cesaret edemeyeceğini, yoksa onları yerle bir edeceğimi.

Çiftleşmiş bir Lycan erkeğı tehlikeliydi, bölgeciydi ve dışısını sahiplenirdi. Ama ben? Bu konuda çok çok daha kötüydm.

Yapmak üzere olduğm şeyi söylememeliydim ama kadınının uyarılmasından dolayı kızarmasını görmek için duyduğm müstehcen ihtiyaç beni zorladı.

Gözlerim hâlâ dudaklarına kilitlenmişti. "Günün birinde," diye mırıldandım, nasıl daha da ıslandığını koklayarak, kalçalarının arasından dökülen afrodizyak beni çılgına çevirdi, "O güzel rujun sikime bulaştığını göreceğim."

Nefesi kesildi, kaba sözlerim muhtemelen şimdiye kadar duyduğ en iğrenç sözlerdi. Onu bu kadar rahatsız ettiğim için utanç duymalıydim ama

Havayı kokladığımda tek kokladığım onun benim için daha da ıslandığı oldu.

Gözlerimi ağzından çekip gözlerinin içine baktım.

Kahretsin, küçük dostum bana çok aç.

Onu tekrar öpmek istedim ama kendimi tuttum, sadece eşimin yüzüne bakmanın, ileri geri sallanmanın ve sesinin zevkten titrediğini duymanın zevkini yaşadım.

Bu şekilde boşalmasını, kollarıma , bana tutunmasını, bana karşı hareket etmesini istiyordum çünkü o zirveye ulaşmaya çok susamıştı. Ve , boynumu delmesini ve benden almasını istiyordum. Bunu tekrar tekrar yapmasını isterdim... özellikle de onu becerirken, çünkü o zaman ikimiz de o kadar yükseğe uçardık ki bir daha asla yere değmezdik.

"Oh," dedi özellikle tiz bir sesle.

O zaman eğildim ve onu öptüm, sadece çaresiz olduğum için değil, aynı zamanda sesi boğmak istediğim için, duvarın diğer tarafındaki o piçlerin bizi bölmesini engellemek için.

Eninde sonunda ve ne yazık ki er ya da geç olacaktı ama ben bu anın mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum.

Kalçalarımı yuvarladım. Aynı anda tekrar tekrar, bir elimi mükemmel şekilli kıcının üzerinde tuttum ve amını uzunluğuma doğru bastırmak için kaldıraç olarak kullandım. Şimdi çok ağır nefes alıyordu, ondan küçük zevk çıgılları dökülüyordu.

Arkadaşım çok yakındı. Bunu biliyordum. Amının ıslanmaya devam etmesinden ve külotunun uyarılmasından dolayı tamamen sıırıslıklam bilmemden kokusunu alıyordum.

"Ah, evet. *Luca*," diye fısıldadı. "Neler olduğunu bilmiyorum."

"Ah, benim tatlı Ainslee'm." Ona karşı hareket etmeyi bırakmadım. Hızımı artırdım, kalçalarının arasına daha fazla baskı uyguladım. Sikimin klitorisine bastırdığını, o küçük demetin zonklamaktan başka bir şey biliyordum. "Bu ilk kez mi olacak bebeğim?"

Nefesi tekrar kesildi ve kısa bir baş sallamadan önce inledi ve fısıldadı, "Evet. *Tanrılar*, evet."

Arkadaşımın bu tür bir zevki hiç bulamadığını bilmek en tatlı işkencelerden biriydi. Bu zevki verenin ben olduğumu bilmek.

Ona hemen şimdi.

"Bırak gitsin, Ainslee," diye hırladım, göğsümden sert bir titreşim yükseldi. "Ve o zirveyi hissettiğinde, kadını, benden almanı istiyorum." Başımı yana eğdim ve onun nabız noktasını emmeye başladım, şahdamarım tam ağzının önündeydi, sıcak nefesi onu yıkıyordu. "Benim için bırak." Bu sözler içimden gelen bir talepti, itaat edilmesini istiyordum.

Kendimi ona daha sıkı bastırdığımda, onu daha yakın tuttuğumda, nefes alışının arttığını duyduğumda, bana tam olarak istediğimi vereceğini biliyordum. Tırnakları etimi deldi, ağzı şimdi tenime bastırıyordu.

Dudaklarını ayırdı, sürekli inlerken dili şahdamarımın üzerinde geziniyordu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inledim, kendimi kontrol etmezsem tohumumu dökeceğimi ve bunun çok erken biteceğini .

Ama onu bu şekilde işaretleme düşüncesi, döllerimin pantolonumdan sızıp karnına bulaşması, beni o kadar tahrik etti ki, taşaklarım kalktı, yaklaşan orgazmım yüzeye çıktı.

"Oh. Luca," diye yarı fısıldadı, yarı inledi. Sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duydum. "Hiç bir şey hissetmemiştim."

Sonra kollarımda sertleşti ve iki elimle kıcını kavrayıp alt bedenini şaftımın üzerinde aşağı yukarı salladım.

" bu. Evet, bu, benim dişim."

Ve sonra bana tüm varlığım boyunca arzuladığım şeyi verdi. Bana ilk tahliyesini verdi.

Ben hırlarken o da haykırdı, "İç benden." Ve sonra etimi deldi, benden çekti. Dişlerimi birbirine geçirdim ve başımı geriye kükredim. Hareketlerime dikkat , böylece ağzı bana yapışmış halde kalıyordu.

Orgazm bile olmuyordum ve aldığım zevk hayal edebileceğim hiçbir şeye . Küçük çılgınları, delinmiş yaralarımı yalaması, kanımı emmesi o kadar erotikti ki sonunda onu sahiplendiğimde bunun cennet olacağını biliyordum.

Çok geçmeden ayrıldı, dilini izler boyunca sürükledi, bir ürpertiye bedenimi terk etmesine neden oldu. Ainslee dinlendi onu

Alnı omzumda, nefes nefese, kollarımın arasında hafifçe titriyordu.

"Bu... beklenmedik bir şeydi."

Kıkırdadım, yüzyıllardır ilk kez böyle bir şey yapmıştım. Tanrım, mutluluk ve huzur hissetmek inanılmaz bir duyguydu. Çok uzun zamandır sadece kendi acımın karanlığını hissetmiştim.

Kollarımı onun minik beline doladım ve "*Îngeraş*" diye fısıldadım. Küçük melek.

Benim için öyleydi.

Geri çekilip yüzüme baktığında, gözlerim ağzına, kanımın alt dudağına ve hafifçe çenesine bulaştığı yere odaklanmıştı. Eğildim ve dilimi üzerinde gezdirdim, birleşen özlerimizin tadına baktım.

Benimkini!

Onun mavi gözlerinde kaybolabilirdim ama kurdumun bir kez daha kıkırdadığını hissettim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tenim gerginleşti.

Duyularım tek bir şeyi haykıran tüm yollarla canlandı.

Geldiler.

Bunun olacağını biliyordum ve sadece Ainslee'yi benden uzak tutmaya çalıştıkları ve başaramadıkları için değil, aynı zamanda eşimle paylaştığım bu kutsal anı böldükleri de öfkem arttı.

Bunun için para öderler.

Dövüşe hazırdım, *bu* .

Eşime göz kulak olabileceğimi, bizi ayırmaya çalışan herkesi ve her şeyi dize getirebileceğimi göstermeye hazırdım. Çirkin bir savaş olacaktı ama bu beklenti kanımda bir bağımlılık gibi uğulduyordu.

Ainslee'den uzaklaştım ve onu arkamdaki korumanın arkasına çektim.

"Luca?" diye fısıldadı sesinde endişe ve korkuyla.

Bir kolum arkamdaydı ve onun küçük bedenine sarılmıştım. "Seni benden alamayacaklar." Kelimeleri alçak sesle, sadece benim için söylüyordum, bu mantrayı sanki gerçeğe dönüştürecekmiş gibi kendime tekrar tekrar söylüyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Onlarla konuşmama izin ver. Bana asla zarar vermeyeceğini görmelerini sağlayabilirim." Gömleğimin arkasına yapıştı. İçimdeki her şey teslim olmak, Ainslee'ye ne isterse vermek istiyordu.

Ona bu noktada hiçbir işe yaramayacağını söylemeye zahmet etmedim. Eşime asla zarar vermeyeceğime dair derin gerçeğı görseler bile, şu anda benimle birlikte olması ve ona yaklaşan herkesi yok etmek üzere olmam, saldırganlıklarını pekiştirecek ve bunun savaşıla devam etmesini sağlayacaktı.

Elimi Ainslee'nin beline dolayarak onu yerinde tuttum. Yavaşça yüzüme bir beklenti sırtışının yayılmasına izin , tam o sırada öne doğru baktım ve birkaç büyük Lycan'ın gölgelerden çıkıp ay ışığına adım atmasını izledim.

İşte .

Darragh

Bir saat önce kaybolduğumu biliyordum ama şimdi daha da kötü . Tamamen dönmüştüm, kiralık arabamın hangi yönde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve paniğin içime yerleştiğini hissettim.

Bu ormandan asla gerçekten korkmaya başlamıştım.

Ormanın ortasında durdum ve gözlerimi kapatıp nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Etrafımı saran ürkütücü sesler, güneşin saatler önce batmış olması ve özellikle de ağaçların arkasında gizlenen yaratıklar varmış gibi hissettiren etrafımdaki gölgeler hiç yardımcı olmuyordu.

Kendime DNA testi yaptır dedim.

Nereli olduğumu öğrenin, diye kendimi cesaretlendirdim.

Köklerimin nerede olduğunu görmek için İskoçya'ya uçmaya karar vermiştim.

Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım, bir esinti kollarımı titretti. Ellerimi sırt çantamın askısına doladım. En azından yanıma biraz su ve enerji barı alacak kadar akıllıydım. Gerçi kaybolacağımı hiç düşünmemiştim.

Nefesimi üflediğimde, hava akımı at kuyruğumdan çözülen siyah saçlarımdan bir tutamı itti.

Tam bir dönüş yaptım, hangi yöne gitmem gerektiğini anlamaya çalışıyordum ama gerçekte gece boyunca burada uyumak zorunda kalacağım gibi görünüyordu, çünkü karanlıkta ormanda yolumu bulmam mümkün değildi.

Ağlayabilirdim... yine. Kısa bir süre önce Bok Deresi'nde küreksiz kaldığımı anladığımda ama "büyük kız külotumu" giymiş ve devam etmişim. Kendime hayatta kalacağımı söylemişim. Koruyucu aile sisteminden yara ve berelerle geçip, diğer çocukların beni dövmesine izin vermeyip, İskoçya'nın dağlık bölgelerinde kendimi kaybetmemişim.

Bir yön seçtim ve yürümeye başladım, çünkü bu noktada herhangi bir yol buradan çıkmak için yeterince iyi bir bahisti.

"Aptallığının ve izimi kaybettirmemin karşılığı bu işte." Aynı saç tutamını yüzümden uzaklaştırdım. "Başka bir ülkede ve hiçliğin ortasında yanıma pusula, harita ya da gerçekten çalışan bir cep telefonu almadığım için başıma bunlar geldi."

Aklımı kaçıırıyordum. Sanki bir fark yaratacakmış gibi kendimi azarlamam gerekiyordu. Vücudumu bir ürperti daha kapladı ve üzerimdeki hafif ceketini daha da sıktım.

Anne babası ve ailesi olmayan bir çocuk olarak kim olduğumu hep merak etmişimdir. Her ne kadar kendimi korumak, tabiri caizse onlara kendimi kanıtlamak zorunda kalmış olsam da, içinde dolaştığım aileler hiç de kötü değildi.

Sadece soğuktular ve öyle hissettiler çünkü orada kalmayacağımı biliyordum. Orasının benim için bir yuva olmayacağını biliyordum.

Bir yetişkin olup sistemden ayrıldığımda, kendimi başarılı kılmaya o kadar kararlıydım ki beş yıl boyunca bundan sapmadım.

Yirmi üç yaşında, tarih bölümünden mezun olmuş bir üniversite öğrencisiydim. Okula giderken çalışıp paramın çoğunu biriktirebilmişim, çünkü canımı dişime takarak çalışmış ve tam burs kazanmışım.

Ve lisans derecemle mezun olduktan sonra, doğrudan iş gücüne dalmaya ve biriktirebildiğim her türlü parayı biriktirmeye başladım. Kendime ait hiçbir şeyim olmadan büyümek ve her şey için mücadele etmek zorunda kalmak, içimde başarılı olma dürtüsünü yaratmıştı.

Ayrıca aklımda tek bir hedef vardı.

Gerçekte kim olduğumu, nereden geldiğimi öğrenmek ve belki de dışarıda bağlantı kurabileceğim gerçek bir aile bulmak.

DNA testi yaptırdıktan sonra öğrendiğim tek şey neredeyse tamamen İskoç kökenli olduğumdu. Lanet olası test sitesinde DNA akrabalarımınla eşleşen hiçbir şey bulamadım. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Düşündüğümde daha da ucube olduğumu kanıtlıyor.

Yürümeye devam ettim. Ve yürümeye. Yürümeye. Bu ormanda zaman bulanıklaşıyor gibiydi, bu da ormanın ürkütücülüğünü daha da artırıyordu.

Sonra bir şey duydum. İnleme mi? Hırıltı mı?

Durdum, arkamı döndüğümde kalbim aniden boğazıma düğümlendi, sesin ne olduğunu ve hangi yönden geldiğini anlamaya çalışırken başım ileri geri savruldu.

Başka bir inilti. Dişi. Sert
bir inilti. Erkek.

Gözlerim açıldı ve sesi takip ettim. Ormanda seks yapan birilerine rastlasam da umurumda değildi. Beni buradan çıkarabilirlerdi. Artık neredeyse koşuyordum, ayaklarım dalların ve kurumuş yaprakların üzerinde çıtırdıyordu.

Ağzımı açıp yardım için bağırarak üzüldüm, dikkatlerini çekmek için, umarım onları görmeden ve gözlerimi ağartmak zorunda kalmadan önce sikişmeyi bırakırlardı, ama havayı yırtan hayvan hırıltısı dizlerimin üzerine düşmeden önce öne doğru tökezlememe neden oldu.

Elim bir kayanın sivri kenarına indiğinde usulca haykırdım. Elimi kaldırdım ve görebileceğim kadar yüzüme yaklaştırdım. Kötü görünümlü bir kesik avucumu boydan boya geçmişti, dikiş atılmasını gerektirecek kadar derindi ama bu endişelerimin en küçüğüydü.

Tam kendimi yukarı ittim ki... konuşan adamların sesini duydum, sesleri sert ve derindi.

Nabzım rahatlayarak yükseldi.

Ne yaptığının farkına varmadan kendimi onlara doğru ilerlerken , sesler giderek yükseliyor ama biraz da bozuluyordu. Tek düşündüğüm beni buradan çıkarabilecekleriydi. Ormanda kaybolmaktan çok daha tehlikeli bir şeye doğru yürüyor olabileceğim aklıma bile gelmedi - en azından yüzeysel bir seviyeden daha fazla değil -.

Ama aklımda tek canlandırdığım şey bu lanet ormandan çıkmak, küçük pansiyona geri dönmek ve önümüzdeki on iki saat boyunca uyumaktı.

Ağaçlar seyreلمeye başladı ve bir açıklığa, seslerin olduğu yere geldiğimi anladım. Sesler daha yüksek, daha ayırt edilebilir hale geldi ve bu da şaşkınlıkla kaşlarımı indirmeme neden oldu, çünkü duyduğum konuşma hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Eşler mi? Lycanlar? Vampirlerin mı gerekiyor?

Tekrar tökezleyip en yakın ağaca tutunmak için elimi uzattığımda, kesik avucum sert ağaç kabuğuna değdiğinde tısladım. Ama önümdeki manzara karşısında olduğum yerde donup kalırken acım azaldı.

Başımı salladım, içimdeki şaşkınlık ve korku o kadar yoğundu ki ağladığımı fark etmeden önce sıcak gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Çok büyüklerdi. Çok kaslıydılar. Ve gözleri parlıyordu.

Tıpkı hayatım boyunca hayalini kurduğum gibi parlıyorlar.

Ve tam önümde, adamların daha da büyüdüğünü, kaslarının birbiri üzerine yığıldığını gördüm. İnsanlık dışı görünüyorlardı.

Bunların hiçbiri doğru değil.

Çünkü karşımdaki adamlar bir korku filminden fırlamış gibi görünürkenbaktığım şey gerçek olamazdı.

Luca

"Y e bir savaş
başlattı."

O konuştuktan sonra Banner'a dişlerimi gösterdim.
İskoç Lycan lideri.

Hiçbir şey fark etmedi. Hiçbir şey değiştirmede.

Kızıyla iftleştiğimden ve bundan hoşlanmadığı açık olduğundan değil.

Yüzlerce yıldır deli olduğumdan değil. Onu geri vermeyi reddettiğim için değil.

Ve kesinlikle geri çekilmeleri için bu piçlerin her birini alaşağı etmekle ilgili her şeyi yaptığımdan değil.

nemli olan tek şey sonunda Ainslee'ye sahip olmamdı ve bu gezegendeki hiçbir şey bizi ayıramayacaktı.

Elimi beline doladım ve o da etrafımdan dolaşmaya çalıştı. Kurdum alçak sesle hırladı, eşimi olduğu yerde güvende tutmak için bir alfa hareketiydi.

"Luca. Onlar benim ailem. Kimseye zarar vermek istemiyorlar."

Yaptılar. Beni alaşağı etmek istediler. Onlardan akan kokuyu aldım.

"Kız kardeşimi bırakın, biz de bunu değerli erkekler gibi halledelim."

"Caelan, lütfen dur. Anlamıyorsun. Bu büyük bir yanlış anlaşılma." Ainslee'nin sesi yumuşaktı ve beni itti. Gitmesine izin vermek istemiyordum ama aynı zamanda ona istediği her şeyi verme ihtiyacımın da kölesiydim.

Öne çıkmak istercesine kıpırdandığında kardeşine dişlerimi gösterdim.

" çekil evlat," diye bağırdım.

Ainslee yanıma geldi, ama ben elimi belinde tuttum, parmaklarım kalçasına doğru kıvrıldı. Onlara gideceği, benden kaçacağı korkusunu bir türlü üzerimden atamıyordum. Teslim olmak ellerini kaldırdı ve buna ihtiyacı varmış gibi hissetmesinden nefret ettim. Bu benim korumacı yanımin ortaya çıkmasına neden oldu.

Arkadaşım korkuyordu ve bunun sebebi bendim.

"Caelan..." Durdu ve bizden en fazla yirmi metre uzakta duran her bir Lycan'a baktı. Piçler bu kas ve kemik barikatını bir tehdit duvarı haline getirmişlerdi. "Sizden bunu kendi başıma ve kendi zamanımda yapmama izin vermenizi, bunu izin vermenizi istiyorum."

Sesindeki yalvaran nota, kurdumun ortaya çıkmasına ve bölgesel bir duruş almasına neden oldu.

"Luca bana zarar vermeyecek." O zaman bana baktı, gözleri o kadar büyük ve maviydi ki, o kadar istek ve vaat doluydu ki. Bana yansıyan umut beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

Erkeklerle bir kez daha baktıktan sonra öne doğru bir adım attı ve benden bir uyarı hırıltısı yükseldi. Elimini onun üzerinde tutarak onu göğsümün sert duvarına doğru geri çektim. Banner ve Caelan alçak sesle hırladılar ve Ainslee'yi fazlasıyla sahiplenmem karşısında bana dişlerini gösterdiler.

Siktir et onları.

"Tatlım, annen gerçekten endişeli." Banner'ın sesindeki yalvaran ton gerçektir ama öfkesini gizleyemiyordu. "Eve dön ve onu rahatlat, bu konuyu konuşabiliriz. Bu işin nasıl yürüyeceğini çözebiliriz."

Banner o anda bana baktı, gözleri kısılmıştı, irisleri parlıyordu ve bana yer değiştirmeye çok az kaldığını söylüyordu.

"Luca'yla yalnız konuşmama izin verin." Banner'ın sesi Ainslee'ye hitap ederken nazikti. "Sana zarar vermeyeceğini düşünüyor olabilirsin, henüz vermedi ... ama dengeli değil. Kendini kontrol altında tuttuğunu ve yarı dönüşmüş olmasının geri tepmeyeceğini garanti edene kadar onunla yalnız kalmama izin veremem. Sana bir şey olursa kendimle yaşayamam."

"Baba, tüm saygımla söylüyorum, bu benim hayatım. O benim eşim. Ben bir çocuk değilim ve bu konuda benim hayatımı belirleyemezsin. Bana kiminle birlikte olabileceğimi söyleyemezsin, özellikle de kader ."

Banner'ın Ainslee'ye zarar verebileceğini düşünmesi ruhumun her parçasını öfkeyle inletti. Tüm bu yüzyıllar boyunca yaşamamın, hayatta kalmamın sebebi oydu. Onu ararken, nerede olduğunu, kim olduğunu umarken ve merak ederken aklımdan çıkmayan tek şey oydu.

İçimde ortaya çıkardığı duygular, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim duygular uyandırdı. Kendimi yeniden bütün hissetmeye başlamıştım, her ne kadar bu sadece içimde görünse de.

Fiziksel olarak hâlâ çılgın bir Lycan gibi görünebilirdim, hatta zihnim sonsuza dek hasar görmüş olabilirdi ama insan yanımla ve kurdum Ainslee'nin her şeyden önce el üstünde tutulması ve korunması gerektiğini biliyordum.

Hava durgun gibiydi, ağaçların arasından rüzgâr bile esmiyordu. Etrafımızı saran kalınlığı, gerginliği hissettim. Caelan'ın çömeldiğini, bir ayağını diğerinin önüne attığını, yüz ifadesinin vahşileştiğini görmeden önce ne olacağını biliyordum.

Elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı. Rahatlıyor ve esniyordu. Gevşiyor ve esniyordu. Tamamen büyümüş olsa hâlâ genç bir Lycan'dı ama yüzden kurdunu ve saldırganlığını kontrol etmekte zorlanıyordu.

Ayrıca kendi iyiliği için fazla alıyordu.

Caelan'ın parlayan gözleri kısılmış ve bana dikilmişti. Delikanlı kesinlikle kendini kontrol edemiyordu ve alfa eğilimlerini dizginlemesi gerektiği açıktı, yoksa tam bir serseri mayın olacaktı.

Bunu ona söyleyebilirdim. Banner'a çocuğu hizada tutmasını söyleyebilirdim ama ben daha bir şey söyleyemeden Caelan ileri atıldı.

Ainslee'nin şaşkın bir çığlık attığını duydum, "Hayır, Caelan. Dur." Ama yine de kardeşi ileri doğru koştu. "Hayır. Hayır. Hayır-hayır-hayır." Çok yüksek sesle bağıırıyordu ama bu Caelan'dan gelen öfkeli sesi bastırıyordu.

Ellerini yine teslim olmuş bir şekilde önünde tutuyordu, sanki bu bize doğru kafa üstü saldıran pıslığı durduracakmış gibi.

Banner, muhtemelen Galce, ayırt edilemeyen bir şeyler bağıırıyordu ve Lycan ekibinin geri kalanı da .

"Caelan. Lanet olası dur!" Banner kükredi ama oğlu yine de hızlı ve sert bir şekilde boşaldı.

Ainslee'yi geri çekip ağacın arkasına itmekten başka seçeneğim yoktu. Tökezleyip düştü ve ben de yaralandığı için öfkeyle hırladım. Bu küçük pislik bedelini ödeyecekti.

O sakinliği, eski dost olduğum o karanlığı ve boşluğu kanalize ettim.

Kollarımı iki yana açtım ve yüzüme yavaşça bir sırtıtış yayılmasına izin verdim. Odağım Caelan'ın üzerindeydi.

Gözleri hafifçe açıldı, şüphesiz savunma pozisyonu almadığım gerçeğine şaşırmıştı. Buna gerek yoktu. Kontrolünü kaybederek bana ihtiyacım tüm cephaneyi verdi.

İri bedenini benimkine çarpmasına izin verdim ve Ainslee'nin tekrar ağladığını duydum. Gözyaşlarının ve korkusunun kokusunu aldım ve bu beni daha da sinirlendirdi. Bu şerefsizler onda bu sıkıntıya neden oluyorlardı. Hissettiği acının duygusal ya da fiziksel olması umurumda değildi. Ona zarar veren her şeyi yok ederdim.

Çarpmanın etkisiyle homurdandım, momentum bizi geriye doğru savurdu. Omurgam bir ağacın kalın gövdesine çarptı, nefesim bir anlığına beni terk etti.

Kabuk altımda ezildi ve ormanın zeminine düştü, dallar yukarıda sallanıyor ve yapraklar yağmur gibi etrafımıza düşüyordu.

Lycan'ların boğuk bağıırıışlarını duyabiliyordum ama Caelan'a odaklandım.

Hırladı ve yumruğunu yan tarafıma vurmaya başladı. Bu temas nefesimi kesmişti. Çocuğun hakkını vermeliydim. kadar genç olmasına rağmen, arkasında biraz güç vardı.

Ama yine de benimle boy ölçüşemezdi.

Omuzlarını kavradım ve bükerek onu uzaklaştırdım ama anında üzerime geldi. İnsan yanıma ona zarar vermek istemedi. O Ainslee'nin kanından geliyordu ve onu sevdiğini biliyordum. Onu incitmek onu incitirdi, bu da bana çok acı verirdi. Ama o kontrolden çıkmıştı, kalbimi göğsümden sökmek ister gibi üzerime geliyordu. Ki bunu deneyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Diğer erkeklerin yaklaştığının farkındaydım ve Caelan'ı bu sefer bir ağaca çarpacak kadar sert bir şekilde fırlatırken daha sert nefes almaya başladım. Kendini toparlamak için mücadele edeceğini biliyordum ve bu bana biraz zaman kazandıracaktı.

geldiklerinde kurdumun daha da yükselmesine izin verdim, saldırgan bir duruşla öne doğru eğildim, ağzımı açtım ve kükredim. Beni etkisiz hale getirmeye, yere sermeye çalıştılar.

Eğer gardımı düşürürsem... eğer daha zayıf bir erkek olsaydım, başarabilecekleri yeterli insan gücüydü.

"Ne cüretle eşimi benden almaya çalışırsın?" Tam bir Lycan bana doğru gelirken tekrar kükredim. Gözleri parladı ve ben yavaşça sıırttım. "O zaman gel de sana bir erkeğin dişisini nasıl koruduğunu göstereyim." Sesim insan sesi değildi, en ufak bir şekilde bile. Kaba ve çarpıktı, tırtıklı bir hırıltıydı.

Bana ulaşan ilk erkeği boğazından kavradım, onu yerden kaldırıp kenara fırlattım ve iri bedeninin sağlam bir şeye çarptığını duydum. Bir diğeri sağdan, bir diğeri de soldan üzerime geldi. Onları sinek gibi kolayca savuşturdum, gözlerim her birinin bedenini takip ediyor, bir sonraki hamlelerini bekliyordu.

Yüzyıllar önceki yarı değişmiş halim sayesinde daha güçlüydüm, Ainslee olduğu için artık daha güçlüydüm. Beni yenme şansı olan ya da beni alt etmeye *çalışan* tek Lycan Banner'dı ve bunun tek nedeni *Bağlantı Bağlantısının* onun lehine çalışıyor olmasıydı.

Neler olup bittiğinden bihaberdim. Karşılık veriyor, hırlıyor ve hırlıyor, beni alt etmeye çalışan herkesi alt ediyordum.

"Hayır!" Ainslee . "Lütfen ona zarar vermeyin."

Benimle mi yoksa diğerleriyle mi konuştuğundan emin değildim ama fark etmezdi. Kimsenin beni yenmesine izin vermeyecektim.

Bir hamle yaptım ve bir erkeği yandan yakaladım. Bir diğeri pençelerini uzatmış, içindeki hayvanın gözleri parlamaya öne çıkarken o geriye düştü. Eğildim ve ellerimi dar beline dolayarak onu yerden kaldırdım ve kolayca uzağa fırlattım.

I Şans a bakış at Ainslee, kim şükürler olsun kaldı aç kurt sürüsüyle baş edemeyeceğini bilerek geri çekildi. "Orada kal dişiciğim." Sesimi zar zor tanıyabildim ama daha önce Dönüp dövüşmeye devam edecektim ki, sert bir vücut yandan bana çarptı.

Bir ağaca çarptım, havayı üzerimden attım, kurdum çılgına döndü. Bacağım garip bir açıyla yere düştü, kalçamda bir şey acıyla bükölüyordu. Çarpmanın şiddetinden dolayı Banner olduğunu düşündüm ama Caelan'ın bana dişlerini gösterdiğini görünce şaşırdım.

Ayağa kalktım ve onu itmek için hamle yaptım, tam o sırada pençelerini yan tarafıma geçirdi. Acı anında bağırdım ama adrenalin içime çöktü, Ainslee'ye ulaşma ve onu tehlikeden uzaklaştırma ihtiyacım çok daha güçlüydü.

"Aman Tanrım, Caelan. Hayır!" diye bağırdı, aynı anda kardeşini kucağıma aldım ve güçlü bir kükremeyle onu bir kenara fırlattım.

Vücudu karşıdan gelen Lycan'lara çarptı, Banner da arbedeye karıştı. Çarpışmanın etkisiyle domino taşları gibi geriye düştüler ve ben ayağa kalkmak için mücadele ettim, baş dönmesi ve acıdan kurtulup Ainslee'ye doğru ilerledim.

Oyuklardan sürekli akan kanı durdurmak için yan tarafımı tuttum. Elimi ona uzattım ve "Buraya gel dişi." dedim. Gözleri kocaman açılmıştı, korkusunun kokusu havayı kaplayan saldırganlık ve kandan daha güçlüydü. Gözyaşlarının görüntüsü ve kokusu göğsümü yırttı, fiziksel olarak yaşadığım her şeyden çok daha kötü bir acı.

Buradan uzaklaşmamız gerekiyordu. Daha fazlası gelecekti ve ben hepsini geride tutamayacaktım.

Topallayarak yaklaştım, ağaca çarptığım için bacağım hâlâ berbat durumdaydı. Omzumun üzerinden baktığını ve gözlerinin daha da açıldığını görünce kendimi hazırladım ve arkamı dönüp tekrar dövüşmek üzereydim ki elleri önde dişarı fırladı.

"Hayır, baba. Hayır!"

Banner ve benim aramda hareket ettiğini görmek için tam zamanında döndüm. Banner ve ben de onu arkamdan güvenli bir yere çekmek üzereydim ki yandan bir karaltı geldi. Ainslee durdu ve sonra döndü, ben de ona ulaşmak için ileri atıldım, tam o sırada Banner'ın adamlarından biri bana çarpmak yerine yanlışlıkla arkadaşşıma çarptı.

Küçük bedeni güçle yere savruldu ve sonra geriye doğru uçu. Minik bedeninin ağaçlarda yankılanacak kadar sert bir şeye çarpma sesini duydum.

Kurdum beni dışarı itti ve dönmeye başladığımı hissettim. Elimde değildi. Eşim yaralanmıştı ve Lycan'ım kan istiyordu.

Hayır. Kendini toparla. Aklını başına topla. Onu buradan çıkar. Onu tehditte uzağa götür.

Başımı salladım, kurdumu aşağı ittim ve sonra Banner'a doğru koşmaya başladım. Ona varmadan hemen önce eğildim ve omzumu karnına çarptım, ağzımdan bir savaş çığığı çıktı. Koca piç geriye doğru uçu.

Anında döndüm ve Ainslee'nin gevşek, hareketsiz formuna doğru hücum ettim. Paniğim ciğerlerimdeki tüm havayı emiyordu ama onu güvenli bir yere götürür götürmez yaraları için endişelenecektim.

Onu hareket ettirmeden önce dizlerimin üzerine çöküp yaralarını incelemek istedim, neredeyse bunu yapıyordum, çünkü onunla ilgilenmek için koruyucu içgüdülerimi kontrol edemiyordum. Ama bunun için zamanım yoktu. Banner, Caelan ve diğer erkekler ayağa kalkacak, yaralarını silkeleyeceklerdi.

Ama sonra havada bir şeylerin değiştiğini hissettim, bir hesaplaşma, bir uyanış. Ainslee'yi nazikçe ama sıkıca bedenimin koruyuculuğına karşı tuttum ve omzumun üzerinden baktım. Caelan'ın çömelmiş bir vaziyette ormanın derinliklerine baktığını gördüm. Gözleri şiddetle parlıyordu ve havadaki kokunun ne olduğunu anladığımda nefesimi içime çektim.

Ormanı dolduran onun *Bağlantılı Bağlantı*'sının kokusuydu.

Herkes olduğu yerde donmuş, haldeydi ve her biri o anda ortaya çıkan vahiy karşısında şok olmuştu.

Görünüşe göre Caelan eşini bulmuştu.

Ve sonra bir kibritin çakılması kadar hızlı bir şekilde Caelan alçak sesle homurdanmaya başladı ve ardından kükreyerek "Benim!" diye bağırdı. Ve sonra onun ne olduğunu gördüm.

Ağaçların arasında küçük bir insan dişisi duruyordu, gözleri fincan tabağı kadar genişti, ağzı şok içinde ayrılmıştı. Başını sallıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülürken elleri önünde tamamen itaatkâr bir hareketle geri çekilmeye başladı. Sonra döndü ve koşmaya başladı. Caelan ormana doğru koşmaya başladı ve çok geçmeden eşinin kovalamacadan zevk aldığını anlayacaktı.

Sis dağıldı ve Lycanlar Caelan'a durum hakkında bağırmaya başladılar. Banner ya da diğerlerinin İskoç varisini takip edip etmeyeceklerini ya da benim peşimden gelip gelmeyeceklerini görmek için durmadım. Ainslee'yi güvenli bir yere götürmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Ve küçük dostuma baktığımda, acı beni öyle sıktı ki hissettiğim tek şey ıstıraptı. "Oh, *îngeraş*." Doğaüstü hızımı kullanarak ormanda koşmaya başladım, görüşüm yerinde, hızım eşsizdi.

Kilometrelerce ötede bir aracım vardı, geçen hafta İskoçya'ya iner inmez bir tane temin ettim. Ayrıca takma bir isim altında bir mülküm, yıllar önce satın aldığım bir evim vardı - arkadaşşıma bir hediye daha, böylece kendi evinin ona ne kadar iyi bakabileceğini biliyordu.

Ainslee'yi göğsüme bastırırken, merhametli olana, bana bu dileğimi yerine getirecek olana dua ettim; yaşayan tüm Öteki Dünya yaratıklarından daha kırılgan ve zayıf olmasına rağmen, iyileşip benimle birlikte olabilsin diye.

Ainslee

Beni uyandıran keskin, sarsıcı bir hareketti, ağızımdan sert bir soluk çıkmasına ve ardından ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes almama neden oldu.

Acı çok şiddetliydi. Anında.

Vücudum yanıyormuş gibi yakıcı bir sıcaklık tüm yanımlı kapladı. Kendimi durduramadan haykırdım, kaburgalarımı tuttum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken düştüğünü hissettim.

Gözlerim kapalı olmasına rağmen bir arabanın içinde olduğumu biliyordum. Başım dönerken ve kusma tehdidi tam karşımdayken onları açmaya cesaret edemedim.

Luca'nın Romence küfrettiğini duyabiliyordum, sonra sıcak avucunun ağır varlığını uyluğumda hissettim. Dokunuşu çekingendi, sanki elini koymaktan korkuyormuş gibi, sanki bana daha fazla acı vereceğinden endişe ediyormuş gibi.

"Luca," diye fısıldadım ama sesim vıraklayan bir gürültüden öteye gidemedi. Başım dönüyor, midem çalkalanırken boğazımda safra yükseliyordu.

Aracın bir başka sarsıntısı, bir başka bıçak gibi acı. Güçlü olmak istememe -gerekmesine- rağmen durduramadığım bir başka acı çığlığı.

"Ah," diye mırıldandım ama kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değildim. "Luca. Luca, acıyor." Dişlerimi sıktım, kafamın içinde çığlık attığıma, yalnız olduğuma, kimsenin beni duymayacağına ikna olmuştum.

Sonra içime çektim, onun kokusunu, dostumun kokusunu aldım ve üzerimdeki baskının biraz olsun kalktığını hissettim, bu sakinliğin , içimden geçerek rahatsızlığı hafifletmeye çalıştığını hissettim.

"Ah, küçüğüm, özür dilerim. Elimden gelse acıya katlanırdım." Elini kalçamda aşağı yukarı gezdirdi ve araç bir kez daha keskin bir dönüş yaparken dişlerimi sıktım.

Gözlerimi açmak, sorunumun ne olduğunu görmek istedim. Anılarım sarsıcı ve karışık. Üstü alttan ayıramıyordum, çünkü acı bilincimi çalıyor ve kafamın içinde öncelik kazanıyordu.

İşte o zaman karanlık beni ele geçirdi ve bu ne tatlı bir rahatlamaydı.

ELLERİ ÜZERİMDE HİSETTİM; sert, sıcak bir beden bana bastırıyordu. Hareket ettiğimi fark ettim, küçük, sarsıcı hareketler acı dalgaları beni sararken dişlerimi sıkmama neden oldu.

Beni taşıyan birinin kollarındaydım. Luca'nın.

Luca'nın güçlü kollarındaydım.

İnledim ve temponun hızlandığını hissettim, etrafımda ondan süzülen daha aceleci kelimeler duydum, anlayamadığım kelimeler. Ana dilinde miydiler, yoksa kulaklarım nabzımın hızlanma sesiyle dolduğu için miydi, bilmiyordum.

Derin sesi beni kuşattı.

Gözlerimi açmak, ona bakmak, hafızamın kayıp parçalarını bana anlatmasını istedim. Ama sanki yapıştırılmış, sonsuza dek mühürlenmiş gibi işbirliği yapmadılar.

Panik bir an beni ele geçirdi, kalbim daha sert çarpıyor, ter beni kaplıyordu. Canımı da yakmasına rağmen mücadele ettim. Neden gözlerimi açamıyordum? Tanrım, ölüyor muydum? Ölüyordum, dünya elimden kayıp gidiyordu.

Hayır, hayır, ölmek istemiyordum. Sonunda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hissetmişim. Sonunda hayatta olmanın, bütün olmanın ne anlamışım.

Luca'ya sahip olduğum içindi. bulmuştuk.

Ağladım ama bu acıdan değildi. Onu kaybetmekten, her şeyi kaybetmekten korktuğum içindi.

Gürültülü, ritmik bir vuruş vardı - sert bir yüzey üzerinde hızla ilerleyen ayak sesleri. Sonra sadece bir kapının duvara çarpma sesi duyuldu.

Soğuk çöktü ve titremeye başladım. Luca'nın parmaklarının içime daha sert girdiğini hissettim, korkusunun arttığını sezdim.

Benim de öleceğimden korkuyordu.

Ve bu, o tanıdık, dost canlısı karanlık beni sıcak kollarıyla tekrar altına çekmeden önce aklıma son düşünceydi.

Yanan bir şeyin çıtırtısını duymadan önce ateşin kokusunu aldım.

Ardından tüm vücudumu saran bir sıcaklık geldi; uzun süre üşüdüğünüzde hissettiğiniz ama şimdi sıcaklığı hissedip iyi olduğunuzu anladığınız türden güçlü bir zevkti.

Vücudumun envanterini kaşlarımın aşağıya çekildiğini hissettim. Acının, sarsıcı hareketlerin ve nefesimi kesen rahatsızlığın anısı zihnime çarparken hareket etmedim. Yumuşak ve sıcak bir yatakta olduğumu fark ettim, üzerimdeki battaniyeler çok ağır değildi ama beni güvende hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım, Luca'ya dair her şeyi kokladım, bu rahatlık ve memnuniyet içimi doldurdu. *Evdeyken* hissettiklerimin aynısıydı.

Odadaki birkaç ses daha da içeri süzölmeye başladı, bazılarını duymak daha zordu. Ateşin çıtırtısı bu sakin dalgaya karıştı, yanan odun kokusu daha belirgin hale geldi.

Bunun dışında pek bir şey duymadım, belki yeterince dikkatli dinlersem rüzgârın etkisiyle dışarıda uçuşan yaprakların sesini duyabilirdim.

Ama hepsi buydu. Sadece... durgunluk.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yüksek, görkemli ve ahşap kemerli tavana baktım. Sadece gözlerimi hareket ettirdim ama bu pozisyonda pek bir şey göremiyordum.

Gözlerimi sol tarafa doğru kaydırdım ve aynı büyüklükte pencereler olduğunu tahmin ettiğim şeylerin üzerinde kapalı duran devasa perdeleri gördüm.

Sonra gözlerim köşeye kaydı, gölgeler o alanın büyük kısmını kara bir delikmiş gibi gizliyordu. Şöminenin ışığı o bölgeye ulaşamıyor, o soğukluğu delip geçemiyordu.

Ama *onu* açıkça gördüm.

Luca o karanlık köşede bir sandalyeye oturmuş, kollarını kaslı kalçalarına dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş ve gözlerini bana dikmişti. Sandalyeyi bir oyuncak bebek evine aitmiş gibi gösteriyordu, formu o kadar heybetli ve iriydi ki onu taşıyabilmesine bile şaşırmıştım.

Dudaklarımı yaladım ve yatakta kaydım, küçük bir rahatsızlık iniltisi beni terk etti. Sonra bir anda sandalyeden kalktı ve bana doğru o kadar hızlı hareket ki, küçük bir şaşkınlık sesi çıkardım.

Bakışlarını önce yüzümde, sonra da battaniyelerin beni gizlemesine rağmen vücudumda gezdirirken ifadesi yoğun, sahiplenici ve... çarpılmıştı.

Ve sonra büyük Lycan koruyucum yatağın yanında dizlerinin üzerine , uzandı ve yüzümün iki yanını kavradı, başparmakları elmacık kemiklerimi yumuşattı, gözleri benimkilere dikildi.

Yüzündeki saf hayranlık ifadesi karşısında nefesim kesildi. Endişesi, beni anında yatağa yaslayan bir merhem gibi geldi.

Ellerimi yatağa dayayıp, avuçlarımın altındaki pürüzsüz, sıcak çarşafı hissettikten sonra biraz yukarı doğru kaymaya başladım. Luca'nın yanında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiş olsam da, bu pozisyonda kendimi çok savunmasız hissediyordum.

Acı sancıları, neredeyse soluğumu kesecek kadar rahatsızlık hissi ve Luca'dan gelen alçak bir endişe hırıltısı vardı. Ondan gelen farklı tonları ayırt edebilmek ne kadar da tuhaftı. Öfke ve koruma seslerinden, zevk ve endişe hırıltılarına kadar.

Benim için o kadar farklıydı ki kendimi ona çok daha bağılı hissettim.

Elbette ailemle de böyle hissediyordum ama tüm hayatım boyunca onlarla birlikteydim. Bunu yeni tanıştığım biriyle yaşamak beni hayrete düşürdü.

"Ah, *Ingeraş*, kendini zorlama."

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldadım. "Bana daha önce böyle seslendiğini duymuştum."

Başparmaklarını yüzümde gezdirmeye devam ederken bana küçük bir gülümseme verdi, dokunuşu nazik ve yumuşaktı, bu da onun cüssesi ve sahip olduğu güçle çelişki gibi geliyordu.

"Anlamı 'küçük melek'." Sesi yumuşak ama hırçındı. "*Benim* küçük meleğim."

Sevgi sözcükleri yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Yeni pozisyonumda sırtımı kalın, sert soğuk ahşap yatak başlığına dayamıştım. Gravür olduğunu tahmin ettiğim oyuk ve girintileri hissedebiliyordum.

Her ne kadar arkamda sağlam durup beni oturtuyor ve güvende tutuyor olsa da, önümdeki erkek daha da güçlü hissettiriyordu.

Yeni pozisyonda elleri yüzümden uzaklaşmıştı ama Luca sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi ellerimden birini kavradı ve küçük elimi büyük ellerinin arasında tuttu. Benimkiler ona kıyasla çocuk gibiydi ve kadınsı bir takdir duygusunun kapladığını hissettim.

Başparmağını nabız noktamın üzerinde ileri geri hareket ettirmeye devam etti, gözleri sanki başka tarafa bakmaya dayanamıyormuş gibi benimkilere kilitlenmişti. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir çekim hissetmemiştim, hiç kimse bana onun olduğuma dair böylesine sonsuz bir inançla .

Ama Luca bana bunu fazlasıyla hissettirdi.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Sesim kullanılmamış ve cızırtılı çıkınca boğazımı temizledim. Kuru dudaklarımı yaladım ve bir saniye sonra Luca sanki aklımı okumuş gibi bana küçük bir bardak su uzattı.

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve bardağı aldım, parmaklarımız hafifçe birbirine sürtündü, o bağlantı kıvılcımı ve elektrik anında içime çarptı. O kadar güçlüydü ki, yoğunluğundan dudaklarım hafifçe aralandı.

"Daha ister misin?" Sanki istediğimi söylememi bekliyormuş gibi çoktan ayağa kalkmış ve bardağı almıştı.

Ama başımı salladım ve battaniyeyi kucağımın üzerine biraz daha çektim, aniden bir ürpertinin beni sardığını hissettim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Ne zamandır baygınım?"

Bardağı yere bıraktı ve yatağın kenarına oturdu, elimi bir kez daha avucunun içine aldı, sanki bu bağlantıya ihtiyacı varmış gibi, sanki küçük dokunuş ona gerçekten burada olduğuma dair güvence vermiş gibi.

Onun dokunuşunun bana bunu yaptığını biliyordum. "Birkaç saat."

Ne kadar süredir baygın olduğumu duyunca bir rahatlama ama aynı zamanda panik hissettim.

Paniğe çünkü ilk başta aklımdan geçen en kötü senaryo en az bir gün baygın kalacağımdı. Ama sonra rahatladım çünkü sadece birkaç saat olmuştu ve ailemin benim için olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyordum.

"Melez olduğun için bu kadar çabuk iyileşemeyeceğinden endişelendim."

Melez olduğum için diğer Öteki Dünya varlıkları kadar hızlı iyileşemesem de, bir insandan daha hızlı iyileşiyordum. Tam kanlı bir Lycan olan Luca aynı durumda olsaydı muhtemelen şimdiye kadar neredeyse iyileşmiş olurdu. Ama benim tekrar kendim gibi hissetmem tam bir günümü alırdı.

Ama hayattaydım, bu yüzden şikayet edemezdim. Ve bu düşünce üzerine, ormanda çıkan kavgayı hatırladım... hayır, savaşı.

Gözlerimin açıldığını, nabzımın hızlandığını ve soluğumun kesildiğini hissettim.

Luca sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Kardeşin ve baban iyiler," dedi ve elimi hafifçe sıkarak beni rahatlattı. "Ben ayrıldığımda hepsi hayattaydı." Sesinde küçük bir hırıltı vardı, sanki daha fazla zarar vermediği için kızgındı.

Bir parçam onun nereden geldiğini anlıyordu. Çiftleşmiş Öteki Dünya erkekleri hakkında -babamı annemle birlikte izlediğimden- yeterince şey biliyordum; bir eş tehlikede olduğunda, dişilerini korumak için her şey ve her şey yapılırdı. Suçlunun ölümü

tipik bir sonuç, bu koruyucu, bölgesel tarafı tatmin eden *tek* sonuç.

Gözlerimi kapattım ve rahatladığımı hissettim. "Buna sevindim." Ama sonra Luca'nın yaralandığını düşününce gözlerimi açtım. "Aman Tanrım. Peki ya sen?" Doğrulamak için biraz daha çabaladım ama elime hafifçe bastırarak beni sakinleştirdi.

"Kendini zorlama, Ainslee. Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir şekilde ama sesinde baskın bir alfa olduğunu ve istediğini elde etmeye alışkın olduğunu gösteren bir not vardı. "Ben iyiyim. İyileşeceğim. Kardeşinin arkasında biraz alfa gücü var. Bunu çocuğa vereceğim."

Hâlâ çok büyük ve korkutucuydu ve ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. İyi olduğuna inanıyordum ama yine de endişeliydim, göğsümde ona karşı koruma içgüdümün yükselmesine neden olan bir gerginlik vardı.

"Seni nerede yaraladı?" Ormanda o kadar çok hareket ve hareketlilik vardı ki, cesetlerin bulanıklığı, gölgeler birçok şeyi gizliyor, işleri karıştırıyor, yukarıdan aşağıya ayırt etmek zorlaşıyordu.

Dudaklarının köşesi kıvrıldı ve hâlâ avucunun içinde olan elimi kaldırıp parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Gösterdiği nazik dev taraf, içimde sürekli bir sıcaklığın yeşermesine neden oldu.

"Kadınım benim için endişeleniyor mu?"

Kalın aksanının dilinden dökülüşüne bayılıyordum. Sanki etime erotik bir okşayış gibiydi.

"Benim kadınım" demesinden bahsetmiyorum bile, bu da karnımda arzu birikmesine neden oldu.

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Endişeliyim."

bir an için benden ayırmadı, sonra ayağa kalktı, yırtık pırtık gömleğinin kenarına uzanırken benimkini bıraktı. Kumaştaki pençe izlerini görebiliyordum -Caelan'ın pençe izlerini. Geri kalan kısmına baktım ve pantolonundaki ve gömleğindeki diğer yırtık ve söküklerin yanı sıra dövüşten dolayı elbisesine bulaşan çamuru gördüm.

Luca gömleğinin kenarını kaldırdı ve yan tarafını kaplayan derin oyukları görünce nefesim kesildi. İyileşiyorlardı ama yine de kızgın görünümlü üç kırmızı yara son derece acı verici olmalıydı.

"Ah, benim tatlı, nazik dostum. Hayatta kalacağım. Bu yarın sabaha kadar tamamen iyileşmeyecek bir şey değil. Endişelenmene gerek yok."

Başımı salladım, haklı olduğunu biliyordum ama Luca'nın acı çektiğini görmek acıyla doldurdu. Görünüşe göre bu çiftleşme durumu şaka değildi.

Karnına kan ve kir bulaşmıştı ve yaralarına ve endişeme rağmen, onun çok erkeksi formuna kadınsı bir takdirle bakmaktan kendimi alamadım.

Karnı yivliydi, altın rengi etinin altında çok belirgin olan kas tepeleri inişli çıkışlıydı. Karın kaslarını V şeklinde çerçeveleyen ikiz kas çizgilerini gördüm ve ağzım kurudu. Göbeğinin altından pantolonunun altında kaybolan kısa, siyah saçları vardı. Sıcaklığın aniden içime dolduğunu hissettim, sanki üzerime hücum eden ve beni almaya çalışan bir dalga gibi.

Gözlerimi dikmiş, aval aval ona bakıyordum ki vücudunun nasıl gerildiğini gördüm. Gözlerimi ona diktim, gözlerinin nasıl parladığını görebiliyordum, daha da özgürleşmeye çalışan kurdunun titreşimini gördüm.

Dudaklarımı yaladım, bu erkeğin tahrik olduğunu biliyordum... şüphesiz benim de tahrik olduğumun kokusunu alabiliyordum. Ve kendimi durduramadığım için gözlerimin geniş göğsünden aşağıya inmesine izin verdim ve pantolonunun önünde durdum.

Luca'nın aşağısının ne kadar büyük olduğunu bilmeme rağmen gözlerim büyüdü. Ama yine de pantolonunun fermuarına bastırılmış ereksiyonunu görmek şok ediciydi. Çok büyüktü. Kalın ve uzundu, yana doğru bastırılmıştı, kalçalarından birine paralel olarak sarkıyordu. Tepesinin girintisi o kadar belirgindi ki, duyduğum sesin benden geldiğine emindim.

Aman Tanrım.

Ainslee

"**F**emale," diye acı dolu bir sesle tısladı. Neyse ki kasıklarını kapatan tişörtünü indirdi, ama aleti o kadar sert ve uzundu ki, tişörtün altından bile görebiliyordum.

ekstra kumaş şimdi yerinde. "Kokun tarif edilemez derecede bağımlılık yapıyor."

Bir adım geri çekildi ve yüzüne baktım, Luca'yla bu küçük zevk balonunda kalmayı ne kadar istesem de gerçekliğin çok gerçek bir tehdit olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kapattım ve tekrar açmadan önce nefesimi ve bedenimi kontrol etmeye çalıştım. Luca'nın volta atmasını, bir elini saçlarında gezdirerek kısa, koyu renk telleri daha da karıştırmasını izledim.

Boğazım hâlâ biraz gergin ve kuru olduğu için tekrar yutkundum ve Luca'nın yakınlığının ve ona olan ihtiyacımın son derece farkında olduğum gerçeğini aklımdan çıkarmak için başka şeylere odaklandım ya da odaklanmaya çalıştım.

Odanın etrafına baktım. Geniş ve ferahtı. Ayrıca tavandaki açık kirişler, kemerli ve tonozlu, hiçbir şeyin dokunamayacağı kadar yükseğe ulaşıyor gibi görünen tavanı ile çok eski görünüyordu. Duvarların yarısı zengin, koyu ahşap panellerle kaplıydı ve üst yarısı muhteşem krem rengi şam duvar kağıdıydı.

Yatağın dışında sadece yan tarafta karmaşık işlemeli bir şifonyer, solumda küçük bir komodin ve Luca'nın oturduğu küçük sandalyeyi gördüm. Başka hiçbir dekor yoktu, duvarlarda asılı resimler bile buranın yaşanmış bir yer, bir ev olduğunu göstermiyordu.

"Neredeyim ben?" Gözlerimi tekrar Luca'ya çevirdim, hâlâ dikkatle beni izliyor olmasına şaşırmamıştım. Ona küçük bir gülümseme verdim ve "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Çünkü bunun onun endişesi olduğunu biliyordum.

Ve tabii ki bu yatakta yaralı bir şekilde oturduğum için gerçek anlamda bunu kastetmemiştim. Kalbimde yatan gerçek, burada Luca'yla birlikte olmak istediğimdi. Onu görmek için malikânenin "güvenli" ortamından ayrıldığımda her şeyin değişeceğini biliyordum.

Bilinmeyenden korkuyordum ama bunu tahmin etmiştim.

Ve bir parçam, ne kadar uzun sürerse sürsün, sonsuza dek burada olduğumu bilmesini gerçekten istiyordu.

Sanki bunca zamandır içinde tutuyormuş gibi uzun ve sert bir nefes verdi. Yorgun görünüyordu. Bitkin görünüyordu.

"Hâlâ İskoçya'dasın."

Sadece birkaç saattir dışarıda olduğuma göre, ben de öyle düşünmüştüm.

O zaman diliminde o kadar uzağa gidemezdi.

"Ama *burası* İskoçya'nın neresi?" Odaya tekrar göz gezdirdim. Modern yapılarda artık kullanmadıkları işçilikle bana ailemin malikânesini hatırlattı. Bahse girerim bu evin geri kalanında da Gal esintileri vardı, belki tartanlar, sancaklar, aile armaları.

Gözlerim yatağın karşısındaki büyük ocağa takıldı. Yüksek olduğu kadar genişti, içindeki ateş kükreyen bir varlıktı. Ama odanın büyüklüğü düşünülüğünde, sıcak tutmak için bu kadar büyük bir şömineye ihtiyaç duymanız mantıklıydı.

"Bu bizim mülklerimizden biri."

Seçtiği kelimeler karşısında başımı ona doğru çevirdim.

"*Bizim* mülklerimizden biri mi?"

"Moorehill House ailenizin yaşadığı yerden yaklaşık beş saat uzaklıkta."

Orayı benim de evim olarak değil, *ailemin* yaşadığı yer olarak iddia ettiği gerçeğini gözden kaçırmadım. Ama çiftleşmiş bir Lycan için

dişisini bulduğunda, her zaman birbirlerine bağlı olacaklardı. Onun evi onun eviydi ve tersi de geçerliydi. "Öteki" diye bir şey yoktu.

Ve bunun içimde ne kadar doğru bir his olduğunu görünce şok oldum.

Çünkü ailemin evi benim için her zaman bir yuva olarak kalacak olsa da, odamdan çıktığımda Luca ile neye bulaştığımı da biliyordum... evden ayrılıp arkadaşşıma gittiğimde. Her şeyin değişeceğini biliyordum. Sadece bu kadar değişeceğini tahmin etmemiştim ya da beklemiyordum.

Ya da çok iyi hissediyorum.

"Yıllar önce satın aldığım mülklerden biri."

"Mülklerden biri mi? Tam olarak kaç tane var?"

O zaman gerçekten biraz rahatlamış gibiydi ve konuşmaya alıştığını, belki de bir saniye içinde ölmeyeceğim konusunda biraz daha rahat hissettiğini hissettim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Onu izlerken, kaslarının gevşediğini, biraz daha az şiddetli olduğunu fark ettim ve ben de gevşedim. Ama cüssesinin büyüklüğü nabzımı biraz hızlandırmıştı. Acıya rağmen... uyarılma hala içimde çok güçlüydü.

"Eşimin kim olduğunu bilmeden önce ve bana dişimi getirecek kadar merhametli olanı ararken, umarken ve dua ederken, diğer şeylerin yanı sıra dünyanın dört bir yanında mülk edinmeye başladım."

O kadar ciddi ki, sanki hayatı boyunca bana bunu söylemek istemiş gibiydi. Belki de istemiştir.

"İstedim ki... İstedim ki benimle yaşayacağın yeri sen seçebilesin. Tek istediğim, Ainslee, seni memnun etmek. Ve seninle henüz tanışmadığım ve hoşlandığın ya da hoşlanmadığın şeyleri bilmediğim için, seni neyin mutlu edeceğinden emin değildim."

Karnım gerildi, beklentimin ve heyecanımın bir işareti midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki bu ana kadar hiç gerçekten yaşamamışım gibi diğer tüm duyguları uysal gösteren bu sarhoşluk hissi.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Dudaklarımdan çıkan ve kulaklarımı dolduran ses aptalcaydı.

"Ah, benim tatlı kızım." Öne doğru eğildi ve alnını benimkine dayadı, gözlerini kapattı, bana bastırdıkça nefes alması kolaylaşıyordu. "Senin için her zaman her şeyi yaparım."

Eğer bir insan olsaydım, bu bana çılgınca gelirdi. Arkadaşların aralarındaki aşka ve yoğun bağa ilk elden tanık , sözlerinin aceleye geldiğini, hatta delice olduğunu düşünürdüm. Çünkü biriyle yeni tanıştıktan sonra, hiç düşünmeden onun için ölebilecek kadar onu önemsemek bana hayal gibi gelirdi.

Ama bizim dünyamızda değil. Bizim evrenimizde, hepimizin çabaladığı şey buydu, diğer yarımızı, ruhumuzun kayıp parçasını bulmak.

Annemi ve babamı izledikten sonra, Luca sayesinde kendi uyuyan kurdumun ve vampir yanımin uyandığını hissettikten sonra, kader arkadaşlarının gücünü inkâr etmek mümkün değildi.

Dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı ve şu anda arzumla ilgisi olmayan birçok olmasına rağmen, onları bir an için bir kenara ittim ve sadece onu *hissetmenin* tadını çıkardım.

Öpüşme yavaş ve nazik başladı, sanki Luca beni incitmekten korkuyormuş gibiydi. Ama ben onun tutkusunu istiyordum. Onun vahşiliğini istiyordum.

Hepsini istedim.

Ellerimi kaldırdım ve omuzlarında gezdirdim, parmaklarımı gömleğine doğru kıvırdım. Kavgadan dolayı kirli olması, kanla kaplı olması umurumda değildi.

Kesinlikle kendini dizginleyebilmiş ve arzusunu kontrol edebilmişti, çünkü yüzde yüz iyileşmemiştim. Ama burada onun her parçasını kendime karşı hissetmek istiyordum. Dünya hakkında çok az şey bilen ve seks hakkında hiçbir şey bilmeyen bu bakire, melez Öteki Dünya dışıydım.

Ona olan ihtiyacım ormanda tutuşmuş, sonra öpücüğüyle alevlenmiş, bu orman yangını beni içten dışa tüketmekle tehdit edene kadar yavaş yavaş büyümüştü.

Öpüşmeyi kesti ve "Durmaliyız" diye mırıldandı. Dudaklarını çenem boyunca boğazımın kenarına kadar takip etti.

"Gerçekten bilmiyoruz," diye inledim ve uyarılmışlığımla bu kadar yüz­süz olduğum için bir gram bile utanç duymadım.

Nefes alışını duyabiliyor, nefes alışının sıcaklığının tenimi kapladığını hissedebiliyordum. Başımı yatak başlığına yasladım, gözlerim kapalıydı, içimde en muhteşem hisler dolaşıyordu. İçinde bulunduğumuz pozisyon hiç de kişisel değildi, o hâlâ yatağın kenarında otururken ve ben arkaya yaslanmışken. Sadece ağızlarımız ve parmaklarımız birbirine değiyordu.

Daha fazlasını istedim.

Vücudunu tamamen benimkine bastırılmış hissetmek istedim, her sert çıkıntısını ve santimini hissetmek istedim. Ve onun sert olacağını biliyordum, o kadar sert olacaktı ki ciğerlerimdeki nefesi çalacaktı.

Benden küçük bir ses kaçtı, bir zevk iniltisi, kırık bir ihtiyaç sesi. Boğazımı öptüğünü, çenemin hassas alt tarafını yaladığını hissetmek, kalçalarımın arasında arzu birikmesine neden oldu. Islanmıştım, rahatsız edici bir şekilde. Dayanılmaz derecede.

Yorganın altında biraz kıpırdandım, bacaklarım ileri geri hareket etti, karnımda sıcaklığın o kadar sıkı sardığını hissettim ki, koptuğu anda onu durdurmanın mümkün olmayacağını biliyordum.

Tırnaklarımı derisine geçirdim, onu öne doğru çektim, bir şehvet dalgası ve başka bir şeyin, daha derin, daha güçlü bir şeyin beni ele geçirdiğini hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum ama neredeyse boğazımı sıkıyor, buz gibi parmaklarını boğazıma doluyordu.

"Öp beni," diye mırıldandım bu sayıklama sersemliğinde ve bunu yapmasını beklemedim, ellerimi boynundan yukarı kaydırarak yüzünün iki yanını kavradım, yanaklarındaki kirli sakalları avuçlarıma en erotik şekilde sürtünüyordu. Onu kendime çekerken aynı anda eğildim, dudaklarımız çarpıştı, birbirine çarptı.

Bana neler olduğunu bilmiyordum, bu erotizm sanki bir yarışmadaymış ve kazanması gerekiyormuş gibi damarlarımda dolaşıyordu.

İnledi, elleri iki yanıma çarptı, öne doğru eğilip ağırlığını desteklerken yatak onun ağırlığından eğildi. Beni içine hapsetti ve tanrılar bu beni etti.

Sırtımı dikleştirdiğimde kendimi çok ahlaksız hissettim, göğüslerim çok dolgun, meme uçlarım çok hassas. Elektrik vücudumdan aşağıya doğru ilerledi ve arasına yerleşti. Kaslarımın *orada sıkıldığını* hissettim, vücudum zamanın kendisi kadar eski olan bu ritmik hareketi yapıyordu.

Ve tam dilimi ağzının kenarı boyunca kaydırıp ona açtığımda, içeri girip dilimi onunkiyle karıştırdığımda, gözleri parladı ve donuklaştı, köpek dişleri hafifçe ayrılmış dudaklarının arasından sertçe nefes alırken alçaldı.

Başımın döndüğünü hissettim, sarhoş olmanın bir şey olduğunu düşündüm, ancak bunu hiç yaşamamıştım.

"Luca," diye mırıldandım ve ona tekrar uzandım ama o başını salladı, gözlerini kapattı ve çenesini sıktı. Kendini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belliyken yanaklarının altındaki kaslar titriyordu.

Canlı canlı yanıyordum ve yangını söntek kişi oydu.

Aniden ayağa kalktı, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar kasıldı, elleri yanlarda kenetlenip gevşedi. Tırnakları pençe gibiydi, nefesi sertti, vücudu benim için hazırды. Bunun kanıtını pantolonunda görebiliyordum, kalınlığı bileğim kadar geniş, ön kolum kadar uzundu. umurumda bile değildi, bekâretimi alırken canımın acıyıp acımayacağı da umurumda değildi. Her şeyi istiyordum ve bunu onunla yapmak istiyordum.

Sadece onunla.

"Yüce İsa, kadın." Sesi bir bıçağın keskin kenarı gibiydi, teninize bastıran ve sizi kesip açmakla ve ruhunuzu çıplak bırakmakla tehdit eden türden.

Yumuşak bir ses daha çıkardım ve daha da öne eğildim, kalçalarımın arası inanılmaz derecede sırlıslılandı, külotum sırlıslılandı, malzeme kıvrımlarıma yapıştı ve beni daha da tahrik etti.

"Kokun beni deli ediyor, Ainslee."

Üzerimde güçlü bir ürperti hissettim, aksanı çok seksiydi, derin, karanlık kalitesi vücudumda ipeksi bir okşayış gibiydi. Ama beni eden sadece aksanı değildi. Aynı zamanda aramızdaki *Bağlayıcı Bağlantı*'nın da iş başında olduğunu biliyordum.

Birbirimizin mükemmel diğer yarısı olmak için doğmuştuk, bu yüzden kokusu, görünüşü, sesi, bana dokunma şekli, cehennem, yürüyüş şekli, hepsi beni baştan çıkarmak, beni uyandırmak içindi. Beni memnun etmek için. Onun da bana karşı tutumu aynıydı.

Birbirimizin kişisel uyuşturucusuyduk, her geçen saniye daha da artan bir bağımlılık.

"Her ne kadar seni sahiplenmek ve iyi hissettirmek istesem de," dedi neredeyse mırıldanarak ve kalbim göğsümde sıkışıp kaldı, "şu anda kontrolü elimde tutmam gerekiyor." Hâlâ kendini kaybediyor gibi görünüyordu. "Önce işlerin yolunda gittiğinden ve seninle ilgilenildiğinden emin olmalıyım."

Altımdaki çarşafı kavradım, malzemeyi çektim, bu yoldan çıkmış arzuyu kontrol altına almaya çalışmak için yavaşça nefes aldım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bu karıştırıyordu. İçimde bir yabancı varmış gibi hissetmeme neden oldu, kollarımı açarak karşıladığım bir yabancı, ama yine de bir yabancı.

O haklıydı. Öncelikle ilgilenmem gereken önceliklerim varken ona olan fiziksel ihtiyacımın beni kontrol etmesine izin vermiştim. Ailemle iletişime geçmek ve bir Lycan savaşının tamamen vermesini nasıl engelleyeceğimi bulmak gibi.

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Haklısın," dedim yüksek sesle ve vücudunun hafifçe gevsemeye başladığını görebiliyordum. Onu zorlasaydım, ihtiyaçlarımı ve isteklerimi fısıldasaydım, beni reddedemeyeceğini biliyordum. Şu anda bununla savaşıyordu, içindeki beni her şeyden çok memnun etme içgüdüğü onu zorluyordu. Ondan gelen *kokuyu* alabiliyordum.

"Muhtemelen açsındır."

Onun sözleriyle mideme kramplar girdi.

"Ve eminim duş almak, temiz bir şeyler giymek istersiniz?"

Vücuduma baktım ve battaniyenin büyük bir kısmını örtmesine rağmen, orman zemininde yuvarlanmanın beni muhtemelen kirlettiğini biliyordum.

"Ailemi aramam gerekiyor," dedim ve tekrar ona baktım. "Muhtemelen benim için çok endişeleniyorlardır." Vücudu yine kaskatı kesildi ve hemen ekledim, "Seni benden almayacaklar." Yüz ifadesi bana inanmadığını gösteriyordu ve dürüst olmak gerekirse... Ben de kendime inanmıyordum. "Eninde sonunda burayı da bulacaklar."

Yavaşça nefes verdi ve başını salladı. "Yapacaklar. Ama bir şeyleri çözmek için biraz zaman kazandık." Bana doğru geri geldi ama bana dokunmadığını fark ettim.

Kendine tam olarak güvenmediği için mi davrandığını merak ettim, belki uzanıp parmaklarını tenimde gezdirirse

sonunda kontrolünü kaybedecek ve duramayacak.

Bu düşünce içimden geçerken beklentiyle ürperdim.

"Her seferinde bir engelin üstesinden gelelim." Bana güven vermek için yaptığını hissettiğim bir gülümseme verdi ya da belki de yüz ifadeleriyle her şeyin yolunda gideceğini anlatmaya çalışıyordu... öyle olmasa bile. "Ve dişimin beslendiğinden emin olalım." Bakışları yumuşadı. "Bırak seninle ben ilgileneyim, Ainslee."

Kalbimin küt küt attığını hissettim ve başımı salladım. Bir kadın böyle bir şeye nasıl hayır diyebilirdi ki?

Luca elini cebine attı ve bir cep telefonu çıkardı. "İzi sürülemez ama ailenizin bunu bile kırabilecek imkânlara sahip olduğundan şüphem yok." Telefonu bana verme konusunda biraz isteksiz belliydi, beni kaybetme korkusu onun cüssesinde ve gücünde bir erkeği hafifçe bocalatmaya yetiyordu.

Boştaki elimi uzattım, parmaklarım hafifçe titriyordu çünkü damarlarımda bir adrenalin patlaması hissettim. Gerçek şu ki, küçük baloncuğumuzdan çıkmak istemiyordum. İyi olduğumu bildirmek için bile olsa ailemi arayarak gerçekle yüzleşmek istemiyordum. Bu, çatışma kapısını daha da açacaktı.

Ama elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarımı nazik, güven verici bir şekilde onun sırtında gezdirdim. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedim usulca.

Titreyen bir nefes verdi ve yutkundu, boğazındaki kalın kaslar bu hareket yüzünden çalışıyordu. "Ainslee, senin alınma tehdidin beni deliliğin eşiğine getirse de, seni asla inkâr etmeyeceğim ve sana her zaman güveneceğim. Her şeyin ötesinde." Sanki durumun gerçekliğini yeniden fark ediyormuş gibi sertçe nefes verdi. "Seni tamamen kendime saklamak istesem bile, ailenin iyi olduğunu bilmesine izin ."

Bana bakışı çok yoğundu, aramızda vaatler vardı, geleceğe ve birlikte sahip olabileceklerimize dair vaatler. "Ama şunu bilin ki," dedi vahşi tarafı tam o anda ortaya çıktı, bana yönelik değildi, ama kesinlikle ona karşı gelenlere bir uyarı niteliğindeydi. "Bilin ki, ailemden olsun ya da olmasın, biri eşimi benden almaya kalkarsa, kendimi ikinci kez durduramayacağım." Onun

eli küçük cep telefonunu sıkıca kavradı, plastik ve metal güçten hafifçe gıcırıyor, kırılmakla tehdit ediyordu.

Ne demek istediğini biliyordum. Ölüm. Tehdidin ortadan kaldırılması.

Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı salladım ve onu anladığımı ifade eden küçük bir gülümseme verdim. Bunun olmasına izin vermeyeceğimi de.

Bu işte beraberdik.

Sonra telefonu bıraktı, bana doğru eğildi ve bir parmağını çenemin altına yerleştirdi. Dudaklarımı derin ve uzun bir öpücükle yakaladı, sanki gitmek istemiyordu ama kendini buna zorluyordu.

Sanki beni odada yalnız bırakmak için bu öpücüğe ihtiyacı varmış gibi.

Sert bir hırıltıyla benden uzaklaştı ve yatak odasının kapısına yöneldi, bana bakmak için bir kez durdu ve sonra beni biraz yalnız bırakmadan önce sert bir ses daha çıkardı. Her yerimin ısındığını hissettim.

Öpücüğünden sıcak.

Dokunuşlarından sıcak.

Özellikle de bana karşı olan sahiplenici tavrından dolayı çok sıcaktı.

Telefona baktım, kendimi bu yanıci duygulardan uzaklaştırıp elimdeki göreve odaklandım. Ailem söz konusu olduğunda kendi savaşımı vermek üzere olduğumu bilerek titreyen nefesimi dışarı verdim.

Lennox

"T Bu korkunç bir fikir," diye mırıldandı Tavish ve ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Söylediklerini inkâr edemeyerek kardeşime baktım. "Evet," diye mırıldandım, başka hangi kelimenin bu bokun ne kadar berbat olduğunu tam olarak ifade edeceğinden emin değildim.

Amcamız Adryan hepimizden daha çılgındı ve bunun tek nedeni acımasız bir vampir olması değildi. O bir iz sürücüydü, soğukkanlı bir avcıydı, kovalamayı severdi çünkü... peşinde olduğu şeyi yakalayacağını bilirdi.

şaşmadan.

Amerikan Vampir Klanı'nın başı olarak Adryan'ın arkasında çok sayıda Öteki Dünya desteği ve gücü vardı. Merhametiyle tanınmazdı, bu yüzden Mam'ın onu yardıma çağırması bana durumdan ne kadar endişelendiğini gösterdi. Haklıydı .

kuzenlerimiz ve Adryan'ın sağ kolu olan, en az amcamız kadar gaddar ve acımasız Kane ve Sebastian'ı da getiriyordu. Bu, işlerin daha da sarpa saracağını gösteriyordu.

Tavish'in benden çok daha endişeli olduğunu görebiliyordum, kardeşim volta atıyor, ellerini kot pantolonlu kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyor, arada bir etrafına bakarken gözleri parlıyordu.

Range Rover'a yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, hava pisti sessiz ve boştu. Klana aitti ve belli sebepleri vardı. Diğer dünya yaratıkları ticari uçuş yapmazdı. Mahremiyet, güvenlik ve tüm bu saçmalıklar.

Bir elimi kısa siyah saçlarımın üzerinde gezdirdim nefes verdim, az önce Da'dan Luca ve Ainslee'nin durumuyla ilgili bir güncelleme almıştım.

Tavish, Tadhg ve Odhran'a her şeyi tekrar anlattıktan sonra herkesin gergin olduğunu söyleyebilirdim. Luca tek başına bir grup yetişkin alfa erkek Lycan'ı neredeyse yok etmişken gergin olmamak zordu. Ve tabii ki o piç kurusu küçük kız kardeşimizi alıp kaçmıştı.

Jetin yaklaştığını duyduğumda düşüncelere dalmıştım. Cipten inip doğruldum, kaslarımın otomatik olarak gerildiğini ve kurdumun yükseldiğini hissettim.

Tehlike yaklaşıyor.

Jet gelirken hepimiz hareketsiz durduk, alçaldı ve sonunda iniş yaptı, sonra da etrafında dönüp tamamen durdu. Uzun dakikalar boyunca kimse hareket etmedi, motorlar durdu, hava yakıt kokuyordu.

Kimsenin nefes almadığından oldukça emindim. Ve sonra uçağın kapısı açıldı.

Merdivenler aşağı indi.

Orada durduğumuz, hareket etmediğimiz, nefes almadığımız uzun bir andı; diğer ayakkabının düşmesini beklediğimizden oldukça emindim. Sonra ilk çıkan Adryan oldu, koca bir piç kurusuydu ve kapıdan çıkabilmek için eğilip omuzlarını yana çevirmek zorunda kalmıştı.

Sebastian ve Kane de aynı şekilde amcamız kadar büyüktü ve her ikisi de aynı "yolumuzdan çekilin yoksa taşaklarınızı keseriz" ifadesine sahipti.

"Kahretsin, onu son gördüğümüzden beri daha da mı büyümüş?" Tavish mırıldandı.

"Ve sonra biraz, kardeşim. Kan ve ölümle karnını doyuruyor."

Adryan ve kuzenlerimiz merdivenlerden inip bize doğru yürüyorlardı, her biri amcamızın yanında yer alıyordu, liderlerini kollama içgüdüleri DNA'larına işlemişti.

Adryan durdu ve benimle Tavish'in arasına baktı. Yüzünü yavaşça bir gülümseme kaplamaya başladı, sanki bu durum her türlü boku yemiş gibi değil de lanet bir tatile çıkmış ve buraya bir aile toplantısı için gelmiş gibiydi.

"Vay canına, sizi son gördüğümünden beri epey büyümüşsünüz," dedi Adryan, sesi yeterince yumuşaktı ama altında ne yattığını biliyorduk.

Kan dökmekten zevk alan kibirli, alaycı ve sadist bir vampir.

Aileden olsun ya da olmasın, Adryan gözünüzün üzerinde olması gereken bir canavardı. "Evet," dedim ve bir elimle enseme ovuşturdum. "Biz

birbirimizi yıllardır görmedik."

Adryan daha geniş sırttı ve Odhran ile Tadhg'a baktı, dikkatini bize geri getirmeden önce onları ölçüp biçti, açıkça tehdit olmalarından en ufak bir endişe duymuyordu. "Kahretsin, siz çocuklar büyük piçlersiniz, o ikisinden bile daha büyüksünüz." Çenesini diğer iki Lycan'a doğru eğdi. "Ve sizden birkaç yaş büyükler. Onlara kıyasla siz bebek gibisiniz." Adryan gülmeye başlayınca kuzenleri de aynı şeyi yaptı. "Siz çocuklar babanıza çekmiş olmalısınız." Bizi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Belki de öyle değildir. Belki de Darris tarafına daha çok meylediyorsunuzdur." Yumruğunu göğsüne vurdu, sırtışı kulaktan kulağa yayılıyordu. "Bizim hattımızda bazı büyük piçler var, çocuklar." Şüphesiz karanlık bakışlarımız karşısında ayıldı. "Bu kadar gevezelik yeter, tamam mı?"

Tavish ve ben doğrulduk, hayvanlarımız içimizde volta atıyordu.

"annen nasıl?" Adryan'ın sesi derin, karanlıktı.

Endişeliyim.

"Malikaneden ayrıldığımızda durumu iyi değildi. Ainslee için endişelendim."

Adryan'ın bakışları karardı. "Ve bizim küçük Ainslee'yi kaçıran da bu Romanyalı Lycan piçi mi?"

Başımı salladım. "Yine de bence Luca'dan serpinti için endişeleniyor-"

Adryan'dan alçak bir hırıltı yükseldi. "Onun adı bu mu? Yeğenimi kaçıranın mı? Luna bana söylemedi."

Keskin bir şekilde başımı salladım.

Uzun bir sessizlik oldu. "O zaman gidip küçük kız kardeşimi görelim, böylece seninkini nasıl geri alacağımızı bulabiliriz." Tekrar sıırttı. "Annenin kan dökölmesini istemediğini biliyorum..." Yakınına eğildi ve o kadar uzun olan dişlerini gösterdi ki, görsel tehdit karşısında kendi köpek dişlerimi uzatarak başımı geriye attım. "Ama umarım bir şelale gibi akar."

Ainslee

Beni uyandıran bir dalgaydı, içimdeki bu acele eden ve geri çekilen his, beni uyandırmak için bilincimin etrafındaki buz gibi ama aynı zamanda sıcak parmakları kavradı.

Karnıma sadece bir saniyeliğine kramp girdi, sonra geçti ve arzum bir kez daha ön plana çıktı. Önce ısındım, sonra üşüdüm. Terliyordum. Sonra üşüdüm.

Çarşaf ve battaniye bana çok ağır geldi ve kendimi iterek oturur pozisyona geldim. Luca'yı hemen yatağın yanındaki sandalyede otururken gördüm, iri vücudu arkaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını duvara yaslamıştı. Gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyordu.

Ne kadar zamandır uyuduğunu merak ettim. Çok uzun süredir uyanık olmalıydı, saatler, günler. Belki de İskoçya'ya geldiği andan beri? Bana ulaşmak için deli gibi çabalarken dinlendiğini düşünemiyordum.

Ve benimle aynı anda uyanmamış olması, en küçük bir sesin bile onu bir kez daha koruyucu olmaya itmesi, içgüdüünün onu hemen eşinin yanında olmaya itmesi, bana gerçekten ne kadar bitkin olması gerektiğini söyledi.

Hayır, onu uyandırmayacaktım. Buna ihtiyacı vardı, tıpkı iyileşmem için dinlenmeme izin verdiği gibi. Ve bu düşünceyle vücudumun envanterini çıkardım. Yatakta kayarken hissettiğim ufak tefek sancılar dışında kendimi iyi hissediyordum.

Yavaşça nefes verdim ve odaya baktım, ateş hâlâ gürlüyordu, Luca belli ki onu besliyor ve harlıyordu. Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde bana getirdiği akşam yemeğinin bulunduğu tepsi duruyordu, pek de aç olmadığım yemeğin kalıntıları seramiğin üzerine saçılmıştı. Tanrım, beni yemek yemeye ikna etmeyeli ne kadar olmuştu?

Saatler mi? Günler mi?

Sanki zaman bulanıklaşıyor, yavaşlıyor ve duruyormuş gibi hissediyordum. Nefret ettiğimi söyleyemezdim. Ve Luca'ya baktığımda... hayır, nefret etmiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Bunun gibi anlarla dolu bir ömür. Sadece ikimizin olduğu. Birbirimizi her yönden keşfedebileceğimiz.

İçime bir sıcaklık dalgası daha çarptı ve yavaş ve uzun bir nefes verdim. Bana telefonu verdiğinde ailemi aramadığımı bilseydi ne düşünürdü, ne derdi merak ettim. Çok korkmuştum, bu gerçeğin hayatımıza neler sokacağından korkmuştum, durumu kontrol edemeyeceğimden korkmuştum.

yüzden yapmadım, telefonu bir kenara bıraktım ve kendimi bu anın tadını çıkarmaya bıraktım... dostumla.

Karnıma bir kramp daha girince kendimi yataktan zor attım, çıplak ayaklarım ahşap zemine değdi, ayak parmaklarım kıvrıldı. Bir süre ateşe baktım, alevlerin kütükleri yalayıp geçmesini izledim; mavi, sarı ve turunculara doğru sivrilmeden önce tahtaya en yakın olduğu yerde en sıcaktı.

Alnımda ve göğüslerimin arasındaki vadide terin çiçek açtığını hissettim. Neyim olduğunu bilmiyordum. Stres belki? Bir bütün olarak durum mu?

Ya da belki de eşimle birlikte olduğum halde Luca'nın beni sahiplenmesine izin vermediğim içindi?

Bu düşünceyle içimi bir ihtiyaç ürpertisi kapladı; Luca'yla çiftleşme görüntüleri kafama üşüştü.

Bağlantılı Eşler hakkında pek bir şey bilmiyordum, bunu şimdi fark ettiğim için çok utanıyordum. Annemle babamın etkileşimlerini görmüş olsam da, sadece temel bilgileri biliyordum. Bütün Öteki Dünyaları biliyordum.

Yaratıkta sadece onlar için doğmuş bir kişi vardı. Her yönden kaderleri. Kelimenin her anlamıyla sadece onlar için mükemmel.

Ama cinsel şeyler... bizi çok gerçek, saf bir düzeyde nasıl etkilediği, bu bana yabancıydı.

Yan tarafta büyük bir şifonyer vardı ve ona doğru yürüdüm. Çıplak ayaklarım ahşap zeminde neredeyse sessizce ilerliyordu, tabanlarım mobilyaya yaklaştıkça ısınıyordu çünkü şöminenin yanındaydı ve ısı buradan içeri girebiliyordu.

Çekmecelerden birini açtım, yumuşak bir ses etrafımda yankılandı. Omzumun üzerinden baktım ama Luca'nın hâlâ sandalyede uyuduğunu gördüm, tek bir kası bile oynamıyordu, nefes alış veriş i durgun ve düzdü. Ne kadar bitkin olmalıydı.

Tekrar çekmecenin içindekilere odaklandım ve içinde birkaç düz tişört olduğunu fark ettim. İçlerinden birini elime aldım, beyaz kumaş parmak uçları arasında yumuşak, neredeyse tereyağımsı bir dokuya sahipti. Ve utanmadan kumaşı yüzüme götürüp derin derin içime çektim. Onun gibi kokuyordu. Karanlık. Erkeksi. Gevrek.

Elbiseyi açtım ve benim bedenime göre çok büyük olduğunu gördüm. Giydiğimde dizlerimin üzerine şüphe ama onun kıyafetlerini giyeceğimi bildiğim için heyecanlandığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Çok samimi görünüyordu.

Pantolonumu ve gömleğimi kaplayan kir ve vücudumu kaplamaya başlayan terle kıyafetlerimin mevcut durumuna baktığımda, bu pislikten kurtulmak için sadece üstümü değiştirmenin yeterli olmayacağını biliyordum. Şu anda içinde bulunduğum çatışmanın fiziksel hatırlatıcısından arınmak için bir duş almak istiyordum.

Ve belki de bu duş dikkatimi dağıtacak, zihnimi boşaltmama yardımcı olacak ve işlere daha iyi odaklanmamı sağlayacak bir şey olabilirdi.

Burada bir banyo olmadığını zaten biliyordum, bu yüzden sessizce yatak odasından çıktım ve koridora çıkmadan önce Luca'ya son bir kez baktım. Durduğum yerin hemen köşesinde duran banyoyu hemen gördüm.

Meraktan keşfetmek istiyordum. Ama Luca'yı endişelendirmek istemiyordum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bu evde geri dönmek istemedim. Bu yüzden doğrudan banyoya yöneldim.

kapıyı araladı ve duşun suyunu açarak ısınmasına izin verdi.

Sonra etrafıma bakındım.

Lüks. Pahalı. Bu banyo böyle bağıırıyordu. Orijinali ne kadar eski olursa olsun, açıkça modernize edilmişti. Temiz beyaz fayanslar, pembe altın vurgular, beyaz mermer tezgahlar ve siyah armatürlerle zenginliği haykırıyordu.

Soyunup spreyin altında durduktan, gözlerimi kapatıp sıcaklığın beni sarmasına izin verdikten sonra, kalçalarımın arasındaki zonklamanın hiç durmadığını ve her zamankinden güçlü olduğunu fark ettim. Ağır ve kalındı, kalbimle uyum içinde atan bir ağrıydı. Ve o hain sinir yumağı, saniyeler geçtikçe, tenimde ve göğüslerimin üzerinde kayan damlacıkların keskin bir şekilde farkına vardığımda daha da arttı.

Meme uçlarım sert zirvelerdi, amım o kadar ıslaktı ki, eğer bu kadar tahrik edici olmasaydı utanç verici olurdu.

Kendime dokunmayı, ellerimi göğüslerimden aşağı kaydırmayı, avuçlarımı o tümseklerin uçlarına bastırmayı, sonra karnımın üzerinden ve bacaklarımın arasından devam etmeyi düşündüm. Sırılsıklam olduğumu, kaygan ve sıcak olacağımı zaten biliyordum. Ama kendime dokunmadım.

Çünkü bunu yapacak kişinin Luca olmasını istedim.

Su soğuyana, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken olana kadar duşta kaldım. Çıkıp kurulandıktan sonra Luca'nın tişörtünü giydim, kokusu etrafımı sarmıştı ve yumuşak bir ses istemsizce beni terk etti. Bir dakika boyunca öylece durdum ve kumaşın aşırı hassas tenimde hareket ettiğini hissettim.

Aynada kendime baktım, yansımam sis yüzünden bulanıktı. Uzanıp avucumu camın üzerinde , buğuyu sildim ve bana bakan kızı gördüm. Hayır, kıza benzemiyordu. Bir kadına benziyordu. Yanakları pembeye çalıyordu, dudakları dolgun ve kırmızıydı, gözleri ise arzu dolu ve kapüşonluydu. Saçlarım ıslak olduğu için daha koyu görünüyordu ve uçları omuzlarımla ve kollarımın üzerine düşerken hafifçe kıvrılmıştı, damlacıklar çıplak tenim boyunca yavaşça kayıyor ve duyarlarımı daha da artırıyordu.

Yansımamı zar zor tanıyabildim.

Temiz iç çamaşırım yoktu, bu yüzden tişörtün altında tamamen çıplaktım. Ve bu bana çok... seksi ve yasak bir his veriyordu. Aşağıya baktım ve meme uçlarımın kumaşın arasından çıktığını görünce şaşırmadım. Areolalarım normalde allık pembesiydi, ama uyarılmam nedeniyle daha koyu kırmızı, nikel büyüklüğünde daireler halindeydiler ve çok ince kumaşın altında müstehcen bir şekilde belirgindiler.

Yüzümü kapıya döndüm, erotik bir şekilde formuma, o tepelere doğru hareket ediyor ve küçük bir duyarlılık nefesinin beni terk etmesine neden oluyordu.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım, gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes alıp , kendimi sakinleştirmeye, kontrolü ele almaya çalıştım.

Kendimi banyodan çıkmaya zorladım, her adımda kalçalarımın arasındaki baskı artıyordu, ta ki küçük bir iniltiyi engellemek için dudağımı ısırana kadar. Karnıma daha yumuşak bir kramp daha girdi ve hafifçe tökezledim. Belki de daha fazla yemeliydim. En son ne zaman tam bir öğün yemiştım? Caelan'ın bana verdiklerini yememiştım ve Luca'nın getirdiklerini de zar zor yemiştım. Evet, tüm bunlar buydu, vücudum yeterince besin almadığım için isyan ediyordu, özellikle de yaralandıktan ve iyileşmek için enerji harcadıktan sonra.

Yatak odasına adım attım ve dikkatim hemen Luca'ya yöneldi, nefesim ciğerlerimde tutuldu, boğazımda düğümlendi. Uyanıktı, vücudu öne doğru eğilmişti, kollarını kalçalarına dayamıştı ve gözlerini bana dikmişti. İlk uyandığımda onu köşede gördüğümde takındığı yırtıcı duruşun aynısıydı bu.

Tamamen hayvani bir şeydi.

Ve olduğum yerde sabit kaldım, hareket etmedim, konuşmadım, vücudumun benden sadece birkaç adım ötedeki erkeğe verdiği anlık tepkiyi not ettim.

"Duş aldım," diye fısıldadım, yanaklarım ısınıyordu, çünkü belli ki yaptığım şey buydu. Saçlarım ıslaktı ve üzerimde onun gömleği vardı. "Giyecek başka bir şeyim yoktu." Bakışlarını kıramadan gömleği elime aldım. Sesim titriyordu, bedenim *canlıydı*.

Gömleği dizlerime kadar düştü, ama oldukça kapalı olmama rağmen, külot ya da sütyen giymediğimin farkındaydım. Meme uçlarım hâlâ çok sertti. Amım çok ıslaktı. O anda tamamen savunmasızdım.

Ve tanrılar bu heyecan vericiydi.

Tek yapması gereken uzanıp bir pençesini kumaşın ortasından geçirmesi, yırtması ve yere düşmesine izin vermesi olurdu, böylece çıplak halime bakabilirdi, böylece daha önce hiçbir erkeğin görmediği her bir santimetrekaremi içine çekebilirdi.

Ondaki değişikliği fark ettim. Hemen.

Nefes alış veriş hızlandı.

Sandalyede yavaşça öne doğru da eğildi, küçük mobilya parçası onun kaslı ağırlığı altında gıcırdadı.

Kokumu burun delikleri açıldı.

Ve gözleri daha da kapüşonlu hale geldi.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri bu harekete kilitlendi. "Daha önce ailemi aramadım," diye itiraf ettim fısıltı yumuşaklığında bir sesle, sanki şu an bu konuyu açmak için mükemmel bir zamandı.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi, sadece ağzıma bakmaya devam etti.

"Bu gerçekliğin aramıza girmesini istemedim... şu anda aramızda her ne varsa." Ve bu "her neyse" aramızda sürekli bir akış halinde olan güçlü feromon, endorfin ve şehvet dalgasıydı. Yanıcı ve her an tamamen patlamak üzere olan türden.

Vücudum ona çok çılgınca tepki veriyordu. Sanki onu görmek içimdeki yabancıyı da körüklüyor, beni de onun bunca yıldır olduğu gibi akılsız yapıyordu.

Ve Luca hâlâ hiçbir şey , ne beni izlerken, ne sandalyeden yavaşça kalkarken, ne de bana doğru bir adım atarken. Vücudu çok büyüktü. Çok güçlüydü. Çok ama çok erkekti. Ve kadınsı yanım onu görünce eridi. Tek düşünebildiğim boyun eğmektir. *Kalbinizin arzuladığı her şeyi size verecek olan bu erkeğe teslim olmak.*

İstem dışı bir adım geri attım.

"Onları aramadığımı biliyorum." Sesi alçak ve derindi.

Tam bir erkek.

Bir adım daha yaklaştı.

Nereden bildiğini sorgulamadım. Belki de cep telefonundaki arama kayıtlarına baktı ve giden bir arama olmadığını gördü. Belki de üzergerçeğin kokusunu alabiliyordu. Belki de beni o kadar iyi tanıyordu. Ama olmadı.

Çünkü bu an telefon görüşmeleri, duş ya da başka bir şeyle ilgili değildi.

Bu, ben ve eşim arasındaki saf hayvani çekimle ilgiliydi. Geçen hafta birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri devam eden bir çekim.

Kenardan kaynayan ve şimdi taşan bir tane.

Gözlerini dudaklarımdan göğsüme indirdi, meme uçlarımdan ne kadar sert olduğunu açıkça görebiliyordu. Gördükleri karşısında sert bir gümbürtü koptu, iç kaslarımdan kasılmasına ve kalçalarımdan arasından yeni bir ıslaklık fışkırmaya neden olan çok tatmin edici bir ses.

Ben de kendimi ona bakarken buldum. Geniş omuzları. Geniş göğsü. Beyaz tişörtü gövdesini sarıyordu. Belirgin kaslarını gizlemiyordu. Onları vurguluyor, sergiliyordu. Pazuları kocaman, ön kolları güçlüydü. Altın sarısı teninin altındaki damarları görebiliyordum.

Ağzım sulandı.

Aşağıya baktım, kalçaları ağaç gövdeleri kadar kalın, güçlü ve sağlamdı. Ve sonra, giydiği yıpranmış, yırtık kot pantolonunu delen devasa ereksiyonuna bakıyordum. Boğazım . Karnıma bir kramp daha girdi.

Bakışlarım boynuna kilitlendi. Şahdamarına. Uzaktan bile etinin altında nabzının attığını görebiliyordum. Başka bir dalga beni vurdu. Karnımda bir çalkantı. Bir rahatsızlık hissi.

Uzanıp elimi kapının kenarına koydum, dikkatimi çarpan o kalın damardan çekemiyordum. *Güm güm. Güm güm.*

Sonra birdenbire neyin yanlış olduğunu anladım. Neler olduğunu anladım.

Seks yapmak istedim. Bu erkekle.

Kan istiyordum. Eşimden.

Kana susamışlık beni her zamankinden daha çok etkiledi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, büyürken kanım varken hiç yaşamamıştım.

Ancak geçen hafta boyunca iştahım yoktu, ihtiyacım olan besinleri zor tüketiyordum, çünkü stres ve endişe çok fazlaydı

Çok fazla.

Sert bir nefes aldım ve başım daha da dönmeye başladı.

Ormanda Luca beni orgazm ettiğinde ondan aldığım küçük miktar yeterli olmamıştı. Neredeyse hiç. Hayır. Bedenim daha fazlasını istiyordu. Onun damarlarından akan şeyden daha fazlasını. Ve başka bir parçam - kalçalarımın arasındaki mahrem, ıslak, zonklayan parça- sadece Luca'nın bana verebileceği kalın, sert uzunluğu istiyordu.

Tahrik ve kana susamışlık birbirine karışırken sallanıyordum.

"*Aman Tanrım,*" diye fısıldadım, homurdandı ve bir adım daha yaklaştı.

"Dişimin bana ihtiyacı var." Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdikten sonra ağzıma, iyice uzamış dişlerime baktı. Ağrıyorlardı. Zonkluyorlardı. Boynunu delmek ve tüm o erkek uzunluğunu bakire bedenime iterken aynı anda ondan içmek istedim. "Küçük eşimin her *şeyime* ihtiyacı var."

Dudaklarımı yaladım. Çok kuruydular, boğazım da , karnım beni neyle dolduracağı kasılıyordu. Her yerimi.

"Çok açım, Luca." Bu sözler kırık bir fısıltı gibiydi. Onun kocaman ereksiyonuna baktım. Sadece benim bakışımla bile sarsıldığını gördüğüme yemin edebilirim. "*Sana* çok ama çok açım."

Başını eğmişti, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. *Kaç*, onun sözsüz emriydi. *Kaçarsan seni kovalarım. seni yakalarım.*

O yırtıcıydı.

Ve ben onun avı olmak istedim.

Luca

Kıpırdamadan durması, nefes almaması, gözünü bile kırpmaması sadece bir anını aldı, sonra ne istediğimin -en nihayetinde onun da ne istediğinin- farkına varıp yerine oturduğunu gördüm.

Küçük dostum bakire olabilirdi, benden çok daha gençti ve tüm hayatı boyunca korunmuştu ama o anda içgüdüler devreye girdi.

"Devam et, benim küçük meleğim. Eşin için koş. Türümüzün saygı duyduğu gibi seni kovalamama izin ver. İçimdeki hayvanın istediği gibi seni ormanda sahiplenmeme izin ver."

Gitmeden önce sadece bir saniye nefes nefese kaldı, yatak odasının kapısından hızla çıkarken minik bedeni hareket halindeydi.

Ona bir adım önde başladım, kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, ellerim uyluklarıma doğru kıvrıldı, pençelerim kotu yırttı. Eğer önce onun gitmesine izin vermezsem, bu çok çabuk bitecekti. Ve ben bunun sürmesini istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Bunu onun için o kadar iyi hale getirmek istiyordum ki Ainslee eşinin ona ne kadar bağlı olduğunu, ilkel tarafı tarafından yönetilse bile mantıklı düşünebildiğini görecekti.

Gözlerimi kapadım ve akli başında tarafımı baskın tutmaya çalıştım, çünkü bu gerçekliği ne kadar uzun süre korursam Ainslee'nin tutkumla başa çıkma şansının o kadar artacağını biliyordum. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Merdivenleri çıktığını duydum ve yavaşça gözlerimi açtım, dişlerimi gösterdim ve kendimi daha fazla durduramadım. Avı beklerken alçak bir hırıltının beni terk etmesine izin verdim. Başımı boynumun üzerinde döndürdüm, çatırdadığını duydum, kaslarımın gerildiğini hissettim.

Kurdum onu vahşi kurt yöntemiyle almamı istedi. Ve sonra canavarımı serbest bıraktım.

Odadan çıktım, peşinden giderken ayaklarım parke zemine çarpıyordu. Onu sahanlığa çıkaracak son birkaç adımı attığını görebiliyordum ve sadece birkaç adım sonra dışarıda olacaktı. Onu yatağın içinde, duvarın dibinde, fuayede de yakalayabilirdim. Fark etmezdi, çünkü ona sahip olacaktım.

Ama kurdum bu avı istiyordu, buna ihtiyacı vardı. İlk kez dışarıda, onun koştuğu yerde olması gerekiyordu çünkü kendi Lycan içgüdüğü ona boyun eğmesini gerektiriyordu.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan merdivenleri hızla indim ve o daha kapıya varmadan üzerine atıldım. Ellerimi beline doladım ve onu döndürüp duvara bastırdığım sırada tahrik olmuş, heyecanlı bir çığlık attı.

İkimiz de sertçe nefes aldık, göğüslerimiz çılgınca nefes alışlarımızla birbirine sürtünüyordu. Onun için çıldırıyordum. Vahşi.

"Luca," diye inledi ve o kadar uzun ve keskin dişlerinin görüntüsü bir şehvet mızrağının sikime çarpmasına neden oldu.

Şu anda mantıklı düşünemiyordum, çenesini kavrayıp başını yana eğerken, burnumu boğazında gezdirirken, onu içime çekerken -eşimi koklarken- düşünemiyordum.

"Benim için o kadar hazırsın ki," diye inledim. "Kukun sırılsıklam, damlıyor ve sikimi kolayca içine alıyor." Ağrıyan ereksiyonumu karnına doğru bastırdım, ikimiz de boğuk sesler çıkardık. "Boyumu ıslatırdın, değil mi?"

"Beni tam buraya götür," diye haykırdı ve göğsünü benimkine bastırdı. "Kovalamak istemiyorum. Sana şimdi ihtiyacım var." Sanki kendini durduramıyormuş gibi inlemeye devam etti. "Sadece seni istiyorum. Kurtlarımızın talep ettiği ihtiyacı unut." Gözleri vampir türüne özgü bir şekilde parlıyordu. Öteki Dünya'nın tarzıyla.

Benden gelecek her şeye o kadar hazırdı ki.

"Ama kovalamak istiyorsun, küçük dostum." Başımı kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim, baskı yapmadan sadece ikimizi de erotik bir şekilde korkutarak. "Bu ilk seferinde özgürce koşmak ve rüzgârı saçlarında hissetmek istiyorsun. Eşinin kurt formunda ormanda seni takip etmesini istiyorsun. Söyle," diye talep ettim.

Başını salladı, gözleri kapalıydı, inlemeleri yüksekti.

"Söyle," diye homurdandım.

"Evet," diye nefes aldı Ainslee. "Kovalamak istiyorum. Beni yakalamanı istiyorum. Kurdum bunu talep ediyor."

Kendimi ondan uzaklaştırmadan önce dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdim. Ben nefes alamadan o gitmişti. Ön kapının açıldığını ve hareketlerinin gücüyle duvara çarptığını duydum.

Ne kadar hızlı olduğu, ne kadar koştuğu önemli değildi. Onu bulacaktım. Eşimi her zaman bulurdum.

Çimenlere adım atıp ormanın bahçeyle birleştiği arazinin kenarına doğru yürürken hızımı eşit ve normal tuttum. Ainslee'nin kokusunu alabiliyordum... onun uyarılmışlığını, kovalamacadan duyduğu heyecanı. Bunu o da benim kadar istiyordu.

Ve bu gece, boynunda benim izim ve boğazımda onun dişleri ile sonsuza dek, geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlanacaktık.

Gözlerimi kapadım ve derin derin içime çektim, rüzgâr onun tatlılığını samimi bir okşayış gibi taşıyordu. Hangi yöne gittiğini biliyordum, çıplak ayaklarının yeşilliklerin üzerinde hareket ettiğini, koşarken uzun saçlarının arkasında dalgalandığını hayal edebiliyordum.

Başımı arkaya ve gözlerimi açtım, gökyüzüne baktım, dolunayı gördüm. Folklorda söylendiği gibi ay bizi değişime zorlamasa da, özellikle de eşlerimizi talep ederken çok güçlüydü.

Ve böylece canavarımın acı, beklenti ve rahatlama telaşıyla ortaya çıkmasına izin verdim. Çok uzun yıllardır serbest bırakılmamıştı. Ve zevkle uludu. Açtı, bunu yapmak için endişeliydi, sonunda tekrar güce sahip olmak için.

Kemiklerimin kırıldığını ve yeniden hizalandığını hissettim, derim yırtılıp yerini kürke bırakırken kükredim. Parmaklarım pençelere, tırnaklarım pençelere dönüşürken ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Bu kadar uzun süre yapmadıktan sonra vites değiştirmenin acısı yoğundu ama deliliğim bunu her geçen gün daha da zorlaştırıyordu.

Her geçen yıl.

Her geçen on yılda.

Ama sonunda kurdumu serbest bırakmanın, eşimizin bize bunun üstesinden gelme gücü vermesinin acısını yaşadım.

Başımı geriye eğdim ve bğrdm, sesim ormanın derinliklerine kadar ulaştı. Yüzüm Lycan'ımın yüzüne dönüştü, dişlerim keskinleşti ve köpek dişlerine dönüştü. Hırladım ve küçük dişimin beni duyabildiğini, hissedebildiğini biliyordum.

Onun için geldiğimi biliyordu.

Bu ilk çiftleşme vahşi ve çiğ, hayvani ve sınır tanımaz olacaktı. Kendimi kontrol edemeyecektim, onu bu kadar bekledikten sonra olmazdı.

Ama benim için ne kadar hazır olduğunu biliyordum. Her şeyimi alacak ve daha fazlasını isteyecekti. O da en az benim kadar çılgın olacaktı, yarı Lycan tarafı bunun için ortaya çıkacaktı. Belki hiçbir zaman beden değiştiremeyecekti ve kurdu her zaman uykuda olacaktı ama şu anda, tam burada, bu ona g verecekti.

Ve sadece benim bedenimin ona verebileceği şeye ihtiyaı olduğunu bilmek, damarlarımda akan kanın onu ayakta tutacağını bilmek beni son derece memnun ediyordu.

İnsanlığımın son parçası da yok olurken ve kurdum bir acı, yırtılma, kopma ve yıkım dalgasıyla serbest kalırken tekrar kükredim.

Orada dört ayak üzerinde duruyordum, Lycan'ım altı ayak üzerinde duruyordu, kurdumun vücudu ise iki bin kilonun üzerindeydi. Tamamen değişmiş Lycan erkekleri korkunç bir manzaraydı. Tehlikeli yaratıklardı. Öteki Dünya'daki en güçlü türlerden biriydik ve bizi ya da bizimkileri tehdit eden herkesi ve her şeyi yok edebilirdik.

Ama bu anın konusu bu değildi.

Bu an, eşimi avlamam ve trmn yaptığı ilkel, neredeyse ritüelistik bir şekilde ona sahip ıkmamla ilgiliydi.

Onu ormanın zeminine götürürdüm, vahşi doğa bizi çevreliyordu, ay ykseklerdeydi ve damarlarımda dolaşan tek şey onu korumak, sağlamak ve ona zevk vermektir.

Ağaçlara çarpa çarpa ilerledim, bedenim dev gibiydi ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Ama gizliydim, etrafımı saran vahşi doğada kendi elementimdeydim. Sadece tek bir şeye odaklanmıştım.

O da eşimin kokusunu takip etmekte.

İyi bir başlangıç ama beni asla Gerekirse onu dünyanın öbür ucunda bile bulabilirim. Saklanıp da izini hiçbir yer olmazdı.

Bu gece hayatımızın geri kalanının başlangıcıydı, ısırtıcıydı, aldığında, beni bedenine aldığında ve asla geri dönme şansımız olmayacağını tamamen anladığında.

Artık sahiplenici olduğumu düşünüyordu... Henüz hiçbir şey görmemişti.

Ainslee'yi bulmak yeterince kolaydı, nefes alışının sesi kulaklarımı dolduruyordu, o beyaz tişörtün görüntüsü saran karanlık ve gölgelerle tam bir tezat oluşturuyordu. Araziyi çevreleyen dönümlerce arazi vardı ve bunlar bizim mülkümüzdü. Koşabilir, koşabilir ve hala bizim arazimizde olabilirdi. Burayı satın almamın nedenlerinden biri buydu ama tek nedeni bu değildi. Bir çekim, bir çağrı hissediyordum. İçimdeki Lycan'ın beni buraya ittiği çok açıktı çünkü içgüdülerim ve kurdum eşimin yakınlarda olduğunu, olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordu.

Boyun eğmesini sağla. Vermek zorunda olduğumuz her şeyi almasını sağla, diye hırladı Lycan'ım, itaat edilmeyi talep ederek.

Omzunun üzerinden baktı ve ne kadar yakın olduğumu görünce küçük bir soluk alıp verdi, benim canavar vahşi, korkunç bir şeydi. Eğer insan formunda olsaydım, heyecanla sırtırdım, ama bunun yerine, alçak bir uyarı hırıltısı beni terk etti. *Kovala onu. Yakala onu.*

Adrenalin vücuduma hücum etti ve daha hızlı hareket ettim. Daha önce hiç böyle bir beklenti hissetmemiştim. Yaratığımı gören, beni tamamen değişmiş olarak gören ilk dişi oydu. Olması gerektiği gibi. Bu onura sahip olan tek kişi .

Bu düşünce, bu kadınla sonsuza dek birlikte olacağımı bilmek, bu kadar uzun süre bekledikten sonra ödülüm olduğunu bilmek, bedenimde gururla kabarıyordu.

O her şeye değirdi. Özlem. Hüzne. Acıya.

Ben onun bekaretini alır ve ona benimkini verirdim. Biz bir olurduk.

Sonsuza kadar.

Olay gerçekleşmeden önce tökezleyeceğini biliyordum ve devrilen kütüğün ondan en fazla on adım ötede olduğunu gördüm. Ama Ainslee omzunun arkasına bakmaya devam etti, gözbebekleri şişmiş, yanakları pembeye boyanmış, dudakları ayrılmıştı. Derin derin içime çektim, onun uyarılmışlığının kokusunu aldım.

Kovalamaca onu ediyordu.

Tekrar hırladım, başımı geriye doğru eğdim ve aya doğru uludum. Bu bir uyarıydı. Ona verilmiş bir sözdü.

Ve tam ayağı kütüğe takılıp öne doğru düşerken, boğazından bir çığlık koptu, havaya atıldım, uçuşun ortasında insan formuma geri döndüm ve kollarımı ona doladım, vücudunu kendime yaklaştırdım.

Yere düştüm. Sertti, nefesim kesilmişti ama vücudunun benimkine yapışmış olması kısa süreli rahatsızlığın yerini lezzetli bir sürtünme ve zevk duygusuna bırakmıştı. Zevkle mırıldandım ve onu kendime daha sıkı çektim.

Çarpmanın etkisiyle yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı ya da belki de göğüslerinin göğsüme sıkıca bastırılmış olmasıydı.

Ve ona baktıkça daha da çıldırdım, eşime olan akıl almaz ihtiyacımla çılgına döndüm.

"Benim." Bu tek kelime göğsümden gürledi ve ne yaptığımı anlamadan önce, narin etine dikkat ederek bir pençemi gömleğinin ortasına doğru sürükledim ve vahşi bir kükremeyle gömleğini tamamen yırtmadan önce malzemeyi yırtıp attım.

Ainslee yine soluk soluğa kaldı ama daha da ıslanmışlığının kokusunu aldım. *Ahhh, küçük dostumuz bizi acımasız seviyor*, Lycan'ım zevkle mırıldandı.

Ellerimi kalçalarına doğru kaydırdım, ona dokunmaktan kendimi alamadım. Eşimi belime oturacak şekilde konumlandırırdım, zayıf kalçaları çok daha geniş vücudumun üzerine genişçe yayıldı.

Ben hâlâ tamamen giyiniktim ama dişim tamamen çıplaktı. Eşimi ilk kez bu şekilde görmek ve bacaklarının arasından dökülen nektarın kokusunu engellemeden almak, içimden acımasız bir sesin çıkmasına neden oldu.

Akla gelebilecek her açıdan mükemmeldi, göğüsleri yüksek ve dolgundu, tümsekler bir avuç daha yok, uçlar koyu pembe,

uyarılmaktan kıpkırmızı olmuştu. Benim kadınıml ufak tefek bir şeydi, beli dar, sonra kadınısı kalçalara doğru genişliyordu, kalçaları ince ama sıkıydı. Bir dansçının vücuduna sahipti, düz bir göbeğı ve en küçük göbeğı olan bir balerin.

Pürüzsüz tenine, porselen rengindeki tenine, ay ışığının aydınlattığı ve gümüşi bir renk verdiği tenine bakarken ağzım sulandı.

Sonra gözlerim onun amına kilitlendi. Bu manzara karşısında ağzım sulandı. Sikim fermuarımın arkasında kabardı ve benden geldiğini fark ettiğim alçak bir uğultu etrafımızı sardı.

Kesilmiş buklelerinden oluşan küçük bir üçgen amını örtüyordu, ama ne kadar açık olduğunu, dudaklarının nasıl ayrıldığını görebiliyordum çünkü belimin iki yanına sığmak için bacaklarını gerçekten açmak zorunda kalmıştı.

Bütün gece onu emmek ve yalamak istedim. Islaklığında boğulmak, yüzüme defalarca boşalırken benim için titrediğini hissetmek istedim. Nefes nefese kalmıştım, sürekli çıkan sert sesler beni bu düşünceyle, bu görüntülerle baş başa bırakıyordu.

"Ah, benim tatlı küçük Ainslee'm. Beni nasıl da memnun ediyorsun." Sesimi zar zor tanıyabildim.

Ellerimi kaldırdım, ona dokunmak, ipeksi tenini avuçlarımın altında hissetmek istiyordum. Ama son anda pençelerimi avuçlarımın içine kıvırdım, neredeyse korkuyordum, onu incitmek, çok hızlı gitmek istemiyordum.

"Hayır, dokun bana Luca. Ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var." Sesindeki ihtiyaç o kadar açıktı ki kalçalarımı tekrar ona doğru kaldırdım.

Kendini hafifçe belime doğru indirdi ve kot pantolonumun azgın ereksiyonumu örtmesine rağmen, onun sıcaklığını, amından gelen ıslaklığı tısladım.

Onun üzerinde izim olsun istedim... içinde.

Parmaklarımı kalçalarına doğru kıvırdım ve vücudumun üst kısmını ormanın zemininden yüzümün yan tarafını göğsüne ve göğüslerinin üzerine sürttüm. Kahretsin, inanılmaz kokuyordu.

"Luca," diye inledi ve ben dişlerimi sıktım, gerçeklik benim için kırıldı.

Dilimi sert bir tepenin üzerinde gezdirdim, sonra bıraktım ve bu hareketi yanağımı artık ıslak olan uca sürterek takip ettim. Onu işaretliyor, kokumu tenine sürüyordum.

Ve kısa süre sonra ısırik izim boynunda olacaktı, diğlerlerine uzak durmaları için bir uyarı, onun alındığını ve bu gerçeğı görmezden gelme riskinin benim vahşetim olacağını söyleyecektim.

Yanağıımı mükemmel göğüslerinden birinin üzerinde gezdirirken kendime engel olamayarak inledim. "Kahretsin, kendimi kontrol edemiyorum," diye mırıldandım, yavaş gitmem, nazik olmam gerektiğini biliyordum. Çok çılgındım, medeni davranamayacak kadar uç noktadaydım.

Beni daha da azdıran, ağzımı açıp öğretilmiş ucunu içime çekmemi, dilimi dar etinde gezdirmemi, ağzımda lezzetinin patlamasını sağlayan şey onun inlemesiydi.

Onunla ilgili her şey beni sarhoş etti.

Eşim kendini içimde derinlere gömmüştü, bu yüzden onsuz yaşayabilmem için asla bir şansım olmayacaktı. *Gitmesine asla izin vermeyeceğim.*

Onun yüzünden asla eskisi gibi olamayacaktım ve sonunda kendimi tamamlanmış hissettim.

Ainslee sayesinde sonunda huzuru buldum.

Nefes nefese kaldı ve ellerini saçlarıımın arasına soktu, küçük tırnakları kafa derimi kazıyor, omurgamdan aşağıya ve doğrudan şaftıma şok dalgaları gönderiyordu. Ellerimi kalçalarına koymuştum ve kendimi onu en erotik hareketlerle sikimin üzerinde ileri geri sallarken buldum. Kotumun onun kedi sularıyla istiyordum, *benim* yüzümden böyle olduğunu biliyordum, çünkü onu doldurmama, boşalmasına ve daha fazlası için haykırmasına ihtiyacı vardı.

"*Tanrım,*" diye mırıldandım şimdi sıırılsıklam olmuş ve erotik bir şekilde istismar edilmiş et.

Yankılanan bir sesle bir meme ucunu bıraktım, ses etrafımızda yankılanıyor gibiydi. Diğler göğsüne geçtim, ona da dikkatimi verdim, dilimi sert tepenin üzerinde tekrar tekrar gezdirdim.

Dilimi düzleştirdim ve dudaklarımı ucunun etrafına tekrar emmeden önce meme ucunun üzerinden yukarı doğru çektim. Arkadaşım en lezzetli sesleri çıkarıyordu, sikimin ucundan sürekli bir ön sperm akışı vardı. Sonuna kadar gitmeyecektim, sadece bununla orgazm olabilirdim.

"Seni benim için hazırlamam gerekiyor," diye mırıldandım sıırılsıklam olmuş amına karşı, kendimi geri çekilmeye zorladım, böylece yukarı bakıp

yüzüne. "Daha ıslak olmanı istiyorum."

Kadınım bana bakarken uyarılmışlığının içinde kaybolmuş gibiydi. "Sırılsıklam oldum," diye fısıldadı ve bu kadar masumca seksi bir şey söylediğinde kaslarım gerildi.

Arkadaşım çok ıslaktı, ama ben iriydim ve onu incitmek istemiyordum. Bu ilk seferde kaçınılmazdı, boyut farkımız göz önüne alındığında muhtemelen bundan sonra birkaç kez, bu yüzden ona dalmadan önce iyi ve hazır olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Onu kalçalarından daha sıkı kavradım, aynı zamanda geriye yaslandım, alt bedenini yukarı ve göğsüm boyunca çektim, amının suları sanki *beni* işaretleyen oymuş gibi göğsüme bulaştı. *Tanrım*, bu beni tahrik etti.

Başımın üzerine oturduğunda, amı tam ağzımın üzerinde duruyordu, gözlerimi kapattım ve derin derin içime çektim. Zevkten, şaşkınlıktan ve tamamen masumiyetten kaynaklanan tutarsız şeyler mırıldandı. Her ne kadar ben de kendimi eşime saklamış, başka bir dişiyi cinsel anlamda asla düşünmemiş, kaderimdeki dişi dışında kimseden tahrik olmamış olsam da, Ainslee daha da masum görünüyordu.

Yüzyıllar boyunca ona yapacağım her şeyin, onu nasıl memnun hayalini kurmuştum. Bu sahneleri kafamda defalarca ve şimdi bunları ikimizin de gerçekliği haline getirecektim.

Başımı yosun kaplı zemine yasladım ve ellerimi aşağı kaydırarak dolgun, mükemmel şekilli kıcını kapattım, ikiz küreleri sıktım. "Seni tatmalıyım," diye fısıldadım, beni duyup duymadığını bilmiyordum, çünkü sözlerim göğsümden derin bir gümbürtüyle çıkıyordu.

Cevabı yumuşak bir ihtiyaç çılgılığıydı ve bu sesi çıkardığını, bacaklarını başımın üzerinde daha da açtığını fark edip merak ettim.

Sulanan, bekleyen ağzımın üzerine bir santim daha indiğinin farkında mıydı?

Tanrım, sadece bundan bile boşalabilirdim, hatta kendimi kalçalarımı yukarı kaldırırken, bir tür sürtünme için havayı becerirken buldum.

"Bana tam burada seni tatmamı istediğini söyle." Nerede olduğunu vurgulamama gerek yoktu. Nefesimi onun üzerinde hissedebiliyordu.

kıvrımları. Sesimin titreşimlerinin içine işlediğini hissedebiliyordu. Şaşkınlık dolu nefes alışları da bana söylüyordu.

"Ben hiç-"

"Biliyorum, tatlım. Ve sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Parmaklarımı kıkırda sıktım ve onu daha da yakına çektim, henüz amına dokunmuyordum ama tanrılar bunu istiyordu. "Bana ne istediğini söyle, bebeğim."

"Hepsini istiyorum, Luca. Hepsini senden istiyorum."

Bana olan açlığını hissedebiliyordum, vücudunun her yönden benimkine ihtiyacı vardı.

"Daha fazla, Luca. Aman Tanrım. Daha fazla." Sesi sert ama çılgınca geliyordu, kırık dökük kelimeler onu terk ediyordu çünkü çok ileri gitmişti.

Daha fazla beklemedim, bize daha fazla işkence etmedim. Ağzımı açtım ve tam amının üzerine yerleştirdim, balının tadıyla inleyerek boğazımdan aşağı akmasına izin verdim. Dilimi süsleyen en tatlı tattı ve daha fazlası için çok açtım, küçük eşimin bana vermesi gereken her şey için açlıktan ölüyordum.

Sanki dünyada daha önemli başka bir şey gibi onu yalayıp yuttum. Ve o anda, dilimi ortasından yukarı sürüklerken ya da sert tomurcuğu ağzıma almadan önce klitorisinin etrafında hareket ettirirken yoktu.

Evet. Lanet olsun. İyi.

Dilimi tekrar aşağıya çekip açıklığına daldırdım, iç kasları anında ritmik bir şekilde etrafımda kenetlendi. *Kahretsin*, kadar sıkı ki; küçük amını kaplayan ve ağzımı ıslatan ıslaklığına rağmen, benim bedenim için hala sıkı bir uyum olurdu.

Onu yemeye devam ederken açlıktan ölüyordum, kıkırdaki kaldırıcı kullanarak ileri geri sallamaya başladım, ıslaklığını yüzüme yaydım, çünkü ondan başka hiçbir şeyi koklamak istemiyordum. "Oh... Tanrım. Ne oluyor?" Kelimeleri nefes nefese Aynı zamanda üzerimde kıvranmaya başladı.

Klitorisini daha bir şevkle emiyor, o hassas sinir yumağını çekiştiriyor, boşalmasını istiyordum. Ve özellikle sert emdiğimde, alıcı küçük dostum benim için patladı, sırtı eğildi, göğüsleri dışarı fırladı, meme uçları da sıkıldı.

Gözlerimi açık kalmaya zorladım ve o boşalırken onu izledim - ben ona zevk verirken. Onu boşaltan kişinin ben olduğumu bilmekten duyduğum erkeklik gururu içimde bir zevk dalgası yarattı.

Kalçalarım kendiliğinden havaya kalkmaya başladı, sürtünmeye ihtiyaç duyuyordum... eşimin içine gömülmeye ve onu bütün gece boyunca becermeye ihtiyaç duyuyordum.

Orgazmının ne zaman azaldığını anlayabiliyordum, çünkü bana karşı gevşedi, ama neredeyse bitmemişti.

"Bir tane daha ve sonra benim için hazırsın," diye homurdandım etine karşı.

İnledi, "Çok hassas. Ben çok ."

Geri çekilmeye çalıştığında amına karşı hırladım, kurdum eşimiz üzerindeki hakimiyetini bırakmayı reddediyordu. Onu yutmaya ederken parmaklarımı kışına doğru sıkarak yerinde kalmasını sağladım.

"Ohhh," diye titredi .

Dilimi düzleştirerek yavaşça, iyice yaladım. Tanrım, tadı inanılmazdı. Dilimi merkezinde yukarı ve aşağı sürüklemeye devam ettim, sonra kasi hala doruktan titreyen kedi deliğine ittim.

"Göğüslerine dokun," diye hırladım sırlıklam etine karşı, ritmik çekişlerle klitorisini daha sert, daha hızlı emiyordum. Çok iyi itaat ettiğini gördüğümde " bu," diye övdüm. "Meme uçlarını çek, kadını." Sınırsız bir zevkle homurdandım. "Evet, aynen . Onları çimdikle, benim için tekrar kalk."

Uçlarını çekerken haykırdı, yüzüme karşı ileri geri sallandı, bana karşı kendini becerdi, bir sonraki serbest bırakılmasını bulmaya çalıştı.

Başını arkaya atmış, uzun saçları sırtına dökülmüş, dudakları ayrılmış ve dişleri görünen bu kadını görünce neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım.

Bunu daha önce yapıp yapmadığını, küçük dostumun geceleri yatağında yatarken kendine dokunup yüzü dostunun ona dokunduğunu düşünüp düşünmediğini merak .

Ellerimden birini kalçası boyunca, dış uyluğundan aşağı kaydırardım ve ağzımın şu anda onu yutmakta olduğu yere doğru ilerledim. Emmeyi kesmek istemedim, ama kendimi zorladım, böylece

Yavaşça içine önce amının açıklığını gördüm. *Tanrım*, çok sıkıydı, iç kasları parmağın etrafında kenetleniyor, onu çekiyor, sanki daha önemli bir şey istiyormuş gibi daha derine emiyordu, ona sadece benim verebileceğim bir şey.

Bir yandan klitorisini emerken bir yandan da yavaşça pompaladım, tekrar boşalmasını, balının boğazımdan aşağı kaymasını istiyordum. Beni rahatça içine alabilmesi için eşimin daha da ıslanmasına ihtiyacım vardı.

Ama yavaşça ikinci sokmaya başladığımda, çok büyük olacağımdan, inciteceğimden, içine sığamayacağımdan endişelendim.

Sonra haykırdı ve amını ağzıma dayadı, içine giren parmakların üzerinde aşağı yukarı kaydı. Doruğa ulaştığında elimi bir sıvı fışkırmasının kapladığını hissettim ve onu yalayıp içerken, daha fazlasına ihtiyaç duyarken homurdandım.

Her ne kadar yüzümü kalçalarının arasına gömüp gecenin geri kalanında onun amcıyla ziyafet çekmek, bitkin, zayıf ve uyuşturulmuş olana kadar ona orgazm üstüne orgazm yaşatmak istesem de, Lycan'ım eşimize sahip çıkmayı talep ediyordu.

Ve daha fazla inkar edilmeyecekti.

Ainslee

Tonunki gerçekten oluyordu. İçimde başka bir orgazmı hayata geçirirken amım Luca'nın yüzünün üzerindeydi.

Her dorukta kana susamışlığım artıyor, sanki o bana zevk verirken içgüdüsel olarak boynuna sarılmamı .

Luca'nın parmakları vücudumda sıkışmışken hissettiğim kadar kalın ve dolu bir şey hissetmemiştim. Sadece onun iki büyük parmağı bile beni bu kadar esnetiyorsa, kalçalarının arasında sahip olduğu şeye nasıl dayanabilirdim? Onu üzerinde kıyafet olmadan görmemişim ama hissetmişim ve Tanrılar şahidim ki *çok büyüktü*.

İkinci orgazmım hafiflerken ona doğru sarktım. Ellerimi onun geniş, sert omuzlarına dayadım, destek için onu , çünkü o olmadan kendimi dik tutabileceğimi sanmıyordum.

Nefes nefese kalmıştım, kafam bulanıktı, vücudum zevkle uğulduyordu ve dişlerim ağrıyorduAğzım bana vereceği daha fazla şey için sulanıyordu ve iç kaslarımın o tanıdık ritmik sıkılığı, hissettiğim bu yanmayı hafifletmek için hala içimde çok daha büyük bir şeye ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

Arkadaşımla geçirdiğim bu kısa sürede daha önce sadece hayalini kurduğum şeyleri yapmıştım. Ellerim göğüslerimde. Parmaklarım meme uçlarımı cımbızlıyordu. çok ilk orgazmlarım. zevk nefes olmuştu-

Çalıyor, zihnimi uyuşturuyor ve biraz doymuş de çok daha fazlasını istiyordum.

Luca uyluğumun iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu, diliyle uzun, yavaş bir yalama yaptı ve uzun köpek dişlerinden birinin tenimi hafifçe sıyırdığını hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Geri çekilip elini kaldırmadan önce sert bir nefes verdi ve bana ne kadar sıırılsıklam olduğunu gösterdi. Kremimin parmaklarına bulaşmış ve ağzını kaplamış olmasından, ay ışığının altında erotik ve müstehcen bir şekilde parlayan meyve sularından utanç duyarak yüzümün ısındığını hissettim.

Sonra bakışlarımı kendi bakışlarıyla birleştirip parmaklarını ağzına götürürken gözlerimin daha da büyüdüğünü ve ağzımın daha da hissettim. Gözleri kapandı ve orgazmımın her zerresini parmaklarından yalarken hırladı.

"Senin tadınla sarhoş oluyorum," dedi parmaklarının arasından.

Onları tamamen temizledikten sonra tek yapabildiğim ona bakmak oldu. yatarken çok erkeksi görünüyordu, başı hafifçe geriye eğilmişti, gözleri kapalıydı, dudakları az önce bana yaptığı şey yüzünden ayrılmış ve şişmişti.

"Daha fazla bekleyemem," dedi insan olduğunu anlayamadığım bir sesle. *Çünkü şu anda benimle konuşan onun kurduyd.*

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Sana şimdi ihtiyacım var." Vücudunun gerildiğini, kalçalarının yükseldiğini hissettim. Beni yerken bunu yaptığını hissetmiştim, o kadar uyarılmıştı ki, bir tür rahatlama bulmak için havayı kuru kuru pompalıyordu.

Lycan eşimin benimle çiftleşmesi gerekiyordu ve bunu şimdi yapacaktı.

Sert olacaktı. Hızlı olurdu. Ve hayvani olacaktı.

Ve daha fazlasını hiç istemedim.

Luca onu indirmeme yardım etti ve devasa cüssesine ve neredeyse kurda dönüşmüş haline rağmen bana karşı çok nazikti.

Bacaklarımın puding gibi olduğunu, ağırlığımı taşıyamadığını fark ettim ve bu yüzden yumuşak orman zemininde oturdum ve onun yüksek boyuna çıkmasını izledim. Gözlerimin onun boyunda gezinmesine izin verirken başımı geriye eğdim. Çok fazla erkeksilik. Çok fazla sert kas.

Ve benim için hazır olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Hazırdan da öte. Aleti, odamdan çıkıp onunla ormanda ilk kez karşılaştığımdan beri hissettiğim o tanıdık devasa kalınlıktaydı. Görünüşe göre sanki bir ömür önceymiş gibi.

Bakışlarımı karnında gezdirdim, inişli çıkışlı tepeleri ve kas kütlelerini, belirgin üst göğsünü ve meme uçlarının minik sert erkek uçlarını not ettim.

O... muhteşemdi. *Ve tamamen benim.*

Gözlerinin içine baktım ve beni izleyen kurdunun parlayan rengi karşısında nefesim kesildi. Bir melez olarak, hem Lycan hem de vampir tarafım sonsuza dek uykudaydı, yani yer değiştiremiyordum, iki tarafın da gücüne sahip değildim. Ama Luca'nın gözlerine baktığımda onları çılgınca güzel buldum.

Onu delicesine çekici buluyordum.

"Yavaş gitmeye çalışacağım. Nazik olmaya." Kendi kendine konuştuğu belliydi, sanki benim için ağırdan alması gerektiğini kendine hatırlatmaya çalışıyordu.

Ona, örneklediğim sınır tanımayan Luca'yı istediğimi söylemek istedim. İstedikini özür dilemeden alan, ham, vahşi bir erkek.

Yutkundum ama hareket etmedim. Hayatımda ilk kez bir erkeğin önünde çıtırçıplak, onun için soyunmuştum. Vücudumun Luca'ya verdiği tepkinin son derece farkındaydım.

Çakıllı meme uçları. Kızarmış ten. Islak am. Klitorisim nabzımla birlikte zonkliyordu ve bana yaşattığı iki orgazma rağmen, sanki daha önce hiç yaşamamışım gibi ateşli .

Her şey rüya gibi görünüyordu. Çıkardığı seslerin hepsi kurt sesiydi, girip çıkarken kulaklarımda yankılanmasını istediğim seslerdi.

Hayattan daha büyüktü ve kaderin bana verdiği erkeği tamamen içime çekmeme izin verdim.

"Sen çok... büyüksün."

Yani. Büyük.

"Biliyorum," diye homurdandı ve ben onun bu erkek kibrini çok tahrik edici buldum.

Gözlerimi ereksiyonundan alamıyordum. Pre-cum ucunu noktaladı ve avucunu tepenin üzerinde gezdirdi, etrafa bulaştırdı ve kayganlaştırıcı olarak kullandı.

"Kendini bana teslim et," dedi çok otoriter, talepkâr bir tonda, içimdeki her dişi parçanın beklentiyle uyanmasına neden olan bir tonda.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım, acaba kalbimin kaburgalarımâ çarpışını görebiliyor muydu? Kesinlikle göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Ama ona itaatsizlik etmedim.

Çünkü ben istemedim.

O benim baskın Lycan eşim olabilirdi ama onun söz konusu olduğı yerde çok büyük bir güce sahip olduğumu inkâr etmek mümkün . Bunu bana bakışından, bana dokunuşundan anlayabiliyordum. Benim için her şeyi yapabileceğini biliyordum. Bu da içimde kadınsı bir takdir dalgası yaratıyordu.

Çimlerin üzerine sırtüstü uzandığımda, içimdeki kurdun hissettim. Bu tam kanlı bir Lycan'ın yaşayacağı bir şey değildi ama onun , içimde yavaşça hareket ettiğini, eşimizin kontrolü ele almasından hoşlandığını hissettim.

Ve kurt tarafım sayesinde ne yapacağımı biliyordum, eşler arasında gerçekleşen ritüelistik, hayvani bir eylem. Kurdum beni yapmam gerekeni yapmaya, Luca ve beni türümüzün yolunda birbirimize bağlamaya teşvik etti, zorladı, dürttü.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde duracak şekilde kendimi ayarladım, bacaklarımı olabildiğince açtım ve omzumun üzerinden ona bakarak kendimi sundum.

Homurdandı ve sikiinin sarsılmasını izledim, amımı sıkân, doldurulmaya ihtiyaç duyan güçlü bir manzaraydı. Pre-cum uçta sabitti, o kadar ki orman zeminine damlamaya başladı.

Onun için her şeyimi ortaya koydum. Onun kendi gibi hissettim.

Aletinin büyüklüğünü bir kez daha fark ettim. Ne kadar esneyeceğini ve beni ne kadar dolduracağını düşünmeden edemiyordum. Acı mutlak olacaktı, ama zevkin bundan çok daha ağır basacağını biliyordum.

nasil sığacak?

"Ainslee. Çok küçüksün. Çok küçüksün." Bu sözleri tıslayarak söyledi ve bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli . Kendini kontrol edemeyen ve vahşi ihtiyaçlarının onu ele geçirmesine izin veren bir adamın sesiydi. "Kurdum seni çok fena istiyor." Dudaklarını geri çekti

keskin köpek dişleri. "Ama onu geride tutuyorum. Bu benim hakkım, benim zamanım." Boyunu kavradı ve kendini okşamaya başladığında gözlerimin açıldığını hissettim.

Kökten uca. Tabandan tepeye.

Titriyordum, bedenim bana ait değildi, zihnim çıldırmış ve onun için açlık çekiyordu. Kıcıma ve amıma bakıyordu ve dişlerini kırdı, uzattığı köpek dişlerini gösterdi, gece bitmeden onlarla ne yapacağını bana hatırlattı.

Ve arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünde, onayımı inledim. Kıcıma avuçladı ve ben de daha yukarı kaldırdım, onu teşvik ettim, daha da geriye bastırdım.

"Kadın," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. "Kontrolümü zar zor sağlıyorum ama sen bunu yaptığında kopmak üzereyim."

"Belki de senin kopmanı istiyorum," diye fısıldadım, bu sözleri kastederek. "Benim," diye inledi ve kıcıma yoğurmaya devam etti, tekrar tekrar

tekrar. "Eğer daha önce akılsız olduğumu düşündüysem, eşimi bulana kadar aklımı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak deneyimlememiştim." Gözlerini kapattı ve burun delikleri açıldı. "Mümkün olduğunca yavaş gitmeye çalışacağım, Ainslee. En azından bu ilk sefer için nazik olmasını istiyorum. En azından sen benim acımasız tutkuma alışana kadar."

İlkel sözleri karşısında nefesim kesildi.

Dudaklarımı yaladım ve salladım, o da diziyle bacaklarımı da açarak beni daha da genişletti. Sonra arkasına yaslandı ve amıma baktı.

"Çok pembe ve şişmişsin. *Tanrım*, sırlıslıksın, ıslaksın ve bana olan ihtiyacın damlıyor." Mırıldandı. "Benim için hazırsın."

Erkeğime ne kadar hazır olduğum için iç kalçalarım sırlıslık olmuştum.

Hemen içime girmesini bekliyordum ama girmedi ve bunun yerine göğsüyle sırtımı, elleri başımın iki yanında duruyordu. Kaslarının şiştiğini, pazularının ve ön kollarının esnediğini görebiliyordum. Sonra vücudumun uzunluğuna bakarken başımı aşağı indirdim ve bacaklarının arasında sallanan, neredeyse göbek deliğini geçecek kadar uzun sikini gördüm.

İç kaslarım kasıldı ve inanılmaz derecede ıslandığını hissettim. Luca ayağa kalktığında beni alması için inlemek üzereydim.

yukarı kalktı ve sikinin başının şişkin ucunun giriş yerimde çentiklendiğini hissettim.

Başımı kaldırdım ve nefesimi tutarak, kalbim boğazımda, dosdoğru önüme baktım. Henüz içime girmemişti bile ama şimdiden ne kadar geniş olduğunu, beni ne kadar esneteceğini hissedebiliyordum.

Gırtlaktan gelen bir sesle sadece ucunu içeri itti ve ben ilk kez içime girilmesinin verdiği rahatsızlıkla anında nefes nefese kaldım. Gözlerim kocaman, ağzım açıldı. Ellerini belimin iki yanında kavuşturdu, pençelerini etime doğru kıvırdı, deriyi kıracak kadar sert değildi ama hareket etmemem için bir uyarı olacak kadar sertti, şu anda kontrol ondaydı.

Ve bir feryatla, "*Benim!*" diye kükredi ve akıcı bir hamleyle içime doğru ilerledi.

kadar doldurulmanın verdiği yabancı, yoğun gerilme hissiyle haykırırken ağzım açık kaldı. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü, rahatsızlıktan değil, bunun ne kadar *doğru* hissettirdiğinden.

"Ahhh... *Tanrım*, dişi." Ona bakmak istedim, sonunda beni sahiplenirken yüzündeki ifadeyi görmek istedim.

Ama hareket edemiyordum, içimde dolaşan hisler ve duyumlar başka bir şeye konsantre olamayacak kadar yoğundu.

Ve Luca geri çekildiğinde, sert uzunluğu iç duvarlarımda tünel açtığında, bu his karşısında nefesim kesildi. Pençeleri daha sert bir şekilde içime saplandı, derimi kırdı, bu istediğim bir izdi. Aletin ucu bir kez daha girişime dayandı ama nefes almama, kendimi hazırlamama fırsat vermedi. Sadece tekrar içeri itti, beni tekrar gerdi, nefes alamadığım noktaya kadar doldurdu, başım döndü, kalbim çarptı.

"*Luca!*" Adını haykırdım.

"*Benim,*" diye kükredi. "*Sadece benim.*"

Beni sert, acımasız hamlelerle becerdi, vücudum titriyor, göğüslerim onun güçlü hareketleriyle sallanıyordu. Parmaklarımı yere doğru kıvırdım, tırnaklarım toprağa ve yosunlara batıyordu. Bu, Luca'nın belimi tutmasıyla birleşince, amıma daldırdığı sikini kabul etmekten başka bir şey yapamadığım için beni sabit tuttu.

"Evet," diye tısladı. "Benim. Siktir, Ainslee. *Siktir*, bebeğim, bu çok iyi." Sesi sertti. Tıpkı onun gibi. "Çok ıslak ve sıkı. *Tanrım.*"

Ayı tenimde hissettim, içimdeki kurt tenime sürtünüyor, sonunda sahiplenilmenin tadını çıkarıyordu. Bu anda kendimi çok güçlü ve canlı hissettim, amım daha da ıslandı, seksimizin sesleri kafamı doldurdu.

Ve elinin karnımda dolanıp aşağıya indiğini hissettiğimde, parmakları şimdi amımın üzerindeydi, klitorisimi okşuyordu, dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısırıldı. Bu, kana susamışlığımın öne çıkmasına neden oldu ve beni alırken onu ısırmam gerektiğini hatırlattı.

Klitorisimi ileri geri ovuştururken inledi ve birkaç saniye içinde boşaldım, horozunun içime girip çıktığını hissettim, sırlıklam amım horozunu emdi, etrafını sıktı, onu daha derine çekti.

"Yesss," diye bağırdım ve başımı arkaya attım, yıldızlar gözlerimin önünde dans edene ve nefes alamayana kadar zevk devam etti. "Luca... bu... bu hiç bitmiyor." Orgazmın gücünden, beni ele geçirmeye devam etmesinden dolayı ağlıyordum.

Ancak derin bir nefes Luca'nın dilinden sert bir küfür dökülerek içimden çıktığını hissettim. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni çevirdi ve göğsüm onunkine sertçe çarpacak şekilde kendine çekti. Ağzını ağızıma bastırıp dilini dudaklarımın arasına sokarken ve beni burada da sahiplenirken, eli gevşek ama *çok* sahiplenici bir şekilde boğazıma dolanmıştı.

Dilinde kendi tadımı aldım, onun vahşi ve ilkel tadına karışan tatlı ve misk kokulu bir tat. Ellerimi saçlarına daldırdım, kısa, koyu renkli telleri çekiştirdim, içimden çıkan yalvaran zevk seslerini durduramadım. Başımı eğdim ve öpücüğü derinleştirdim, içimdeki kurt evcilleşmemişti. Tıpkı onunki gibi.

Ayağa kalktı ve birkaç saniye içinde beni de yanına çekti, dudaklarımın arasından beni becerirken ağzı hala benimkindeydi. Kendini karnıma yasladığında sikinin ne kadar sıcak ve sert olduğunu hissettim. Boyu ıslaktı ve vücuduma *daha* yeni gömüldüğü için böyle olduğu gerçeği, ağzına karşı nefes nefese kalmama neden oldu.

"Luca... Senin için yanıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Konuştugumda, bir

Dişlerimden biri alt dudağını deldi, kanı o küçük yaradan dilimi kapladı.

İnledim ve etini emdim,

Vücudumun yeniden alev aldığını hissediyordum.

Homurdandı ve iri, büyük elleriyle kıcımlı kavradı, sonra beni kolayca kaldırdı. Ağzını sikmeye devam ederken içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım.

"Eğer beni istiyorsan, o zaman beni o daracık amının içine geri sok," diye homurdandı dudaklarıma karşı, elleri kıcımlı etrafında daha sıkı .

Tereddüt etmedim, vücudum kendi başına bir akla sahipmiş gibi çalışırken değil. uzandım, devasa uzunluğunu kavradım, elim kolanının etrafını tam olarak sarmadı, parmaklarım dokunmaya bile.

Sikini tekrar am deliğine yerleştirdim ama bana bir sonraki hamleyi düşünme fırsatı vermedi. Kalçalarını öne ve yukarı doğru yuvarladı, içime girdi ve kendini kabzasına kadar gömdü. Beni tekrar gerdi, nefes alamayacağım kadar doldurdu, başım dönmeye başladı ve kalbim çarpmaya başladı.

"Aman Tanrım, Luca." Başımın boynuma düşmesine izin verdim, çünkü aldığım zevk aşılamazdı.

Geriye doğru birkaç adım attı, siki amıma gömülmüştü, köpek dişlerini boğazımda aşağı yukarı gezdirirken dudakları boynumdaydı. "Seni tam burada işaretleyeceğim," dedi ve dilini boğazımın kenarında, boynumla omzumun birleştiği yerde gezdirerek o noktayı işaret .

Sadece onayımı inleyebildim.

Başımı kaldırdım, ona bakarken görüşüm bulanıklaştı. Durmak zorunda kaldı, arkasında kalın bir ağaç . Luca ağaca yaslandı, vücudunu ağaç kabuğuna dayadı ve beni sikmeye başlarken onu kaldıraç olarak kullandı.

Bana vurdu ve ellerini kıcımda kullanarak beni horozunun üzerinde yukarı ve aşağı kaldırdı, beni uzunluğunda becermek için ham pozisyonu kullandı.

Haykırdım ve neredeyse anında içimde başka bir doruk noktası hissettiğimde gözlerimi kaplayan kırmızı bir pus gördüm, shaftının kökü hassas, şişmiş klitorisime her derinlemesine daldırdığında bastırıyordu.

"Evet," dedim sertçe, tiz bir sesle. Pelvisini bana doğru bastırdı, bu da ereksiyonunun kalın kökünün özellikle sert bir şekilde sürtünmesine neden oldu

Kukumun tepesindeki sinir demetinde.

Sırada ne olduğunu biliyordum. O da biliyordu.

"Aman Tanrım. Yine boşalacağım," diye haykırdım ve gözlerimi kapattım.

"Benim için geldiğinde gözlerimin içine bak, dostum!" kükredi.

Orgazm beni yıkamadan önce ağzımı açtım.

"Benden al," diye hırladı ve boğazımı öpüp yalamaya devam ederken başını yana eğdi.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, o içime girerken asılı kaldım, orgazmım zirve yaptı ve sonra tepeye çıktı, aynı anda ağzımı açtım ve boğazına vurdum.

Dişlerim etine sorunsuzca, kolayca kaydı; zengin, sarhoş edici kanı dilimin üzerinde patladı ve boğazımdan aşağı kaymadan önce ağzımı doldurdu. Tenine karşı haykırdım, ses boğuk ve zevk doluydu. Ve bir kez daha hırladığında, dudakları omzumdan ayrıldığında, bunun sonsuza dek bağlı kalacağımız bir an olduğunu biliyordum.

Köpek dişleri, sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi kadar kolay bir şekilde içime battı, bana verdiği iz zamanla iyileşecek bir şeydi ama sonsuza dek tenime ve bedenime damgalanacaktı.

Sonsuz bir çemberin içinde birbirimize
kenetlenmiştik. Dişlerim onun içindeydi.

Köpek dişleri içime battı.

Aleti beni dolduruyordu.

Ve ısırığını bırakmayı reddederek sert bir homurtu çıkardığında, uçuşuma doğru gittiğini ve geldiğini anladım.

İticileri daha sert ve hızlı olmaya başladı. Zirveye ulaştığını biliyordum. Birbirine çarpan ıslak etlerin sesi, ağızlarımızdan çıkan birleşik erotik seslerle karışıyordu.

Bir kere. İki kez. Ve üçüncü güçlü dalgalanmada, Luca durdu ve beni tohumuyla doldurdu. Dölünün sıcak fısıkiyelerinin her bir santimimi kapladığını ve rahmime döküldüğünü hissettim. Bu içimde başka bir güçlü orgazm başlattı ve sonunda Luca'yı bırakarak haykırdım.

Açlığım yatışmıştı ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu erkek için doyumsuzdum. Sonsuza dek onun için aç kalacaktım.

Sadece o.

Ve ancak vücudunun ağaca yaslanıp gevşediğini hissettiğimde, köpek dişlerini boynumdan çektiğinde alnımı omzuna yaslardım. Nefesimi tutamıyordum, doğru düzgün düşünemiyordum bile. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım ama bu imkânsız görünüyordu.

Dilini izinin üzerinde gezdirdi, etimi kapladığına şüphe olmayan kanı yaladı, tükürüğündeki özellikleri iyileşme sürecini hızlandırmak için kullandı. Zayıf bir inilti çıkardım, bitkin ama ölçsüz bir mutluluk içindeydim.

"Beni delicesine mutlu ediyorsun," diye mırıldandığını duyduğumu sandım. "Benim mükemmel küçük eşim."

Vücudunun üzerinde hafifçe kaydığım da hâlâ ne kadar sert olduğunu hissettim. Az önce içime doldurduğu devasa orgazmına rağmen Luca hâlâ bir kez daha boşalmaya hazır dı.

Bu beni geri çekip hiç şüphesiz uyuşturulmuş bir ifadeyle yüzüne bakmamı sağladı. O anda kesinlikle kafamın iyi olduğunu hissettim.

Açgözlü görünüyordu. Benim için.

Benim için doymak bilmezdi ve ben de onu her bedenime kabul etmeye fazlasıyla istekli ve hevesliydim.

Ama bu gerçekte birlikte başka gerçek daha ortaya çıktı. Ailemi er ya da geç aramam ve kimsenin Luca ile arama girmesine izin vermeyeceğimi bildirmem .

Ben . Tıpkı onun artık benim olduğu gibi.

Lennox

W Bir saat önce uçak pistinden malikaneye dönmüştü ve Luca/Ainslee meselesini çözmek için hiçbir şey yapılmamış, çözülmemiş ya da planlanmamıştı.

dışarı. Esas olarak, zaman Adryan ve Da'nın kafa kafaya vermesiyle geçti, her biri ultra alfa ve durumu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Toplandığımız odanın havası o kadar yoğundu ki sanki eller boğazınızı sarmış gibiydi. Çok rahatsız ediciydi.

Tavish ve ben arkada kaldık. İzliyorduk. Dinledik. Babamız ve amcamızın arasına girmek zorunda kalırsak, bunun kaybedeceğimiz bir durum olacağını biliyorduk. İkisi de çok dik kafalıydı. Çok güçlü.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak duvara yaslandım, ateşe odaklanmaya, etrafımızdaki konuşmaları ve kargaşayı duymamaya çalıştım.

Babam, ortalık karışmadan önce arazide devriye gezen nöbetçileri çağırmıştı ama hiçbir şey yeterince hızlı çözülemeyince onları gönderdi ve odanın içinde volta atmaya başladı.

Adryan ve kuzenler geride durmuş, tüm bu durumu komik bulmuş gibi izliyorlardı. Bir elimi yüzümde gezdirdim,

Kolumu yana bıraktığımda Adryan duvarı itiyor ve Mam'a doğru ilerliyordu.

Tavish nefesinin altından, "Gözlerinde delirmiş gibi bir ifade var," dedi. "Yeni olan ne?" Mırıldandım.

Adryan'ın bir şey varmış gibi görünüyordu.

Adryan Mam'ı kenara çekip onunla doğaüstü duyularımın bile algılayamayacağı kadar alçak sesle konuşmaya başladığında babam volta atmaya devam etti.

Annem başını sallamaya devam etti, Adryan'la hızlıca konuşurken kaşlarını aşağıya çekti. Kımıldamaz görünüyordu, taş bir duvar gibiydi, tıpkı malikânemizi çevreleyen, mistik bir şekilde korunan ama bir şekilde ondan bile daha güçlü olan duvar gibi.

Adryan bir şeyler söylemeye başladı ama Mam elini kaldırıp başını salladı, yüzünde sert bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Babamın çalışma odasında sadece yedi kişi olmamıza rağmen, yine de bu devasa odaya çok fazla insan, çok fazla beden tıkıştırılmış gibi hissediyordum.

Bir cep telefonunun yumuşak uğultusu duyuldu ve Mam hemen pelüş bornozunun cebine uzanarak telefonu çıkardı. Hâlâ uyku kıyafetlerini değiştirme zahmetine katlanmamıştı.

Ekrana bakarken kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordum, sonra ekranı kaldırdı ve Da'ya gösterdi.

Ekranda **ENGELLENEN NUMARA** yazıyordu.

Ainslee olması gerektiğini bilerek duvardan doğruldum. Mam'ın numarası tüm Lycan klan üyelerinin numaraları- hiçbir insan ağında listelenmemişti. Bizimle doğrudan bağlantınız yoksa numaraya sahip olamazdınız. Küçük kardeşim değilse başka kim olabilirdi?

"Ainslee?" Annem usulca yalvardı, sesi duygu ve umut doluydu. Babam eşinin hemen yanındaydı, kolunu omuzlarına dolamış ve onu yakınında tutuyordu.

Herkes uzun süre sessiz kaldı, belki de konuşmanın ya da hareket etmenin her şeyi mahvedeceğinden korkuyorlardı. Annemin yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum ve onun kız kardeşim olduğunu biliyordum.

Dakikalar saatler gibi geçti ve tüm bu süre boyunca annem sadece arada bir konuşarak dinledi. Başını sallamaya devam etti ve babam telefonu almak istediğinde ona izin vermedi.

Babamın masasına doğru hızlı adımlarla yürüyüp bir kalem ve kâğıt kapması sonsuza kadar sürdü. Sonra eğilip Ainslee'ye ulaşmak için bir numara olduğu belli olan bir şey yazdı. Sonra fısıldayarak, "Seni seviyorum ve evet, onlarla konuşacağım," dedi ve telefonu kapatıp hepimize baktı. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Kimse konuşmadı. Kimse kımıldamadı. Da, Ainslee'yle konuşamadığı ya da belki Luca'ya yeni bir fırça atamadığı için öfkeden kuduruyordu. Durum üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ve bir alfa için bu cehennem gibiydi.

Mam omurgasını dikleştirdi ve omuzlarını geriye çekerek doğrudan Da'ya baktı. "Eğer onunla konuşmana izin verseydim, durumu daha da kötüleştirecektin Banner ve bunu sen de çok iyi biliyorsun." Adryan'a baktı. "Aynı şey senin için de geçerli. Siz erkeklerin yapacağı tek şey, eşini lime lime etmekle tehdit ederek onun ödünü koparmak olurdu."

Adryan'a baktım, yüz ifadesi donuk ve soğuktu. Ama sonra yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. Ve bir kez daha Adryan Amca'nın sadist bir orospu çocuğu olduğu gerçeği yüzüme çarptı.

"Beni bu yüzden aradın, değil mi Luna?" Ses tonu alaycı değildi. Meydan okumuyordu. Gerçekçiydi. "Ainslee'yi kaçıran herifi parçalara ayırmak için mi?"

Annem başını salladı, yüzündeki sert ifade en az ağabeyi kadar sertti. "Seni bunun için çok iyi biliyorsun. de çağırdım" - kuzenlerini de işaret etti - "İşlerin yolunda gitmesine yardımcı olmak için." Yaşadığı hayal kırıklığı burnundan nefes verdi. "Ama Amerika'daki vampirlerin başı olmanın aklını başından aldığını söyleyebilirim. Sen de en az kadar kibirli ve kana susamışsın." Çenesini Da'ya doğru eğdi. "Hayatımdaki erkeklerin hiçbiri kendini kontrol edemiyor. Biri size yanlış baksa bile hepiniz savaşmak istiyorsunuz."

"Tatlım," dedi Da, arkadaşıyla "köpek kulübesinde" olmasından hoşlanmadığı belliydi. "Sadece endişeliyiz. Eğer Lycan onun kadar ileri gitmemiş olsaydı, onun çiftleşmesiyle ilgili bir sorunumuz olmazdı."

Annem buna homurdandı, çünkü bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Hepimiz Ainslee'ye karşı aşırı korumacıydık.

"Dinle, o sana , tamam mı?" Soru gibi ifade edilmemişti. "İyi olduğunu ve Luca'nın onu güvende tuttuğunu bilmemizi istedi. Daha fazla çatışma istemiyor, özellikle de ormanda olanlardan sonra." Annem kollarını indirdi ve omuzları çöktü.

"Şu anda olan biten her şey ve şimdi de Caelan'ın ortadan kaybolması yüzünden başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum." Fısıldamadan önce uzun bir sessizlik oldu, "Hepiniz onu o kadar korkutacaksınız ki onu uzaklaştıracaksınız ve onu bir daha hiç göremeyeceğiz. Eşini buraya getirmekten korkacak, çünkü hepimiz onu yok edeceksiniz."

"Ah, küçük Luna," dedi Adryan ve ona doğru bir adım attı. Annem yüz yaşında, kendi ailesi olan yetişkin bir kadındı ama yine de amcam onu küçük kız kardeşi olarak görüyordu.

Ainslee'yi de hep bu şekilde göreceğimizi biliyordum.

Adryan kız kardeşine karşı tıpkı Ainslee'ye karşı olduğu gibi korumacıydı. Bu içimize işlemiştii, onlara göz kulak olma içgüdüğü. Bir sonraki nefesimizi almayı durduramadığımız gibi buna da engel olamıyorduk.

"Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Da anında eşinin yanındaydı, onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı.

"İnsanlar çoktan zarar gördü Luna. Sen, ailen ve söylediklerine rağmen muhtemelen küçük Ainslee." Adryan'ın yüzü bunun üzerine sertleşti. "Bunu duymaktan hoşlanmadığını ve sırf kader yüzünden eşinin iyi bir erkek olduğunu düşünmek istediğini biliyorum. Belki de öyledir. Ama belki de değildir. Banner onun Ainslee'nin hayatta olduğundan daha uzun süredir yarı dönüşmüş olduğunu söyledi. Her an patlayabilecekken onunla birlikte olmasını riske atmak, almak istediğim bir risk değil."

Mam eşinden uzaklaştı ve kardeşine ters ters baktı. "Senden yardım istedim, duruma hakim olmanı ve komando gibi davranmanı değil, Adryan."

Adryan'ın dudakları inceldi. Kimsenin onunla bu şekilde konuşmasına alışık olmadığına şüphe yoktu ama kız kardeşinin onun üzerinde çok büyük bir gücü vardı ve ona saygısızlık etmeyeceğini biliyordum, sadece kanından olduğu ve onu sevdiği için değil, aynı zamanda bizimle bir savaş başlatacağı için.

"Ve eğer isteklerime saygı göstermeyi reddederseniz, o zaman de kışınızı kaldırıp o jete binebilir ve okyanusun ötesine uçarak bu işi kendi başımıza halletmemiz için bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Kimsenin konuşmadığı uzun dakikalar geçti, ama sonra Adryan bize başka bir alaycı gülümseme verdi. Düz beyaz dişler ve büyüyen dişler parlıyordu.

Havadaki elektriğin yükseldiğini hissedebiliyordum. Testosteronun arttığını hissettim. Bunlar tamamen yetişkin Öteki Dünya erkekleriydi ve alfa taraflarının baskın olmak istediği bir durumla uzlaşmaya çalışıyorlardı. Olaylar etkisiz hale getirilmezse sonu iyi olmayacaktı.

"Peki ya Caelan?" Ağzımdan kaçırdım. Konuşmayı başka bir yöne çekmek için aklıma gelen tek şey buydu.

Konu başka yöne çekilip geçici olarak caydırılınca gerginlik yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Peki ya o?" Adryan yumuşak bir sesle söyledi.

"Caelan'la olan yeni şeyleri sana anlatmadım. Her şey siz indikten hemen sonra başladı," dedi Mam. "Ainslee'nin peşinden gittiğimizde, Caelan'ın arkadaşı doğru zamanda doğru yerdeymiş gibi görünüyordu. Belli ki kendini kontrol edemedi ve içgüdülerinin kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Kadın kaçtı. O da gitti. O zamandan beri onu ne gördük ne de haber aldık ve iz sürücümüz kokularını kaybetti."

Adryan, "Kader vefasız bir kaltak, değil mi?" diye sordu ama bunu bir soru olarak ifade etmemişti.

Bunun ardından Adryan'a sertçe baktım, *bir şeylerin* titreştiğini gördüm.

yüzünde hareket ediyor. *Adryan'ın saklamaya çalıştığı bir sırrı var.*

"Lycan'ını kontrol etmek için çok genç. Ve *Bağlama Bağlantısı*'nın etkisiyle içgüdüğü onu daha da dengesiz hale getirecek. Bu yüzden kaçtığını biliyorum." Annem fısıldadı.

"Kemiği olan bir köpek," dedi Adryan ve kıkırdamaya başladı. "Otuz yaşında Caelan'ın kurdunu kontrol etmesine imkân yok. En az Ainslee'nin eşi kadar gergin ve tehlikeli."

Babam uyarırcasına hırladı ve annem onu sakinleştirmek için bir elini göğsünde gezdirdi.

"Dikkatli ol Adryan," diye uyardı Mam.

Bu ona kardeşinden bok yiyici bir sırtış kazandırdı.

"Caelan kendi başının çaresine bakabilir. Şu anda öncelikli olan Ainslee."

Bundan pek emin değildim. Eğer Caelan'ın eşi insansa, Öteki Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu onun için büyük bir şok olacaktı. Ve bizi görmüştü, bu da hiç şüphesiz çok korktuğu anlamına geliyordu.

Ve böylece hayatımızdaki drama devam ediyor gibi görünüyordu.

"Evet, katılıyorum. Bırakalım Caelan eğlensin."

Amcam bu sözleri gelişigüzel söylediğinde midem bulandı. Ve ilk kez, eşini bulduğunda nasıl biri olacağını düşündüm. Tanrı yardım etsin, çünkü sadist bir piç olurdu.

"Ainslee'nin durumunu çözdükten sonra Caelan için endişelenebiliriz." O konuştuktan sonra herkes Mam'a odaklandı.

"Zavallı kızın büyük kötü kurt tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya olmasından endişelenmiyor musun?" Adryan konuştuktan sonra kuzenler kıkırdadı.

Mam, Adryan'ın sözlerini duymazdan gelerek, "Burada bekleyeceğiz," dedi. Sesi güçlüydü ve odanın içinde yankılanıyordu. "Bizi tekrar çağırana kadar bekleyeceğiz ve sonra ne yapmak istediğini göreceğiz." Annem kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Tavish ile bana bakmadan önce Adryan'a, sonra kuzenlerine sertçe baktı. Bakışlarını eşinin üzerinde sonlandırdı. "Güvende, yaralanmamış ve Tavish'in onunla ilgilendiğini söyledi. Herkesin konuşması için hazır olduğunda bizi arayacak." O ve babam, beni bile biraz rahatsız eden bir bakışmaya başladılar.

"Peki o zaman ne yapmamızı bekliyorsunuz?"

Annem kardeşine baktı. "Üçünüz mülkün tadını . Siz ailedensiniz, kendinizi evinizde hissedin. Ama..." Devam etmeden önce etkili olması için durakladı. "Yerinizi ve alfanın kim olduğunu bileceksiniz."

ABD Vampir Klanı'nın eski liderinin kızı olan annem Luna, tanıdığım en güçlü kadındı.

Adryan ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde teslim olmuş gibi uzattı. "Nasıl isterseniz." Sonra kuzenlere baktı ve dikkatini Da'ya çevirdi, o bok yiyen sırtış yine yerindeydi. "Bize viskinin nerede olduğunu göstermeye ne dersin kurt? Tüm bu dramadan sonra hepimizin sert bir içkiye ihtiyacı varmış gibi hissediyorum."

Ve aynen , gerilim geri çekilen bir dalga gibi geriye doğru aktı.
Ama kandırılmadım. Etrafınızda bu kadar çok çatışma ve tehlike
varken bu imkansızdı.

Ainslee

Daha önce hiç bu kadar *bütün bir* duygu hissetmemişti, tanıdık olduğu kadar yabancı bir duygu.

Ve bunun nedeni dostumla birlikte olmamdı.

Ormandaki ilk çiftleşmemizden sonra - defalarca - Luca beni malikâneye geri götürmüştü.

Gözlerimi kapattım ve bana nasıl sarıldığını, bana nasıl baktığını hatırladım.

Sanki benden hiç ayrı kalamayacakmış, benden hiç ayrılmayacakmış gibi. Ben de aynı şekilde hissetmeye başlamıştım, onun yanımda olmayacağı düşüncesi bile içimde sahiplenme duygusu uyandırıyordu.

Birini tamamen ve bütünüyle istemek, tüm mantıklı düşünceleri ve sağduyuyu terk ettirecek kadar gülünç bir duyguydu.

Ama doğru hissettirdiğinde, hissettirir.

Malikâneye saatler önce dönmüştük ve Luca hemen bizim için ılık bir banyo hazırlamıştı. Suyun çok sıcak ya da çok soğuk olmamasına dikkat etmişti ve ancak mükemmel olduğuna kanaat getirdiğinde, çok daha küçük olan bedenimi onunkinin önüne yerleştirmek için beni kollarına aldı. Sabunlu ellerini vücudumun her santiminde gezdirdiğinden emin oldu,

Ardından avuçlarına su alıp hepsini yıkadı.

Beni öyle nazikçe yıkadı ki, bu onun bir erkek için neredeyse tuhaf bir şeydi. Vahşet ve acımasızlıkla dolu gibi görünüyordu ama bana karşı nazik bir dev gibiydi.

Sonra saçlarımla yakından ilgilendi, parmakları güçlü ama yumuşaktı, şampuanı arapsaçına dönmüş saçlarıma masaj yaparak uyguladı ve saçlarımı büyük bir özenle taradı.

Kalçalarımın arasında nasıl yıkandığını hatırlayınca yüzüm kızardı. Kendi uyarılmamdan yapış yapış olmuşum, ama esas olarak beni tüm spermelerden. ormanda beni sayamayacağım kadar çok kez sahiplenmişti, bacaklarımla arasındaki acı, tohumunun tenimi işaretlemesiyle birleştiğinde, artık iyi ve gerçekten çiftleştiğimin fiziksel bir hatırlatıcısıydı.

, uysal ve temiz olduğumda beni kuruladı, kollarına aldı ve yatak odasına götürüp yatağa yatırdı ve üzerimi örttü. Ateşi yaktı ve sonra "eşini beslemesini" istedi.

Ve onun yemekle dönmesini beklediğim o süre içinde ailemi arayacak cesareti buldum. Daha doğrusu annemi. Bu durumda aklı başında olan tek kişi, mantıklı konuşabileceğim tek kişi oydu. Babam ve kardeşlerim mantıklı düşünemeyecek kadar testosteron dolu olacaktı.

İşlerin yoluna gireceğini ummuştum ama o da benimle aynı fikirde olsa ve ailemizdeki erkeklerin barbarlar gibi davrandığını kabul etse bile, onların da bu işin peşini bırakmayacak kadar alfa olduklarını biliyordum. Ben ve annem söz konusu olduğunda damarlarında korumacılık akıyordu.

Sonra bana Adryan'ı ve kuzenlerini aradığından bahsetti ve ben de bokun iki kez fana çarptığını anladım.

Babam ve kardeşlerim bu konuda anlaşmaya varabilir ve konuşabilirlerdi ama Adryan bambaşka bir sorundu. O bir iz sürücüydü, bir avcıydı. Ve onun avını bıraktığını hiç duymamıştım.

Luca yemekle döndüğünde beni elleriyle besledi, ancak karnım doyduğunda ve uyuşukluk beni ele geçirmeye başladığında yiyordum.

Ve sonra büyük Lycan'ım koruyucu bir şekilde etrafımda kıvrılmışken uykuya daldım. Üzerimizi örten battaniyelere rağmen, battaniyeler onun kadar sıcak değildi. Ve onunla birlikteyken, ailemle ilgili şüphesiz ortaya çıkacak tüm endişe ve sıkıntıların uçup gittiğini fark ettim.

Yavaşça gözlerimi açtım, Luca'nın yanımda dinlendiğini hissettim ve nefes alış verişindeki sabit, eşit sesler bana hâlâ uyuduğunu söylüyordu.

Onu uyandırmak istemediğim için kendimi yavaşça yukarı ittim, battaniye düştü ve göğsüm açıkta kaldı. Sıcaklık değişiminden dolayı göğüs uçlarımla titrediğini hissettim.

Sonra onun ne kadar muhteşem bir erkek olduğuna bakakaldım. Sırt üstü yatıyordu, çarşaf beline dolanmıştı, çıplak göğsü tüm çıplaklığıyla . Kalbim bu manzara karşısında biraz çarptı.

Başını bana doğru eğmişti, sanki uyurken bile bana ihtiyacı varmış gibi. Kendimi onun dinlendiği bu anın tadını çıkarmaya bıraktım ve yavaşça her santimetresini inceledim.

Çenesi güçlü, yontulmuş ve kare kesilmişti, kılları da vardı. Sonra kolları vardı, rahatlamış olsa bile ham bir güçle belirginleşmiş ve şişkinleşmişti. Göğsü inanılmazdı, altın sarısı etinin altında tendon ve kas yığınları vardı. Göbeğinin altından başlayan ve çarşafın altında kaybolan küçük bir tutam kısa saç vardı.

Dinlenirken bile onun erkek vücudunun tanımı ısıtıyordu. Ağrım olabilirdi ama uyluklarımla arasına tanıdık bir uyarılmanın yerleşmeye başladığını, klitorisimin nabzımla birlikte yavaşça zonkladığını ve vücudumun en mahrem yerinde nem biriktiğini hissettim.

Birkaç saniye içinde onun için hazırdım.

Elimi uzatıp battaniyenin kenarından tutarak, sert, altın rengi etini daha fazla ortaya çıkarmak için yavaşça aşağı çekerken içimde bir cesaretin hareket ettiğini hissettim.

Aletini engelsiz bir şekilde görebildiğimde keskin bir nefes aldım. Her ne kadar ormanda görmüş, içime almış ve ne kadar büyük olduğunu biliyor olsam da, ateş ışığında görmek bana Luca'nın ne kadar canavar olduğunu gösterdi.

Kendimi uyuşturulmuş hissettim, ona utanmadan bakarken bu coşkulu his beni ele geçirdi, bir yanımda bunun yanılsız olduğunu hissediyordu

Çünkü o uyanık değildi, çünkü yapmamam gereken özgürlükleri alıyordum. Ama kendime engel olamadım. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Çünkü sadece çıplak ve erotik değerlendirmelerime açık olması değil, uyumasına rağmen yarı sert olmasıydı.

Uyurken bile eşim beni sahiplenmeye neredeyse hazırđı.

Uyanık olmasını bekleyerek bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdım ama mışıl mışıl uyuduğu için gözleri hâlâ kapalıydı. Dinleniyor olması beni iyi hissettirdi. Bana çalışırken dinlenemediğini biliyordum, dinlenmeyi reddederken saatler ve günler geçiyordu, çünkü tek istediği bendim.

Kalbim bunun üzerine şarkı söyledi.

Bakışlarımın boğazının yan tarafına, ikiz deliklerimin olduğu yere inmesine izin verdim. oktan kapanmışlardı ve sabaha kadar tamamen iyileşmiş olacaklardı. Ama vücudundaki *izimi* görmek beni zevkle i çektirdi.

Gözlerimin göğsünden aşağıya, karnının tepelerine doğru inmesine izin verdim ve tekrar sikine bakabildiğimde durdum.

Boğazım sıkıldı ve dudaklarımı yaladım, içimde bir cesaret dalgası hissettim. Bir parçam bunu yapmamam gerektiğini fısıldadı. O uyuyordu. Bana bunu istediğini söyleyemezdi. Ama dostumu tanıyordum, benim için ne kadar doyumsuz olduğunu biliyordum. Benden gelecek herhangi bir dokunuşun büyük ölçüde kabul göreceğini ve karşılık bulacağını biliyordum.

Bu, iimin yeniden cek açmasını sağladı ve uzandım, parmaklarımı o kalın uzunluğun etrafında kıvırdım, tamamen sertleşmemiş olmasına rağmen parmaklarım hala dokunamıyordu. Midemde kelebekler uuştuğunu, vücudumda karıncalanmalar olduğunu hissettim.

Tanrım, şimdiden onun için çok hazırım.

Sonra avucumun içinde sertleşirken gözlerimin açıldığını hissettim. Başımı kaldırıp tekrar yüzüne baktım, bu sefer uyanık olduğundan emindim. Ama yüzü hâlâ rahattı, nefes alış verişi düzenliydi.

Elimi sardığım ete tekrar baktım ve deneysel olarak aşağı yukarı sürükledim. Ucunda bir damlacık pre-cum oluşmaya başladığını görünce şok oldum, dilim karıncalandı, ağzım sulandı.

Tadı olurdu?

Ve üzerinde çok fazla düşünmeden, ne halt ettiğimi anlayamadan, kendimi öne eğilmiş ve dilimi ta boyunca gezdirirken buldum, o sedefli damlayı yalayıp yuttum, tadı patladı. Hafif tuzluydu ve tadının ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu görünce inlemekten kendimi alamadım.

Derin iniltisi kalbimi durdurdu ve onunla bu kadar oynadığım için utanç duydum.

Tam doğrulup sikini bırakmak üzereydim ki iri ellerinden biri benimkinin etrafına dolandı ve parmaklarımı artık kaya gibi olan uzunluğunun etrafında kıvrılmış halde tuttu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Tekrar inledi ve diğer elini arasına soktu, pençeleri kafa derimi hafifçe sıyırdı ve omurgamda karıncalanmalara neden oldu. Bu tutuşu yüzümü nazikçe ona doğru çevirmek için kaldıraç olarak kullandı.

Vücudunun uzunluğuna baktım, başı hala yastığa yaslanmıştı ama kapüşonlu gözleri bana dikilmişti, dudakları ayrılmıştı ve aldığı zevkten dolayı sert nefesler alıyordu.

"Eşini bu şekilde uyandırdığın için asla pişman olma." Yutkunurken boğazı aşağı yukarı hareket etti. "Bana istediğin zaman ve uygun gördüğün şekilde özgürce dokunma hakkına sahipsin."

Kalbim onun sözleriyle göğsümde sıkışıp kaldı.

"Durma," diye inledi ve daha fazla sıcaklık doldu.

Tekrar sikiyle yüzleştim, ağzımı açtım ve dilimi bir kez daha ta boyunca, yarığın üzerinde sürükledim, ondan sürekli akan tüm ön dölleri yaladım. Tohumu beni sarhoş hissettiriyordu.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadım kendimi sansürleyemeden.

"*Tanrım*, tatlım, çok iyi gidiyorsun. Sakın durma."

Sözleriyle güçlendiğimi hissettim ve başını ağzıma emdim, tohumu dilimi yıkadı. *Bu* cinsel konuda da bilgili olmayabilirdim ama Luca'nın sert nefes alışları ve sert inlemeleri, deneyimsizliğime rağmen bundan hoşlandığını gösteriyordu.

Çıkardığı sesler sertleştikçe daha da cesaretleniyordum ve amım daha da ıslanıyordu.

"Elini kullan ve tabanını okşa, Ainslee." Sesi boğuk bir kelime akışıydı, ama dediğini yaptım, başını emmeye devam ederken avucumu sikinde yukarı aşağı hareket ettirdim.

Ama daha fazlasını almak istiyordum. Şaftı ağzımı doldururken dudaklarımın gerildiğini hissetmek istiyordum.

Ağzımı daha da açtım ve gidebildiğim kadar derine daldım, ucu boğazımın arkasına çarptı ve hafifçe öğürmememe neden . Bunun üzerine inledi, kalçaları yukarı kalktı ve içimde biraz daha derine itti.

Romence alçak sesle kelimeler mırıldanmaya başladı. Onu anlayamıyordum ama bunların ateşli sevecenlikler olduğunu ve muhtemelen geldikleri kadar pis olduklarını biliyordum. Arkadaşımı şehvetten çıldırtıyordum ve bu inanılmaz bir duyguydu.

Ben de avuçlarımı yukarı aşağı hareket ettirirken aynı anda sikinin üzerinde sallanmaya başladım, parmaklarımla sikini okşarken dudaklarımı da üzerinde gezdiriyordum. Dürüst olmak gerekirse bu beni azdırabilecek şehvetli ve erotik bir hareketti.

Bacaklarımı sıkıca bastırmıştım, klitorisim kedi dudaklarımın arasına sıkışmıştı. Sürtünme beni onun ereksiyonu etrafında inletti, bu da titreşimlerin onun içinden geçmesine ve neden oldu.

Ve elinin saçlarımda acı verecek kadar sıkıldığını hissettiğimde, ağzımı ona her geri gömdüğümde kalçalarının kalkmaya başladığını hissettiğimde, uçurumun kenarına gelmeye yakın olduğunu biliyordum.

Beni ormanda defalarca getirdiği gibi onu da o noktaya getirmek istiyordum.

"Siktir... Ainslee," diye mırıldandı. "*Kadın*, eğer durmazsan, boşalacağım."

Durmadım. Aksine, elimi kolanının etrafında sıktım ve onu daha sert emdim, tohumunu çekmeye çalıştım, ağzımı yıkamasını ve boğazımdan aşağı akmasını istedim.

Beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben derin bir protesto sesi çıkardım. Sikinin başına çok dikkat ettim, dilimi tepenin çıkıntısı boyunca, alt tarafları aşağıya doğru uzanan kalın damar boyunca aşağı yukarı gezdirdim ve sonunda dilimi nazikçe ucundaki yarığa ittim.

Boğuk bir ses çıkardı ve bir kez daha beni geri çekmeye çalışarak, "*Tanrım*. Bebeğim, ineceğim." Göğsü kabarıyordu. "Ve eğer durmazsan, ağzına boşalacağım."

Ona karşı onayımı mırıldandım ve sikinin kökünü sıktım. Menisinin ilk fışkırışının ağzıma dolduğunu hissetmeden bir saniye önce tüm vücudu gerildi. Kalın ve sıcaktı ve Luca'yı oluşturan her şey gibi vahşi bir tadı vardı.

Eli saçlarımda sıkıydı. Acı vericiydi. Tahrik edici.

Ağzımın içine girerken hareketsiz kaldım. İçeri ve dışarı, geri çekiliyor ve sonra sıcak derinliğe geri dönmek için dudaklarımı itiyor.

O kadar çoktu ki; tüm döllerini almaya çalıştım, kadarını yuttum. Ama orgazmı yoğun ve güçlüydü, menisi ağzımın kenarlarından dökülüyor ve çenemden aşağı kayıyordu.

Vücudunun gevşemesi, gevşemesi ve yatağa geri gömülmesi uzun saniyeler sürdü. Ancak o zaman geri çekildim. Bir sonraki hamlemi düşünecek zamanım bile olmadı çünkü Luca bana doğru uzanıyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve elini kaldırıp bir parmağını ağzımın köşesinde gezdirerek menisinden bir damla topluyordu. Parmağını tekrar ağzıma soktuğunda gözlerim büyüdü, dilimi başparmağının üzerinde gezdirip hepsini yaladığımda ilkel, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı.

Beni üstüne çekti, bacaklarım belinin her iki yanında duruyordu, siki hala o kadar sertti ki kalçalarımın arasında kadife kaplı bir kurşun boru gibiydi.

Kalçalarını kaldırıp etime sürtünmeye başladığında nefesim kesildi. "Seni istiyorum," diye fısıldadım.

"Acı çekiyor olmalısın. Seni incitmek istemiyorum."

Başımı salladım. "Ben çok hazırım. Sana ihtiyacım var." Amımı onun sikine sürterek ne kadar ıslanmış olduğumu hissetmesini sağladım.

"*Siktir*." Ellerini belime doladı ve "Beni içine sok, Ainslee" dedi.

Köpek dişlerinin uzadığını görebiliyor, kendiminkilerin aynı tepkiyi verdiğini hissedebiliyordum. Ve uzanıp onu kavradığımda, basit dokunuşumdan dolayı sıkılı dişlerinden çıkan zevk tıslamasıyla, iki şeyi kesin olarak biliyordum.

Erkeğime karşı doyumsuzdum.
GörünüŖe göre o da benim için aynıydı.

Luca

Eşime sarıldığımda içimi tam bir memnuniyet duygusu . Hayatımda hiç ağlamamıştım ama o anda Ainslee'ne sarıldığımda bir bebek gibi ağladığımı hissettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı, sessizlik ara sıra çıtırdayan ateşin sesiyle bozuluyordu.

"Sesin bana huzur veriyor." Gülümsemesini göğsümde hissettim ve onu kendime yakın tuttum. Gerçek anlamda sadece bir haftadır benim olabilirdi ve ben onu sadece son gün çiftleştirmiş olabilirdim, ama o hayatıma giren en iyi, en muhteşem şeydi.

"Benim hakkımda söylediğin tatlı şeyleri duymak hoşuma gitse de," dedi ve yüzüme bakabilmek için hafifçe ayağa kalktı, "aklında ağır bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsedim ve yanağını okşamak için elimi kaldırdım. Etinin dokusuna ve ne kadar sıcak olduğuna, yanaklarının çiftleşmekten, sikişmekten... sevişmekten pembeleşmiş olmasına hayret ettim. Konu dişime sahip olmak olduğunda hepsi bir ve aynıydı. "Tenin çok yumuşak," diye mırıldandım ve onu öpmek için ayağa kalkarken aynı zamanda onu kendime çektim.

Dudaklarımız tutkuyla, yavaşça birbirine değdi. Onunla kolayca sarhoş oluyordum. Dudaklarını hissetmek, onu yakınımda tutmak, benim olduğunu bilmek, onu beklediğim onca zamana, çektiğim onca ıstıraba ve acıya değdiğini söylüyordu.

Eğer sonuç benim Ainslee'm olsaydı bu çılgınlığı tekrar yaşardım.

, onu içime çekmek içindi. O benim yaşam gücümdü. Yaşam çizgimdi. Kalbim onun için atıyordu. Onun sayesinde ciğerlerime hava aldım. Ben onun koruyucusuydum, ona her zaman bakacak olan erkektim. Ve tüm bu yüzyıllar beni bu rol için hazırlıyordu.

"Bana hayatından bahsedebilir misin?" diye sordu ve bana doğru kıvrıldı.

Göğsüm, onun yakınımda olmasından duyduğum yeni bir zevkle inledi. "Ne bilmek istiyorsun? Sana her şeyi anlatırım. Her şeyi."

Uzun süre sessiz kaldı, ince, narin parmakları sanki düşüncelere dalmış gibi karın kaslarımın üzerinde gezindi. O söylemeden ne öğrenmek istediğini biliyordum ve küçük dişimin bu konuyu açıp açmaması gerektiğini bilmediği açıktı.

Başımı eğdim ve başının tepesini öptüm, gözlerimi kapattım ve tatlı kokusunu ciğerlerime çektim. *Ainslee'me asla doyamayacağım.*

"Aklımı kaybetmeye başladığım zamanı bilmek ister misin?" Sesim yumuşak ve nazikti. Ama de bana karşı gerildiğini hissettim. "Sorun değil. Sana anlatmak istiyorum." Onu kendime daha sıkı sarmıştım, yanımda olmadığı düşüncesi o kadar acı vericiydi ki nefesim göğsümde sıkışıyordu. "Sana söylemem *gerek.*" Ve söyledim, fark ettim.

Tüm bunları nasıl açıklayacağımı düşünürken uzun süre sessiz kaldım.

"Çöküşümün karmaşık ve ayrıntılı derin bir nedeni yoktu," diye fısıldadım. "Basit gerçek şu ki, yalnızlığım ve eşime olan ihtiyacım -senin için, tatlı Ainslee- beni o kadar çok tüketti ki, zamanla beni geçirmesine izin verdim." *Memnuniyetle*, kendime sakladım. "Karanlığın ve deliliğin beni ele geçirmesine izin vermek daha kolaydı, çünkü o zaman eşime sahip olamamanın acısından

diğer yarısı." Tekrar bana bakmak için başını kaldırdı. "Sana sahip olamamanın acısını hafifletmeme yardımcı oldu," dedim usulca.

"Dünyaya ve gerçekliğe olan hakimiyetimi kaybetmeye başladığımda neler olduğunu fark ettim," diye ekledim sessizce, neredeyse dalgın bir şekilde, etrafımdaki her şeyin giderek daha az anlam ifade etmeye başladığı o yüzyıllar öncesini düşünerek.

Sessiz kaldı ama bunun ne söyleyeceğini bilmediğinden değil, uzun zaman sonra birine hikayemi anlatmayı kabullenmem için bana zaman tanıdığından olduğunu biliyordum.

"Kardeşim vardı, tüm bunları onunla konuşabilirdim ama bunun bir faydası olmazdı." Ren'e yaşattığım onca kalp ağrısı ve umutsuzluğu düşününce göğsümde bir sızı hissettim. "Onu uzun zaman önce huzur içinde bırakmalı, kendi yolumu bulmalı ve atalarımızın evinde kalmamalıydım."

"Eminim sizi çok seviyordur ve ayrılmak çok daha acı verici olurdu."

Gülümsedim, çünkü sadece eşim benim hakkımda böyle düşünebilirdi.

"Ama neden gitmedin?" diye sordu usulca, parmaklarını hâlâ karnımda gezdiriyordu.

Sorusunu düşündüm ve cevap vermek nefes almak kadar kolaydı. "Çünkü içten içe, zihnim ne kadar hasar görmüş olursa olsun, yalnız kalmak istemiyordum." Tavanın açığındaki kırılganlığa baktım, Ainslee'ye sahip olduğum için artık uzak bir anı gibi görünen o acı ve kırıklık hissini düşündüm. "Seni korkutuyor muyum?" Kendimi sormaya zorladım.

"Beni korkutmak mı?" Sesindeki kafa karışıklığı açıldı ve dikkatimi bir kez daha ona yönelttim.

Başımı salladım. "Kurdumun yüzeye çok yaklaşmasına ve orada uzun süre kalmasına izin verdiğim için mi?"

Gözleri gezinirken şüphesiz görünüşümü bir kez daha değerlendirdi.

İnsan, bir erkek gibi görünmeme rağmen, kurdum uzun süre yüzeyde kaldığı için beni değiştirmişti. Daha uzun, daha iriydim. Daha agresif ve baskındım; kurdum o kadar uzun süredir güçlüydü ki, bir daha tam anlamıyla insan olup olamayacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Bir daha normal olabilir miyim bilmiyorum, en azından fiziksel olarak." Zihnimin kendini toparlamaya başladığını ama o zaman bile bir bütün olabileceğimden emin değildim, eğer o hayatımda olmazsa. Ainslee beni gerçekliğe sabitledi.

Bana küçük bir gülümseme daha verdi. "Oh, Luca. Sen normalsin. Bana göre sen mükemmelsin."

Elimi kaldırdım ve göğsüme koydum, organım ilk kez zevkle acırken pençelerim derime battı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı, gözbebekleri büyümüştü ve ağzıma bakarken dudakları aralanmıştı, "içindeki hayvanın her zaman orada, yüzeye çok yakın olması hoşuma gidiyor. İkiniz de beni çok güvende hissettiriyorsunuz."

Alçak sesle hırladım. Hayır, bu ben değildim, kurdum eşine duyduğu zevkle bu sesi çıkarıyordu.

Biraz daha doğruldu, eli tenimden çekildi, elini kaybetmek beni derinden etkiledi. "Sen çok iyi bir adamsın Luca. İyi bir kalbin ve ruhun var." Başımı salladım, tatlı sözlerini kabul etmeyi reddediyordum. "İster inan ister , sen iyisin." Elini kaldırdı ve tenimde gezdirdi, dokunuşu hafif ve yumuşaktı, çok küçük olduğu için eli yüzümü zar zor kaplıyordu. "Senin iyi bir kalbin olduğunu nasıl anlıyorum biliyor musun?"

Nefesim titreyerek çıktı ve elini kendi elimle kapatıp yanağıma bastırdım, dokunuşundan ayrılamıyordum. "Bana bakış şeklin, bana dokunuş şeklin yüzünden, Beni koru ve güvende tut." Yumuşakça gülümsedi. "Beni öpme şeklin yüzünden, çok nazıkçe, sanki kırılacağımı düşünüyormuşsun gibi." Yanakları pembeleşti ve gözlerini kaçırdı. Çiçek açmakta olan uyarılmışlığının kokusunu aldığım anda içimden alçak bir hırıltı yükseldi. "Benim zevkimin seninkinden önce geldiğinden emin olma şeklin."

Küçük çenesini başparmağımla işaret parmağım arasında hafifçe kavradım ve onu tekrar bana bakmaya zorladım. "Ben sadece seninleyken böyleyim tatlım." İffetli bir öpücük için onu kendime çektim. Ya da öyle olması gerekiyordu. Öpücük tutkulu ve ateşli, kapsamlı ve yoğun bir hal aldı. Ancak kendimi geri çekilmeye zorladığımda küçük eşimin bir kez daha benim için hazır olduğunu gördüm. "Sana olan doymak bilmez tutkumdan dolayı ağrıyor olmalısın," diye mırıldandım, bakışlarım dudaklarındaydı.

"Hayır," diye fısıldadı nefes nefese ve sonra beni öpen o oldu. Onun liderlik etmesine, gücü ele geçirmesine izin verdim. Hayatımda ilk kez başka bir varlık için kontrolü kendi isteğimle bırakıyordum.

Ve hayatımda ilk defa doğru hissettirdi.

Adryan

"İskoçlara bir şey vereceğim; viskileri sert." Kare kesimli bardağı ağızma götürdüm ve bir yudumda içtim.

Bu piçlerden üçünün işini çoktan bitirmiştım ve normalde alkolün getirdiği vızıltının tadını çıkarırdım ama kızgındım, ve buraya başarmak için geldiğim şeyi yapmak için can atıyordum.

O da birini kaçıran bir Lycan'ı yakalamaktı.

Uzun dakikalar boyunca sadece ateşe baktım, alevlerin içinde kayboldum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşündüm.

Kendileri kardeş ama bizim kuzenimiz olan Kane ve Sebastian hiçbir şey söylemedi, ben de onlara bakmadan önce kadehimi şöminenin üzerine koydum. Luna ve arkadaşı birkaç saat önce bizi çalışma odasında bırakmışlardı ve o zamandan beri üçümüzün yaptığı tek şey içkilerimizi yudumlamaktı.

Ama bunca zamandır kendi öfkemle boğuşuyordum.

Kane ve Sebastian'ın da en az benim kadar öfkeli olduklarını söyleyebilirdim, ama onlar her şeye ve her şeye soğukkanlılıklarını koruyabilen soğukkanlı piçlerdi. Onları sağ kollarım ve uygulayıcılarım olarak atamamın nedenlerinden biri de buydu. İş bitirmek söz konusu olduğunda onlar da en az benim kadar acımasızdı.

Çünkü tek bir çözümü olan meseleler söz konusu olduğunda kalbinizin aklınıza hükmetmesine izin verirsiniz, işte o zaman işler sarpa sarmaya başlar.

Ve benim klanımda hiçbir şey olmazdı. Ben buna izin vermedim.
Çünkü benim bir kalbim yok.

"Buraya geldiğimizden beri ikiniz de sessizsiniz."

Kane ve Sebastian şömineye bakan büyük deri koltukta oturuyorlardı, her birinin elinde aynı viski bardağı vardı. İkiz değillerdi, ama lanet olsun, olabilirlerdi. Birbirlerine olan benzerlikleri korkutucu derecede esrarengizdi.

Kane kardeşinden sadece bir yaş büyük olduğu için sanki aynı anda doğmuşlar gibi büyümüşlerdi.

Kane bardağını ağzına götürdü ve bitirdi. o kapalı için ve masa yanında onu ve bakışlı at onun Kardeşim. Sebastian'ın bir kolu arkasına sarkmış, diğer kolu koltuğun koluna dayanmış, eli hâlâ neredeyse dolu olan bardağını tutuyordu.

"Eee?" Sinirimin yükseldiğini hissettim. Bu ikisiyle normalde olduğu gibi. İyi askerlerdi, gerektiğinde benim ya da kardeşlerimizden herhangi biri için canlarını verirlerdi ama okuması zor piçlerdi. Bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü insanları okumakta gerçekten çok iyiydim.

"Nasıl hissettiğimizi biliyorsun," diye karşılık verdi Kane ve ben homurdanarak tekrar şömineye döndüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve alevlere baktım.

Çoğu durumda işe yarayan benzer fikirlere sahip olma eğilimindeydik, ancak bir sondaj tahtasına ihtiyacım olduğunda, bu piçler söz konusu olduğunda herhangi bir çözüm elde etmek çok zordu.

Çünkü onlar kana susamış ... tıpkı benim gibi. Benim gibi, önce öldürüp sonra soru sorma eğilimindeydiler.

"Burada oturup sarhoş olmamız ve mutlu çiftin geri dönmesini beklememiz mi gerekiyor?" Kane monoton bir sesle sordu.

"Yani o lanet hayvanın onu ailesine teslim etmesini mi bekleyeceksin?" Sebastian biraz daha duygusallaşarak ısırdı.

Sebastian'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım, bu konuda bu kadar hararetle görünmesine şaşırmıştım. İkisi arasında Sebastian

konu bok olduğuunda biraz daha az duygusaldı. Hizaya girme ve mantığı bu işin dışında tutma eğilimindeydi.

Bu ilgimi çekti ve kan bağı olan bir aile üyesini geri almak için tutkulu olduklarını düşünmüş olabilirim, ama gerçek şu ki, muhtemelen sadece bir kavga istiyorlardı.

Onları suçlayamam.

Sebastian'a seslendim. "O zaman aklından geçenleri bize anlatmaya ne dersin?" Kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkti ve kadehini ağzına götürüp küçük bir yudum aldı. Tadını çıkarıyor gibiydi, ki ilk kez bir şeyin tadını çıkarıyordu.

"Kurtla birlikte olmak isteyip istememesi benim için fark etmez. Bir savaş başlattı ve şimdi ne olacak? Yardım için çağırıldık ama onlar çiftleşti ve İskoç klanı sorun istemiyor diye boyun eğmek zorunda mıyız?"

Sorun istemediklerinden değil, kız kardeşim barışı korumak istediğinden. Çok yürekliydi, ki savaş söz konusu olduğunda bu iyi bir şey değildi. Banner'ın çılgın kurdun peşinden gitme konusunda hemfikir olduğunu biliyordum ama eşinin isteğine boyun eğecekti. bulmayı hiç istemememin nedenlerinden biri de buydu. Bu beni sadece ona karşı yumuşatırdı -başka bir yaratığa karşı ve Luna hayatımda yeterince yumuşak bir noktaydı.

Konuşmadım, sadece ona baktım, sözlerini ve durumu düşündüm. Tabii ki söyledikleri tam olarak düşündüğüm şeydi ve ne yapmak istediğimi zaten biliyordum.

Bunun sonunda ne yapacağımı.

Ama insanların senin düşünce tarzına uyması eğlenceliydi. Belki de bu yüzden bu kadar kibirli bir piçtim. Ve ayrıca neden Amerikan Vampir Klanı'nın hükümdarı olduğumu.

Uzun süre kimse konuşmadı ama de yüzünde aklımdaki planı uygulamaya hazır olduklarını görebiliyordum. Ve plan basitti.

Luca ve Ainslee'nin izini sürün, o kurt herifin hayatına son verin ve onu ait olduğu yere, ailesine geri götürün.

Elbette üzülecekti, hatta belki kalbi kırılacaktı. Hiç şüphe yok ki hayvan, tıpkı bir canavar gibi onun kalçalarının arasına çoktan girmişti. Ama zamanla bunu atlatacaktı.

Ve benim gibi bir iz sürücü olmak -Diğer Dünya'nın en iyilerinden biri- bunu çok kolaylaştıracaktı.

Çok uzağa gidemeyeceğini biliyordum, hâlâ İskoçya'da bir yerde saklandığından hiç şüphem yoktu, muhtemelen sadece birkaç saat uzaktaydı. Luna'nın bana söylediğine göre, peşine düşen Lycan'ları etkisiz hale getirdikten sonra Ainslee'yi almıştı. Daha sonra yaralı olan Ainslee'yi almış - annesine uzandığı için ağır olmadığı açıktı - ve onunla birlikte kaçmıştı. Onu daha fazla yaralama riskini göze alamazdı ve iyileşebilmesi için onu güvenli bir yerde tutmak isterdi.

"Hâlâ İskoçya'da. Çok da yakın," diye mırıldandım alevlere tekrar bakarken.

Kuzenler onaylarcasına homurdandılar.

"Peki plan nedir?" Kane sordu.

Sebastian, "Bize ne yaptığımızı söyle," diye .

Onlarla yüzleştim, yüzümde yavaşça yayılan bir sırıtış vardı. "Ava çıkacağız çocuklar. Kurt için."

Ainslee

"Eğer sana iyi davranmıyorsa, derisini canlı canlı ."
Annemin sert ses tonuna gülümsemekten kendimi alamadım. Annemle birlikte malikâneye geleli sadece iki gün olmuştu.

Luca, ama sanki bir ömür boyu onunla birlikteymişim gibi hissettim.

"Bana bir kraliçe gibi davranıyor," diye fısıldadım, duymasını istemiyordum, çünkü bu gerçekten utanıyordum.

"Olması gerektiği gibi." Mam tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla konuştu. "Şimdi bize öğle yemeği hazırlıyor. Benim için yemek yapmayı seviyor." *Ve beslemek*

beni onun elinden kurtardı. Gerçi bu son kısmı kendime saklamıştım. Luca ve benim aramda çok kişisel, samimi bir deneyimdi.

Kükreyen ateşin önündeki pelüş deri kanepede otururken bacaklarımı altıma sıkıştırmıştım. Ateşi bir saat önce yakmış, bana bir kadeh şarap uzatmış, beni derin derin öpmüş, sonra da arkadaşı için yemek hazırlarken dinlenmemi söylemişti.

Bayıldığımı söylemek hafif kalır.

Evde neden oturulduğunu ya da hazırladığı yemeği kimin getirdiğini sormadım. Luca değildi, çünkü tüm bu süre boyunca benimle . İskoçya'ya geleli bir haftadan biraz fazla olmasına rağmen buranın bizim için hazır olduğundan emin miydi?

birbirimizi yüz yüze görebileceğimizin garantisi yok muydu?

Merak ediyordum ama beni rahatsız etmesine izin verecek kadar değil. Sonra tekrar, tüm bunlar hayatlarımızda olup biten çok gerçek ve önemli şeylerle karşılaştırıldığında çok küçük görünüyordu.

Bir şimşek çaktı, ardından bir gök gürültüsü duydum. O kadar gürültülüydü ki sanki tüm malikâneyi sarsmış gibiydi. Yağmur, solumdaki büyük resimli pencereye küçük su mermileri gibi çarpıyordu.

Diğer uçta bir sessizlik oldu ve sonra babamın sesinin derin tınısını duydum.

"Banner, şu anın iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum."

Nefes verdim. "Sorun yok anne. Telefonu ona ver." *Bu engeli aşsam iyi olacak.*

Bir an kumaş hışırtısı duydum, telefonu kapatırken ahizde parazit vardı ve sonra sadece benim da'mdan gelebilecek ağır bir sessizlik oldu.

"Ainslee?" Sesi derindi, o normal "okunması zor" tonu ve eğimi vardı.

Ama o anda, tüm endişesinin çıktığını duyabiliyordum. Bu yüzden onu rahatlatacağını bildiğim ilk şeyi söyledim.

"Ben iyiyim baba. Güvendeyim ve o bana iyi davranıyor. Hem de çok iyi."

Sanki nefesini tutmuş, tam da bunu söylememi bekliyormuş gibi sertçe nefesini verdi. "Gerçekten mi?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Gerçekten, baba."

"Bu iyi, küçük . Bunu duyduğuma sevindim."

Uzun bir duraklama daha oldu ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Da'nın endişelendiğini biliyordum ama duygularını belli eden bir erkek değildi, gözlerini kırptırırsa ya da nefesini verse bile. Ve kesinlikle onlardan bahsetmezdi.

Tekrar nefes verdi ve onu hattın diğer ucunda, belki de çalışma odasında otururken, elini yüzünde gezdirirken, yanaklarında ve çenesinde sakal çıkmaya başlarken hayal edebiliyordum çünkü benim için çok endişelendiğinden dış görünüşüne dikkat etmiyordu.

"Özür dilerim baba," dedim usulca, Luca bize yemek hazırlarken mutfakta birbirine çarpan tencerelerin sesini duyarak. Ama umurumda değildi.

Luca bu konuşmayı duyduysa. Bu kadar çok soruna neden olduğum için, öylece çekip gittiğim için üzgündüm. Ama yaptıklarımı hiçbir şeye değişmezdim. Pişman da değildim.

"Sevgilim, üzülmeni bir şey yok."

Gözlerimin yaşardığını hissettim, çünkü şu anda yaşanan tüm drama ve çekişmelere rağmen babam anlayışlı bir adamdı.

"Ama bunu neden yaptın, genç kız?"

Ateşe baktım ve sorusunu düşündüm. Yeterince kolay bir cevaptı ama yine de çok zor görünüyordu. Sonunda doğrudan konuya girmeyi tercih ettim. "Çünkü o benim dostum ve onu tanımak ve dördünüz bunu çok zorlaştırıyordunuz." Bir süre daha sessizlik oldu ve babamın üstelemek istediğini biliyordum ama üstelemedi. Tabiri caizse sahneyi bana bırakacaktı. "Hayatımda ilk kez kendi eylemlerimin sorumluluğunu üstlenmek istedim," diye itiraf ettim.

Onlara, aşırı korumacılıkları yüzünden kendimi boğulmuş hissettiğim zamanlar olduğunu hiç söylemedim.

Ama sanırım şimdi zamankinden daha iyi bir zamandı.

"Hayatım boyunca bana hep 'Küçük Ainslee' olarak bakıldı. Yarı vampir, yarı Lycan. taraf da baskın değildi, üçüzler ve onların kurtlarının vampir taraflarını ele geçirip baskın olmaları gibi değil." Nefes verdim. "Kendimi hiçbir zaman yeterince güçlü hissetmedim çünkü kimse bana izin vermedi."

Ama bu sadece onların hatası değildi. Benim de suçumdu. Hiç konuşmamıştım, omurgam yoktu. İnsanların hayatımı yönlendirmesine izin verdim.

Ve bununla işim bitti.

Da'ya tüm anlattığıma, ona karşı bu kadar açık olduğuma şaşırmıştım... herhangi birine karşı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama odamdan ayrılıp Luca'yla tanıştığımdan beri, sanki içimde uzun süredir uykuda olan bu yenilenmiş gücün içimi doldurduğunu hissediyordum. Ve bunu uyandırmak için tek gereken eşimi bulmam ve ilk adımı atmamdı.

Az önce açıkladığım şeyi nasıl karşılayacağını, nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Her zaman çekingen, neredeyse paspas bir kız kardeş ve kız evlat olmuştum, hayatta beni yönlendirmelerine izin vermişim, çünkü bu şekilde daha kolaydı, çünkü bu *herkesi* daha güvende hissettiriyordu.

"Sanırım artık *benim* için zamanın geldiğini fark ettim. Hayatımın sorumluluğunu alma zamanım gelmişti. Kendi hatalarımı yapmamın ve nereye geldiğimi görmemin zamanı gelmişti."

Tartışmasını, bana "küçük " demesini bekliyordum, beni böyle görüyordu. Muhtemelen beni hep böyle görecekti. Ve her zaman onun küçük kızı olsam da, artık bir kadındım. Çiftleşmiştim.

"A *stór*, neden endişelendiğimizi anlamalısın."

Babamın bana "hazinem" demesine gülümsedim. Çocukluğumdan beri böyle bir şey söylememişti ama bu ciddi konuşmamızdan bir şey eksiltmedi ve ayıldım. Beni görememesine rağmen başımı salladım.

"Anlıyorum. Anlıyorum, çünkü sana göre Luca çok dengesiz görünüyor." Bunun yetersiz bir ifade olduğunu biliyordum. Eşim çok uzun zamandır böyleydi, dengesizdi ve kurdunun yavaş yavaş fikrini değiştirmesine, içindeki deliliği büyütmesine izin vermişti.

Ama şimdi buradaydım ve tüm bunlardan, insani yönünü tamamen yok etmekle tehdit eden karanlıktan geri getirebilirdim.

"sakinleştiriyorum, rahatlatıyorum." Ateşe baktım, çıtırtı ve patlamaların sesini dinledim, içimde neredeyse rahatlatıcı, durgun bir his büyüdü.

Da boğazını temizledi ve ne düşündüğünü, bundan sonra nasıl ilerleyeceğini merak ettim. En az onlar kadar alfabeydi ve kabullenmek ya da boyun eğmek onun DNA'sında yoktu. Ama mutlu olduğumu görmemin onu etkileyebileceğini ummak zorundaydım.

"O şekilde ayrıldığım için özür dilerim," dedim sonunda, cevap vermesini beklemeden - eğer cevap verirse tabii. "Ortalık sakinleşene kadar kimseyle görüşmeyi reddettiğim için özür dilerim ama Luca için endişeleniyorum." Bu sözlerin aramızda asılı kalmasına izin verdim ve gerisini nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "Sadece eşimi hayatımdaki en önemli insanlarla tanıştırmaya götürdüğümde ona saldırıp dişleriyle boğazını parçalamayacaklarından emin olmak istiyorum." Üçüzleri düşünüyordum. Bu anlamda barbarlardı.

Başka bir şey söylemedim, sadece Da'nın bu bilgiyi işlemesine izin verdim. Bununla ne yapacağı, konuşmanın geri kalanını nasıl şekillendirecekti.

Luca ve benimle ilgili atacağım sonraki adımların farkına varmamı sağlayacaktı.

"Sana iyi davranıyor mu?"

Gülümседim ve gözlerimi kapattım. "Öyle."

Tekrar nefes verdi ve şöyle dedi: "O zaman senin adına sevindim. Geri çekilme zamanının geldiğini kabul edebilirim. Sen mutlu olduğun sürece, genç kız, ben de mutluyum."

Mutluluktan hıçkırıklara boğuldum, ağzımı kapattım ve gözyaşlarımı geri kııptım. "Gerçekten mi baba?" Telefonun içinden gülümsemesini görebildiğime yemin edebilirim.

"Lass," dedi bana duygularını saklamaya çalıştığını belli eden derin ve sert bir sesle. "Onunla birlikte olman hoşuma gitmiyor olabilir ama seni eşinden ayırırsam bunun sana acıdan başka bir şey getirmeyeceğini biliyorum." Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Ve bunu, benim küçük sevgilim, sana yapmayacağım."

Gülümsememi tutmadım, izlendiğim için ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğimde bile. Başımı kaldırıp arkama baktığımda Luca'nın girişte durduğunu gördüm, iri vücudu çerçeveye yaslanmıştı, kasları gergindi.

Ne kadar zamandır orada durduğunu, neler duyduğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. O kadar uzun zaman olmuştu ki - sonsuzluk gibi gelmişti - rahatlamanın bir benzerini hissettiğimden beri, şu anda yapmak istediğim tek şey onu içime çekmekti... dostumla birlikte.

Babamla birkaç dakika daha konuştuktan sonra kapattım ve yarın ailemin yanına gidip Luca'yla resmen tanışmalarını sağlamak plan yaptım. İşlerin nasıl gideceğini, üçüzlerin kendilerini kontrol edip edemeyeceklerini ya da daha fazla çekişme ve düşmanlığın ortaya çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum ama tek seçenek buydu. Sorundan kaçmak onu çözmeyecekti ve ben de Luca'yla birlikte saklanmayacaktım.

Luca elini uzattı, ben de ayağa kalkmadan önce telefonu kanepeye bıraktım ve hemen dostumun yanına gittim. Çok daha küçük olan avucumu onunkine değdirdim, parmaklarının benimkinin etrafında kıvrıldığını hissettim ve içimi hemen bir sıcaklık kapladı.

Hiçbir şeyin Luca'yla birlikte olmak kadar iyi hissettirmeyeceğini biliyordum ve bu yüzden hayatlarımızı mutlu kılmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Ailemin, birlikte olmamızı engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını görmelerini sağlamak.

Bu bir kutlama zamanıydı, iki arkadaşın her şeye rağmen birbirini bulmasıydı. Ailem bunu görecekti. Bunu anlayacaklardı. Ve kabul edeceklerdi.

Çünkü başka türlüünü istemezdim.

Luca

Ormanın ortasında durana kadar arkadaşımın elini bırakmadı. Malikane bulunduğumuz yerden sadece birkaç dakika uzaktaydı, akşam yemeği fırında ısınıyordu ve bir şişe

Şarabın açılmış ve havalandırılıyor.

Bunlar bekleyebilirdi, çünkü Ainslee'mle yapmak istediğim çok daha önemli bir şey vardı.

Dönüp onunla yüzleştim, yanaklarını ellerimle kavradım ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu bir kez daha keşfettim.

Tatlı tatlı gülümsedi ve "Burada ne işimiz var?" dedi. Ainslee bir adım daha yaklaştı ve başını göğsüme yasladı. Başının arkasını kavradım ve aynı anda ellerinin kayarak gömleğimin arkasını kavradığını hissettim.

Cennet. Şu ölseydim cennet böyle bir yer olurdu.

Yer değiştiremediğini biliyordum, tamamen vampir olmadığını da biliyordum. Ve her ne kadar içimdeki canavar küçük Lycan eşimle birlikte çılgınca koşmak istese de, onun koruyucusu olmaktan da memnundu.

"Kurdumu görmeni istiyorum," dedim ve onu nazikçe kendimden uzaklaştırdım.

Çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Ama onu gördüm." Bunun üzerine yanakları kızardı ve neredeyse inliyordum, anı hatırladım... ilk kez

ona sahip çıktı.

Onu bir kez daha sahiplenmek istedim, vahşi içimdeki canavarı dışarı çağırıyordu. Gözlerine baktım, içinde ama sonra gözümü kırıştıtarak gerçekliğe geri döndüm. Onu bu yüzden buraya getirmemiştim.

"Sana kurdumu tekrar göstermek istiyorum, bu sefer ikiniz de boş zamanlarınızda." Sadece *onun* hayvanımı görmesini değil, eşimizin de onu ilk kez gerçekten *görmesini* istiyordum.

Onun dokunuşunu hissetmek, parmaklarının kürkünü okşamasını istiyordu. Benim kurdum eşinin kokusunu almak, aya doğru ulumak, kaderin sonunda bize diğer yarımızı verdiği gerçeğinin tadını çıkarmak istiyordu.

Nabzının hızlandığını duydum, beklentisinin kokusunu aldım. Küçük Ainslee'm hayvan koruyucusunu gördüğü için heyecanlıydı ve bu da beni son derece memnun ediyordu.

Yavaşça başını salladı ve "Tamam, ben de onu görmek istiyorum" diye fısıldadı. Onun bu sözlerini duyunca hayvanımın zevkle bana doğru itildiğini hissettim. Şimdiden kurtulmaya çalışıyordu.

Birkaç adım geri çekilerek onu şimdilik uzakta tuttum. Bu, yüzyıllardır hayvanımı isteyerek serbest sadece ikinci seferdi. İlki eşimi sahiplendiğimde olmuştu. Bu sefer küçük melezimize aşına olduğunda olacaktı.

Değişimin üzerime gelmesine izin verdim, başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. Ellerimi iki yana açtım ve gücün damarlarımda dolaştığını hissettim. Renkler patladı; sesler kulaklarımda çınladı. Kapalı göz kapaklarımda önünde ışıklar parladı.

her şeyi kokladım, duydum ve hissettim. Zevk olduğu kadar acı da veriyordu.

Kemikler kırıldı. Derim yırtıldı. Kesici dişler azı dişlerine dönüştü ve burnum bir buruna dönüştü.

Her şey olup bittikten ve ben dört ayağımın üzerinde durduktan sonra, hayvanım ağır postunu silkeledi ve yer değiştirmenin verdiği coşkuyla uludu.

Her ne kadar hâlâ Lycan'ımın içinde olsam ve istesem her an geri dönebilsem de, şu anda hayvanımın baskın olmasına izin verdim. Ainslee'mizle ekstra bir bağ kurmaya ihtiyacı vardı.

Ve ona baktığında, iri göğsünden alçak, zevk bir ses çıktı.

Kurduma bakarken nefesinin nasıl kesildiğini duydum. Gözlerinin şaşkınlık ve mutluluk içinde açılmasını izledim. Kurdum, havayı tatlılığıyla doldururken onun şaşkınlığının kokusunu içine çekti.

Kalın kürkünü silkeledi, vücudu devasa bir şeydi, onu seven herkes için korkutucu bir gösteriydi. Ama eşimiz korkmuyordu. Merakla doluydu ve bu bizi son derece memnun etti.

Melez olabilirdi, asla yer değiştiremeyebilirdi ve tam kan kardeşleri kadar güçlü olmayabilirdi ama yine de güçlü bir kurt barındırıyordu. Farkında olsa da da hâlâ güçlüydü.

Kurdum yaklaştı, onu sonsuza dek takip edecek yırtıcı bir hayvandı. Başını eğmiş, gözlerini ona dikmişti. Sonsuza dek olacağı gibi.

Ve titrek parmaklarıyla uzanıp onun yan tarafını okşadığında, gözleri kapanıp dudaklarında bir gülümseme oluştuğunda, canavardan alçak bir mutluluk sesi çıktı.

O daha da yaklaştı ve elini kürkümüzün içine daha da soktu. İnsan yanımda, onun ellerinin üzerimizde olmasının, her iki yanımızı da hatasız kabul ettiğini bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğinden zevkle mırıldandı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı ve başını kurdumun yanına yasladı. Kurdum başını onun küçük omzuna vurdu ve o da usulca güldü. "Keşke yer değiştirebilseydim de birlikte koşabilseydik."

Kurdum onaylarcasına alçak bir ses daha ve burnunu hafifçe onun yanağına değdirdi. Sonra onu içine çekti, hırıltılı bir ses devasa boğazından bir titreşim seliyle çıktı.

Yapıp yapamaması önemli değildi; Öteki Dünya'nın bir parçası olmasaydı da fark . O bizimdi ve hep öyle kalacaktı.

Bizi okşamaya devam ederken yumuşak bir sesle "Doğru," dedi. "Ben senim. İkiniz de benim olduğunuz gibi ben de "

Sonra kurdum çömeldi ve sırtını ona göstererek sessizce ne yapması gerektiğini söyledi. Ainslee'm hiç tereddüt etmeden kurdumun sırtındaki kalın kürkü kavradı ve kolayca üzerine çıkararak onu kucakladı ve boyun sıkıca tuttu. Ve

Kalktıgımızda dudaklarından küçük bir ses kaçtı ve yumuşak bir kahkaha daha attı.

"Bu... inanılmaz." Hayvanımın başını nazikçe okşadı. "İkiniz de inanılmazsınız."

Bunun hem benim hem de kurdum için ne kadar inanılmaz olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun gerçekten burada olduğunu, bizi kabul ettiğini hayatlarımızın sonsuza dek iç içe geçmesini istediğini bilmek, kurdumun kocaman başını geriye eğip kükremesine neden oldu.

Yumuşak bir ses daha çıkardı ve sonra hayvan havalandı, eşimizi ormanın içinden geçirdi, ağaçların arasından dolanarak, alçak dallara dikkat ederek, en değerli yükümüze dikkat ederek.

Mülkü keşfettik, eşimize nelerin bizim nelerin onun olduğunu görerek ve koklayarak gösterdik. Bizi kabul etmişti ve biz de ona dünyayı verecektik. Ona her şeyi ve her şeyi verecektik.

Ve onun gülüşünü duymak, zevkinin kokusunu almak, bize verebileceği en büyük hediye idi.

O bir hazineydi... *bizim hazinemiz.*

Hiçbir şeye Ainslee'ye verdiğim kadar değer verdiğimi hayal bile edemezdik.

Kimseyi onu sevdiğim kadar sevebileceğimi hayal bile edemezdik ve keşke bunu ona söyleyebilseydim, ama ne kelimeler ne de eylemler ona olan duygularımın gerçek derinliğini asla yansıtamazdı.

Bu yüzden, onun benim için ne kadar özel olduğunu bilmesini sağlamak için son günden daha fazla çabalamaya devam etmek sonsuza dek hedefim olacaktı ve son nefesimi verdiğim güne kadar bunu yapmayı dört gözle bekliyordum.

Ainslee

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum ama Luca' sarılma dürtüsü çok güçlüydü, o kadar güçlüydü ki tam da bunu yapıyordum.

Yanağımı onun sıcak, sert göğsüne bastırdım, kolumu sardım.

Dalgalandan gövdesinin etrafında ve beni yakın tutan vücudunun hissi uykunun yükselmesine ve beni bir kez daha ele geçirmesine neden oldu.

Ama sonra tekrar duydum... her neyse.

İçimde bir şey . İçimdeki kurt değil ama vampir tarafım, bir çağrı, bir çekim duydum.

Yaklaşmak için bir çekiş.

Kendimi yavaşça yukarı çektim ve odaya göz gezdirdim. Bu hissin hiçbir anlamı yoktu. Yalnızdık, herkesten kilometrelerce uzaktaydık.

Bunu kan açlığına, beslenmem gerektiği için vücudumun dengesiz hissetmesine bağlayabilirdim. Ama Luca doyduğumdan emin oluyordu... her zaman, içime girip çıkarken onu ısırمامı istediği zamanları düşününce yüzüm kızarıyordu.

Yanımda mışıl mışıl uyuyan baktım. Onu uyandırmak yapılacak en akıllıca şey olurdu, değil mi? Ama ben

tehlikedeymişim gibi hissetmedim, sanki ikimizden biri gibi. Sadece içimde bir his vardı. Bir aşinalık.

Alışılmadık bir şeydi, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi, ama o kadar güçlüydü ki kendimi yavaşça yataktan kalkarken buldum.

Sandalyenin üzerine atılmış bornozu aldım ve üzerime geçirdim. Daha bugün erken saatlerde benim için kutular dolusu kıyafet getirilmişti. Tasarım gömlekler, kot pantolonlar ve salon kıyafetleri Edinburgh'dan özenle seçilmişti. Bir de iç çamaşırları vardı; narin külotlar ve detaylı sütyenler, hatta parmaklarımı ipeksi, dantelli desenlerin üzerinde gezdirirken yüzümü kızartan seksi iç çamaşırları.

Her ne kadar bu kadar kısa bir süre içinde -hiç zaman kaybetmeden- tüm bu zarif ve bana uyduğu açıkça belli olan ürünleri sipariş etmeyi nasıl başardığını merak etsem de, kendimi Luca'ya teslim etmekten başka bir şey düşünmeme izin vermediğim bir zevk ve coşku fantezisi içinde yaşıyordum.

Belki de aptalca .

Belki de henüz tam olarak gerçek olmayan bir dünyada yaşıyordum ve bu bağımsızlığı gerçekten deneyimlememe izin vermiyordum.

Ya da belki de hayatımda ilk kez yaşamaya ve tedbiri elden bırakmaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden ne yapmam ya da yapmamam gerektiğine bakmaksızın her anın tadını çıkarıyordum, çünkü bencildim ve... bu mutluluğu ve özgürlüğü hak ettiğimi hissediyordum.

Böylece herhangi bir suçluluk duygusu ikinci bir düşünce olmadan sürgün edildi.

Bornozu kuşağı yanımda düğümlenmiş olarak bağladıktan sonra *odaya* -bizim odamıza-, uzak köşeye itilmiş ve yoldan çekilmiş kutulara baktım. Hepsinde hâlâ yeni gardırobumun büyük bir kısmı duruyordu.

Luca'nın burada uzun bir süre kalmak istediği açıktı ve ben de bunu istediğimi inkar edemezdim. Burası bizim için mükemmeldi. Şimdiden evimiz gibi hissettiriyordu.

O garip ama tanıdık dürtüyü tekrar hissettiğimde düşüncelere dalmıştım. Sanki... kanım canlıydı, damarlarımda bu garip tempoda şarkı söylüyordu.

Hâlâ uyumakta olan Luca'ya son bir kez baktıktan sonra bu çekimi görünmez bir ip gibi takip ederek malikâneden geçtim, merdivenlerden indim ve kendimi arka kapıya doğru ilerlerken buldum.

Kafamın içindeki ses bunu bir uyarı olarak algılamamı ve Luca'yı söylüyordu. Böyle hissettiren bir şey doğru olamazdı... değil mi?

Bu doğru değildi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olsaydım, bu kırmızı bayrakların da yükselmesine neden olmalıydı. Ama merakımın beni ele geçirdiğini inkar edemezdim. Ve hemen hemen her türlü yaşam konusunda deneyimsiz olduğum için, her yeni şeyin kırmızı bayrakları yukarı göndereceğini varsaydım.

Belki de bu, içimdeki hayvanın beni kendi ayaklarımın üzerinde durmaya ve hayatımda ilk kez *gerçekten* keşfetmeye çağırmasından başka bir şey değildi.

Bu fikir beni heyecanlandırdı ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Yaz ayları yaklaşmasına rağmen havada bir serinlik vardı ve soğuğu dışarıda tutmak için kollarımı belime doladım.

Araziye baktım, önümde ve iki yanımda uzanan orman gölgelerden karanlık ve uğursuz görünüyordu. Gece yarısı saatlerinde ağaçlar yerden fıskıran kızgın pençeli eller gibi görünüyordu.

Ama burada tek başıma olmak ürkütücü olsa da hiç korkmuyorum.

Arazinin etrafına bakarken kıpırdamadan durdum, karanlık yoğun ve iğrençti ve doğaüstü duyularımdan yoksun olduğum için ay ışığının dokunmadığı pek bir şey göremiyordum.

Tam içeri girip dostumun yanına kıvrılmak ve bu deneyimi yeni çevrenin hayal gücümle oynamasından başka bir şey olarak görmeyip bir kenara itmek üzereydim ki sol tarafımda bir hareket gördüm.

Kalbim göğsümde daha sert çarpmaya başladı ve vücudumdaki tüm uyarı zilleri çalarak istemsiz bir adım geri attım. Ama başka bir şey görmedim, ne bir hareket ne de bir gölge. Başımı sallayarak yavaşça nefes verdim ve kendime karanlığın ve hayal gücümün beni yenmesine izin verdiğimi söyledim.

İçeri girip Luca'yı uyandırır, ona hissettiklerimi anlatır ve dostumun beni rahatlatmasına izin verirdim. İşte bu yüzden birbirimize sahiptik. Ben onun için oradaydım, o da benim için oradaydı. Bu yeni hayatımda bana yardımcı olabilirdi.

Bana açılan dünya, aynı şekilde onun iyileşmesine yardımcı olmak için orada olacaktım.

Biraz gergin bir şekilde güldüm ama aynı zamanda rahatlamıştım da. Ayıldığımda yavaşça nefes verdim ve arka kapının kolunu tutmak için döndüm, kapıyı açmak üzereydim-

"Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum, küçük Ainslee. Ve çiftleşmişsin." Derin erkek sesi kıkırdadı. "İskoçya'ya her türlü sürpriz geliyor."

Adryan Amca'nın sesini duyunca tüm vücudum gerildi. Korkmadım, bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama Adryan'ın burada olması annemin onu çağırdığını gösteriyordu.

Bana durumun kötüden daha kötüye gittiğini söyledi.

Babam asla dışarıdan yardım çağırmasdı, özellikle de bu yardım aileden olsa bile. Ve daha bugün Da ile konuşmuş olmam ve Luca ile çiftleşmemi kabul etmesi bana Adryan'ın burada kendi başına ve klanın onayı olmadan bulunduğunu bir kez daha gösterdi.

Adryan acımasızdı ve annemin onu aramış olması çaresiz, hatta umutsuz hissettiğini gösteriyordu. Ayrıca bana söylememiş olmalarına da şaşırmadım, çünkü bunun durumumu daha da kötüleştireceğini düşündükleri kesindi.

Ki oldu.

Olacak.

Nefesimi verip bırakmadan önce elimi bir kez daha sapına doladım ve şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç erkekle yüzleşmek için arkamı döndüm -ya da Luca'yı ilk kez görüp gerçekte ne kadar güçlü olduğunu anlayana kadar ben öyle sanıyordum.

Ama Adryan'dan daha güçlü? Kimse var mıydı?

Luca uyanmadan önce konuşup Adryan'ı eve gönderebilirdim. Çünkü iş o noktaya gelirse, eşim ve amcamın yumruk yumruğa geleceğini biliyordum. İkisi de fazla alfabaydı -Diğer Dünya'daki erkeklerin gibi- ama bu kişiseldi, o yüzden çok daha kötü olurdu.

Yıllardır görmediğim amcamla karşı karşıya geldim. Hâlâ çocukluğumdan hatırladığım kadar korkunçtu. Neredeyse yetişkin bir Lycan erkeği kadar uzun boyluydu, ayrıca ağır kaslıydı ve

güç yayıyordu. Adryan'ın bir süredir Amerikan Vampir Klanı'nın lideri olduğunu biliyordum. Ayrıca babamla annemin konuşmalarına kulak misafiri olduğum için Adryan'ın her zaman bu kadar... yıpratıcı ve agresif olmadığını da biliyordum.

Hayatında başına her ne geldiyse, bugün olduğu erkeği şekillendirmiş ve bozmuştu.

"Merhaba, amca."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ama bunun rahat bir gülümseme olduğunu düşünerek aldanmadım. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu, ceketini koyu renkli ve altındaki oniks rengi gömleğiyle uyum içindeydi. "İyi akşamlar," dedi, düz beyaz dişleri ve iri azı dişleri karanlıkta parlıyordu.

Yalnız olmadığını bildiğim halde etrafıma bakındım. ihtimalle kardeşleri Kane ve Sebastian da onunla birlikteydi. Adryan kendi işlerini halledebilecek kapasitede olsa bile, sağ kolu infazcılarının onun yanından hiç ayrılmazdı.

Ellerimi bornozun yumuşak kumaşına sürterek altında ne kadar çıplak olduğumu fark ettim. Dışarıdaki havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti kemiklerime yerleşirken kollarımı tekrar belime doladım.

"Seni son gördüğümünden bu yana geçen kısa yıllar içinde ne kadar büyüdüğünü aklım almıyor." Şaşırmış gibi başını salladı. "Belime ancak gelen küçük bir şey olduğun zamanları hatırlıyorum." Ellerini ceplerinden çıkardı ve bana işaret etti. "Hâlâ minicik olsan da artık ayaklarımızın dibinde koşturan o küçük melez değilsin." Tekrar gülümsedi ve bu sefer daha içten ve biraz daha az vahşiydi.

Amcamı seviyordum ve onun da beni önemseydiğini biliyordum ama bu ona güvendiğim ya da en iyi günümde bile beni korkutmadığı anlamına gelmiyordu.

Boğazımı temizledim ve hissettiğimden daha güçlü görünmeye çalışarak sırtımı dikleştirdim. "Yeniden bir araya geldiğimiz için mutlu olsam da, burada ne yaptığınız konusunda kafam biraz karışık." Karanlıktan başkalarının çıkmasını bekleyerek tekrar etrafıma bakındım. "Ve beni nasıl bulduğunuzu gerçekten merak ediyorum." Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz ne kadar aptalca olduklarını anladım.

Adryan ünlü bir iz sürücüydü. Yaptığı şey buydu. Ondan korkulmasının ana sebeplerinden biri de buydu. Çünkü Adryan peşinizdeyse, dünya üzerinde saklanabileceğiniz hiçbir yer yoktu. Sizi her zaman bulurdu.

"Eminim neden burada olduğumu ve seni nasıl bulduğumu biliyorsundur." Bir kaşını kaldırdı ve bana bakmaya devam etti, gülümsemesi kaybolmuştu.

Dudaklarımı yaladım ve yavaşça başımı salladım, evet, kendi sorularımın cevaplarını bildiğimi onaylama zahmetine girmedim. Kollarını uzattı ve sırtışı tekrar yüzüne yayıldı.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki gariplik arttıkça ayaklarımın üzerinde ileri geri kaydım.

"Gelip amcanla kucaklaşıp selamlaşmayacak mısın? Bu İskoçlar sana ne öğretiyor?" Göz kırptı, sesi hafifti. "Seni görmeyeli yıllar oldu."

Luca'nın Adryan'ı iyi olduğuma, burada bulunma sebebinin idam edilmesine gerek olmadığına ikna edebileceğim kadar uzun süre uyumasını umarak arkamdan kapıya baktım.

"Özür dilerim. Kabalık ettim," diye fısıldadım ve bir adım daha yaklaştım.

Bunu umuyordum çünkü Adryan buradaysa, bu onun kararını çoktan verdiği ve savaşa hazır olduğu anlamına geliyordu. Bu durumla ilgili olarak herkese bir ömür yet kadar şiddet yaşanmıştı.

Luca

A Uyanır uyanmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sadece Ainslee'nin yanımda olmadığını hissetmekle kalmadım, aynı zamanda sanki artık *malikânede* değilmiş gibi hissettim.

Doğrulup yataktan kalkarken kalbim güm güm atıyor, kot pantolonumu kapıp hızla üzerime geçirmeye dikkat . Tek odaklanabildiğim şey eşimi bulmaktı. Ve ensemin karıncalandıran ve kollarımdan aşağıya inen o his, kurdumun içimde adım atmasına neden olan o his, bana yakınlarda bir tehlike olduğunu söylüyordu.

"Ainslee!" Adını kükreyerek söyledim, evi ararken vücudum ter içinde kalmıştı. kurt çılgına dönmüştü, ortaya çıkmak ve durumla başa çıkmak .. durum her ne sikimse.

Ve sonra bir konuşma duydum, derin bir erkek sesi, bir kıkırdama sesi. Köpek dişlerim aşağı doğru patladı, bölgesel kıskançlıkla büyüdü. Başımı geriye doğru eğip içime çektim ama her yer kapalıydı ve gelen tek koku akşam ocakta yaktığımız ateşin kokusuydu.

Arka kapıya doğru koştum, piç kurusunu neredeyse menteşelerinden söktüm ve anında bir vampirin kokusunu aldım.

Dudaklarımı dişlerimden geriye kıvırdım ve alçak sesle hırladım, aynı zamanda başımı sola çevirdim ve tehdidi gördüm. Mantıklı düşünemiyordum, şu anda kırmızı bir öfkeden başka bir şey göremeyecek kadar hayvansıydım.

Vampir sikici eşimi tuttu, iri vücudu onunkini cüceleştiriyordu, kolları onun küçük belini sarmıştı. Yavaşça başını kaldırdı, saçları siyah ve kısaydı, vampir tarafı ortaya çıktıkça gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu. Ve sonra o orospu çocuğu sırttı, şimdiye kadar gördüğüm en büyük dişlerini gösterdi.

"Görünüşe göre bu gece bir alana bir bedava. Değerli Ainslee'mi uzun zaman sonra göreceğim ve onun eşiyle tanışacağım." Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Onu ailesinden alan ve savaş ilan eden kişi."

Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama içimdeki canavar serbest kalmak, vampirin boğazını dişlerimle parçalamak ve kanıyla yıkanmak için daha fazla bastırıyordu. Kalbini bir adak olarak Ainslee'nin ayaklarına teslim edecektim.

Ainslee nefesini tuttu ve arkasını dönüp omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kocaman ve korkmuştu.

"Buraya gel, tatlım." Sesim kaba, çarpıktı ve elimi uzattım, tırnaklarım kurdumdan gelen güçle pençeye dönüşmüştü.

Dönüp yanıma gelmek istedi, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu, ama onu tutan vampir onu kollarının arasına alıp sıktı, böylece sırtı göğsüne bastırılmıştı ve kalın kaslı bir ön kolu üst kısmındaydı.

Tekrar içime çektim, Ainslee'm ile bu vampir arasındaki kan bağının kokusunu aldım. Yani akrabaydılar, bu da kıskançlığıma yardımcı oldu ama benim olana dokunmaya cüret ettiği ve onu benden uzak tuttuğu için lanet olası kollarını yuvalarından sökme ihtiyacımı durdurmadı.

"Luca, içeri girip Adryan Amcamla benim izin versen daha iyi olur."

Ben olsam yapardım. Onu burada o piçle bırakmamın imkânı yoktu. Erkeğe bakarken yüz ifademi soğukkanlı tuttum. "Eşimi bırak,"

diye homurdandım, öfke kaynıyordu, insan yanımda zor kontrol altındaydı. Hissettim

Kurdum kontrolü ele geçirmeye çalışırken şeklim ve görüntüm titriyordu.

Hayatımdaki en değerli şeyi elinde tutan vampir gülmeye başladı. "Sen koruyucu bir , değil mi?" Sırtışı yüzünü hiç terk etmedi. "Buna hayranım, özellikle de akrabalarım söz konusu olduğunda, ama sen kuralları çiğnedin kurt ve ben de başa çıkmaya geldim."

"O zaman bırak onu ve değerli bir erkek gibi karşıma çık. Bir dişinin arkasına saklanıyorsun, onun zayıf formunu kalkan olarak kullanıyorsun." Onu kışve öfkesi arttıkça soğukkanlılığının sarsıldığını görebiliyordum.

"Kanımı asla böyle bir şekilde kullanmam. O ailemden biri ve onun için ölürüm."

Sırtıma sırası bendeydi. "O zaman bırak gitsin ve bunu kanıtlasın." Tam o sırada iki kişi daha hissettim ve bir saniye sonra karanlık ormandan çıktılar, iri vücutları gölgelerle gizlenmişti ama yaklaştıkça daha da netleşiyorlardı. Gözlerimi erkekten ayırmaya cesaret edemiyordum ama onların formlarını da seçebiliyordum.

Onlar da vampirdi, Ainslee'mi tutan şerefsizle kan bağı vardı. Adryan'ın etrafını sarmışlardı, o piç kadar büyük değillerdi ama en az onun kadar uğursuz görünüyorlardı. Ve tüm bu süre boyunca gözlerimi vampirinkilere kilitledim, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Kollarını açtı ve genişçe tuttu, o lanet sırtış yine yerindeydi. "Ainslee, canım, seni eve, annene götürmeye geldik. O çok endişeli."

Ainslee'nin gözleri büyüdü ve topuğunun üzerinde dönerek boyunun iki katı ve kilosunun üç katı olan vampirle yüzleşti. "Onunla zaten konuştum. Her şey yolunda. Yarın hepsiyle buluşacağız. Senin burada olmana gerek yok."

Ona baktı ve ifadesinden ne düşündüğünü okumak zordu.

"Ve bana İskoçya'ya geldiğinizi bile .. ya da beni takip ettiğinizi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve küçük dostumun ona ters ters baktığını görür gibi . "Bu da bana babamın ve MacCallan klanının onayı ya da bilgisi olmadan burada olduğunu söylüyor."

Adryan'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı ve her parçam Ainslee'yi geri çekip arkama itmek istedi. Ama herhangi bir ani hareket anında bir saldırıyı tetikleyebilirdi, bu yüzden yerimde durdum,

Kurdum bunun yanlış olduğunu, dişimize ulaşmamız gerektiğini haykırırsa da.

"Babanın taşakları eşinin yumruğunun içine çok sıkı sarılmış." Yanındaki diğer iki vampir kıkırdamaya başladı. "O benim kız kardeşim ve onu seviyorum ama babanı çok fazla kontrol ediyor. O ve çocukları benim için her zaman öncelikli olacak. Hiçbir klan bir Darris'e, hele de Amerikan Vampir Klanı'nın liderine ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez." Sesi otorite ve öfkeyle kaynıyordu ve odak noktası tam da benim üzerimdeydi.

Güzel, bana doğru yönlendirsın ve küçük dostumdan uzaklaştırsın.

"Yapılması gerekenler konusunda bakış açısını kaybetti. İyi ki zamanında gelmişim, yoksa ortalık fena karışırdı." Diğer iki erkek bir adım öne çıkarken Adryan bir adım geri çekildi. Ve ben daha ne planladıklarını anlamadan, erkeklerden biri dişimi yakalamış, omzunun üzerinden atmış ve ağaçlara doğru koşmaya başlamıştı. Vampirlerin olayı buydu; doğaüstü bir hıza sahiptiler, gerektiğinde bir Lycan'dan bile hızlıydılar ve o herif eşimi benden alırken bir hareket bulanıklığından başka bir şey değildi.

Kükredim, ben onu durduramadan kurdum ortaya çıktı. Adryan kıkırdadı ve başını boynunun etrafında döndürerek çatlattı ve açıkça dövüşe hazırlandı. Diğer erkek vampir ileri atıldı, şüphesiz dikkat dağıtmak için. Ben de aynı anda ve kurdumun kafasını onun karnına çarparak geriye doğru uçmasına neden oldum.

"Kane, şimdi Sebastian'la git," diye Adryan. "Ben kurdun icabına bakacağım. Onun türünden birini alt etmeyeli uzun zaman oldu."

Kane adlı kişi giderken tekrar kükredim, gittiğini hissetmeden önce bir başka renk ve hareket parıltısı.

Çöktüm, hırladım ve dişlerimi gösterdim, sonra ikimiz de aynı anda saldırdık. Bu vampir, eşini korumak söz konusu olduğunda bir Lycan'ın ne kadar güçlü olduğunun farkında olmamalıydı. Ve ben de ona diğerleri gibi olmadığımı göstermek üzereydim. Ben daha kötüydüm.

Kimse eşimi benden alamazdı. O benimdi ve eğer bu onu geri almak için amcasını öldürmem gerektiği anlamına geliyorsa... öyle olsun.

Ainslee

İçimdeki her şeyle savaştım. Tekmeleyerek. Tırmalamak. Isırmak. Çığlık attım, Luca'nın karşılık olarak kükrediğini duydum ama dostumun Adryan'la acımasız bir dövüş içinde olduğunu biliyordum ve

benim durumumu idare et.

Kendime bakmak zorundaydım. Kendim için savaşmalıyım.

Luca'yı çaresizce istiyordum, kollarının beni sardığını hissetmek istiyordum, dudaklarından bana öpücükler yağdırmasını ve her şeyin gireceğini söylemesini istiyordum.

Ama olmazdı.

Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım. Karşı koymalı ve bu savaşı bitirmeliydim.

Herkesin benim hayatım hakkında karar vermesinden bıktım. Bir duruş sergilemenin zamanı geldi.

"Bırakın beni!" Çığlık attım, öfkemden boğulana kadar büyüdükçe büyüdüğünü hissettim.

"Sakin ol kızım," diye homurdandı Sebastian ve ben de tırnaklarımı kollarına geçirerek karşılık verdim. Kan akması umurumda değildi. *İstiyordum.* Hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istedim.

Homurdandı ve tutuşu hafifçe gevşedi, sadece benim dönüp ayağımı indirmeme ve ona atmama yetecek kadar.

"*Tanrım*," diye bağırdı ve kasıklarını avuçlarken beni yere düşürdü, gözleri bana dikilmiş ve kısılmıştı. "Sen ne zaman şiddete başvurdun, seni lanet olası dişi şeytan."

Kane'in kıkırdadığını duydum, hemen arkamda ilerlediğini hissettim. "Küçük Ainslee'nin pençeleri olduğunu hatırlamıyorum," dedi eğlenerek. "Görünüşe göre daha çok hayvani yönüne çekmiş."

Beni tekrar bastırmaya çalışacaklarını biliyordum. Beni eşimden ayırıyorlardı. Beni evimden alıyorlardı.

Öyle bir şey olmayacak.

Kane beni yakalamak için hamle yaptı, ben de eğilip döndüm ve kavgaya, dostuma doğru koşmaya başladım. Tökezledim ama neredeyse anında kendimi toparladım, panik ve korku adımlarımı özensizleştirdi. Bana zarar vermeyeceklerini bilsem de -en azından fiziksel olarak- beni Luca'dan uzaklaştırarak acı çekmememe neden oluyorlardı.

Ama yeterince hızlı değildim. Devasa kolların kilitlendiğini ve beni göğüslerine doğru çektiğini hissettim. "Ainslee," diye homurdandı Kane. "Lanet olsun, kızım. Pençelerini geri koy." Beni kollarının arasına alarak döndü. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

Tanrım, Luca ve Adryan'ın dövüşürken ormanda yankılanan kükremelerini duyarken bunu nasıl söyleyebilirdi?

Luca'ya ulaşmalıyım.

Çıglık attım ve tekme attım ama onun kadar güçlü değildim, bedenim onun yarısı kadardı. Sebastian'ın ayağa kalktığını gördüm, dişlerini gösteriyordu ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Taşaklarıma öyle sert tekme attı ki."

Kane beni kavgadan uzaklaştırırken panik beni tekrar tekrar ele geçirdi. *Hayır, hayır, hayır. Oraya geri dönmeliyim.*

O acı, öfke ve yoğun duygular içimi doldururken, bedenimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Bende bir sorun vardı.

Duygularım içimde yaşayan bir varlıktı, korkum o kadar tüketiyordu ki nefes alamıyordum. Başım dönüyordu, midem bulanıyordu, dünya ayaklarımın altından kayıyordu.

Daha öfkeli kükremeler ve hırıltılar duydum.

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim, bu acı bedenimin her parçasını sarmıştı. bir çatırtı duydum, ve sonra bir çatırtı daha,

Ellerimden uzuvlarıma, her bir saç telimdeki köklere kadar uzanan dayanılmaz bir acı.

"Ne oluyor lan?" Sebastian'ın konuştuğunun belli belirsiz farkındaydım.

"Neler oluyor böyle?" Bir sonraki yanıt Kane'den geldi, sesi yakındı ama acı çok fazla gelmeye başladığında her şey kaybolmaya başladı.

Bir çığlık duydum, benden geldiğini fark ettim ve boğazım yanarak daha sert bağırdım. Bir şeyler fena halde yanlış gidiyordu. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Bırakıldım, bedenim yere yığıldı, çünkü dik durmak çok acı veriyordu.

"Tanrılar!" Haykırdım. "Neler oluyor?" Sesim tuhaf ve bozuk geliyordu. Bana ait değildi.

Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, parmaklarım toprağa gömülmüştü, tırnaklarımın altında toprak vardı. Ama ellerime baktığımda gözlerim büyüdü.

Hayır, eller değil.

Pençeler. Hayır,

tırnaklar değil.

Pençeler.

Bu değişim beni o kadar güçlü bir şekilde ele geçirdi ki, artık ne olduğunu anlamaya çalışmıyordum.

Kemiklerim kırıldı ve büküldü, şekil değiştirdi ve kıvrıldı. Derim bedenimden sıyrıldı ve yerini kürke bıraktı. Ağladığımı hissettim ama kendimi durduramadım, artık çığlık atamıyordum.

Ve sonra içimde bir patlama oldu, gözlerimin ışık parlamaları oldu, görüşüm keskinleşmeden önce büküldü ve bulanıklaştı.

Acı sona erdi ve ben güç hissettim.

Yavaşça ayağa kalktım, artık bir insan değildim, kurdum nihayet ortaya çıkmıştı. Yavaşça nefes aldım, başımı geriye eğdim ve her şeyi içime çektim, her şey kristal berraklığında ve mükemmeldi.

Arkamda bir dal kırıldı ve yavaşça arkamı döndüğümde Sebastian ve Kane'in yan yana durduğunu gördüm, her ikisi de aynı şok ifadesini takınmıştı. Benden daha iri ve güçlü olmalarına rağmen ikisi de aynı anda bir adım geri attılar. Kafalarını salladılar, şaşkınlıkları havayı hastalıklı tatlı bir aromayla kapladı.

Luca'nın tekrar kükrediğini duydum ve kurdum karşılık olarak yükseldi, aya doğru uluyarak geldiğime dair bir cevap verdi. Bilmiyordum.

Ne kadar yardımcı olabilirdim ya da bir engel olabilir miydim, ama denemek zorundaydım... bir şey, herhangi bir şey.

Sebastian ellerini teslimiyetle uzattı ve bana doğru bir adım attı. Anında öfkelen dim, ağzımı dişlerimden ayırdım, dişlerimden tükürük damlıyordu. Daha önce hiç bu kadar vahşi hissetmemiştim. Luca benimle ilgili konularda böyle mi koruyucu hissediyordu?

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir gücün içimde dolaştığını hissederek alçak sesle hırladım. Durdu, elleri hâlâ önündeydi ama Luca tekrar kükrediğinde, işte o zaman dönüp koştum ve dostuma doğru yöneldim.

Şu anda nasıl ve neden yer değiştirebildiğimi bilmiyor olabilirim ama tek önceliğim Luca'ya ulaşmaktı.

Başım ağrıyordu, tüm bu yeni manzaralar ve kokular, çevrem o kadar güçlenmişti ki, işlemem için neredeyse çok fazlaydı.

İnsan etrafımdaki her şeyin çok farkında olsa da, kurdumun biraz daha fazla kontrole sahip olduğunu hissettim. Babam ve kardeşlerim yer değiştirdiğinde de böyle mi hissetmiştim? Melez halim nedeniyle benimki daha seyretilmiş ve insan tarafım daha mevcut muydu?

Bunların cevaplanabilecek sorular olup olmadığını bilmiyordum ama ne olursa olsun önemi yoktu. Tek bir odağım ve tek bir hedefim vardı, o da Luca'ya ulaşmaktı.

Şiddete son vermeliydim. Alfa olanın ben olma zamanı gelmişti.

Ağaçların arasından geçip bakımlı araziye girdiğimde Luca ve Adryan'ın acımasız bir kavgaya tutuştuğunu gördüğümde aklımın bir köşesinde bu vardı. Kan kokusu aldım. Havada o kadar yoğun du ki bakırımsı bir tabaka halinde dilimin üzerinde tadını aldım.

Luca devasa canavarına dönüşmüştü, ama Adryan'dan daha ağır olmasına rağmen, vücudu amcamla karşılaştırıldığında orantılı olarak korkunç olsa bile, Adryan da aynı derecede güçlüydü.

Ben onlara doğru hamle yapamadan Adryan yumruğunu Luca'nın böğrüne indirdi ve dostumu geriye doğru uçurdu, iri gövdesi kalın bir ağaca çarptı, çarpmanın etkisiyle gövde neredeyse ikiye bölündü.

Adryan anında onun önündeydi, inanılmaz vampir hızı bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Luca'yı boğazından tutup kaldırdı, dostumun kocaman bedeni çarpışmanın etkisiyle sersemlemiş ve güçsüz düşmüştü. Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştığını görebiliyordum ve darbe onu sarsmıştı.

Kurdumun boğazından şiddetli bir kükreme koptu ve ileri atıldım. Her iki erkeğe kıyasla büyüklüğümün farkındaydım. Luca lanet bir Clydesdale büyüklüğündeyken, benim kurdum minyondur, "normal büyüklükte" bir kurttan çok bir yavru büyüklüğündeydi. Her iki erkeğe kıyasla oyuncak gibi görünüyordum.

Düşünmüyordum ve sadece kurdumun kontrolü ele almasına ve içgüdülerimle hareket etmesine izin verdim. Ne olduğunu anlayamadan kendimi Adryan'ın sırtına fırlattım, iri bedenine vurduğum güç onu o kadar şaşırttı ki Luca'yı bıraktı ve yana doğru tökezledi.

Luca'nın yerde kıpırdamadan yattığını görünce hayvanım haykırdı. Göğsündeki yarayı da fark ettim ve iki erkeğin pozisyonunun görüşümü engellediğini anladım. Adryan Luca'nın kalbini sökmeye çalışıyordu.

Hırladım ve başımı amcama doğru çevirdim, yüzünde en ufak bir korku belirtisi görmedim. Sadece merakla beni izliyordu. Sonra gözleri biraz daha büyüdü ve ben olduğumu anlayınca burun delikleri açıldı.

Luca'nın uyanmaya başladığını duyduğumda tekrar hırladım, Adryan onu incittiği kızgındı. Bu kadar öfke hissetmek garipti. Ben her zaman çekingen, yumuşak dilli bir Ainslee olmuştum. Ama şimdi Luca hayatımdaydı ve onun incindiği düşüncesi bile içimdeki tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçirmişti.

Luca'nın güvende olduğundan emin olmak için Adryan'ı öldürmem gerekiyorsa... öyle olsun. "Lanetleneyeceğim," dedi Adryan ve kıkırdamaya başladı.

Bu beni daha çok kızdırdı ve ona doğru bir adım attım. Bir kaşını kaldırdı ve dudaklarında bir sırıtiş belirdi.

"Şu haline bak," diye mırıldandı sesinde neredeyse... gururla, gözleri tüm vampirlerin duyguları yükseldiğinde sergiledikleri o doğaüstü renkle parlıyordu. "Kendini buluyorsun ve ilk kez şekil değiştiriyorsun." Luca'ya bir bakış attı.

Dostumun ayağa kalktığını, şaşkınlığını ve acısını üzerinden attığını duyabiliyor, gücünün tekrar aktığını hissedebiliyordum. Bana doğru ilerledi ve onu görmeden önce kokusunu aldım. Kurt yarım yanında olduğu için kurdum sıcak ve güvende hissediyordu.

Ve insan yanımda bu erkeğe karşı en güçlü ve yoğun aşkı hissetti. Benim erkeğime. Luca yanımda durdu ve ben de başımı kaldırıp eşimin yüzüne baktım, onu ilk kez hayvan gözlerimle görüyordum. Daha önce canavar haliyle de çok güzeldi ama onu şimdi o kadar büyük ve güçlü, gözleri parlarken görünce içimden kısıp bir ihtiyaç sesi yükseldi.

Başını eğdi ve nazikçe bana doğru yaklaştırdı, bu sırada burnumu çekti ama sadece bir saniyeliğine, çünkü sonra doğruldu ve geçti. Vücudunu bir kalkan gibi kullanarak çok koruyucu bir duruş aldı.

Her ne kadar kendimi güçlü hissetsem de, Luca'nın dikkatini başka yöne çekip onu endişelendirmekten başka bir işe yaramayacağı için üstünlük kurmaya çalışmak istemiyordum. Ayrıca, elimde olsa amcamı öldürmek istemezdim - zaten öyle bir gücüm de yoktu. Bırakın Kane ve Sebastian'ı, onu bile alt etme şansım olduğunu düşünecek kadar aptal değildim... Onlar da düşüncelerimin çekimine kapılmış gibi ağaçların arasından çıkıp varlıklarını belli ettiler.

Ağaç sınırından daha uzağa gitmediler ama varlıkları Adryan'inki kadar uğursuzdu.

Amcam kıkırdadı ve ben kıldandığımı hissettim.

"Sonunda değiştiğine şaşırdığımı söyleyemem, küçük Ainslee." Ne demek istediğini merak ediyordum.

"Ve bunun şu anda çiftleşmekle hiçbir ilgisi yok."

Luca hırladı ve onu sakinleştirmek için çok daha küçük olan bedenimin yan tarafını onunkine bastırdım.

"Çünkü damarlarında Darris kanı dolaşıyor."

"Saçmalık" demek istedim ki bu hiç bana göre değildi. İlk kez bir fenomene dönüşen bu değişimin *nedenini* bilmesem de, kalbimde bunun eşimi korumak istediğim için olduğuna ona söylemek istedim. Luca'ya ulaşmak için duygularım o kadar yükselmişti ki kurdum kendini yükselmeye ve tanınmaya zorlamıştı. Bu durumda baskın olmak için.

Adryan'la konuşmak, bu işi şiddet kullanmadan çözmek istiyordum ama o da tıpkı Luca gibi, hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi bir alfabeydi. Ve çoğu zaman konuşmak bir kulağımdan girip diğerinden çıkmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ama insan formuma geri dönüp dönemeyeceğimi bile bilmiyordum. Bu noktaya nasıl geldiğime ya da nasıl geri döneceğime dair somut bir bilğim yoktu. Görünüşe göre Luca'nın da insan formuna geri dönmek gibi bir planı yoktu, çünkü devasa bedeni hâlâ beni amcamdan uzak tutuyordu.

Bazen biriyle konuşmak için kelimelerin söylenmesine gerek yoktu. Arkadaşımdan arkasından biraz daha çıktım ve amcamın anneminkiyle aynı mavi tonundaki gözlerine baktım. Adryan'la hiçbir zaman yakın olmadım ama o her zaman ailesinin ve kan bağının uzun yaşamındaki en önemli unsurlar olduğunu açıkça belirtmişti.

Elbette Luca'nın artık benim ailem olduğunu, onu sevdiğimi ve onun için ölümüne savaşacağını görebiliyordu, tıpkı onun kız kardeşi, kanı... ve bir gün eşi için yaptığı gibi.

Gözlerinin içine baktım ve tüm bunları kelimeler olmadan aktardım, yankı bulmasını, yerine oturmasını ve devam ederek bana ne yaptığını görebilmesini umuyordum. Ve ben amcama baktıkça sırtışı daha da dalgalanmaya başladı ve yüzünü kaplayan tanıma ve farkındalığı daha fazla görebiliyordum.

Bir kalpten diğerine ona yalvarıyordum.

Soğuk ve acımasız olabilirdi ama o acımasız ve buz gibi dış görünüşünün ardında iyi bir erkek olduğunu biliyordum. Sadece bu yönüyle bağlantı kurmalı çok uzun zaman olmuştu.

Nefes verdi ve Luca'ya bakmak için benimle göz temasını kesti. Uzun süre konuşmadı ve ben ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini merak ettim.

Ne yapacak?

"Eşin için ölmeye hazır olduğunu görebiliyorum," dedi Adryan derin bir sesle. Luca'nın alçak sesle hırladığını duydum, bu bir onaylama olduğu kadar bir uyarıydı da. Adryan bana baktı ve tekrar nefes verdi; sadece sesinden bile bunun bir yenilgi değil, bulunduğumuz noktayı kabullenme olduğunu anlayabiliyordum. "Ve görüyorum ki küçük Ainslee, sen de onun için ölürsün."

Bu alçak ses beni terk etti, kurdum yapabildiği tek şekilde cevap verdi.

Aramızda bir gerginlik anı daha geçti ve sonra Kane ile Sebastian'a bakıp çenesini eğdi. "Artık gid," dedi kayıtsız bir ses tonuyla ve Luca'ya baktı. "Uğraşmam gereken kendi kişisel sorunlarım var." Gözlerini Luca'ya dikti. "Ona iyi davran kurt, yoksa tekrar karşılaşırız."

Luca alçak sesle hırlayarak uyardı.

Adryan kıkırdadı ve bana doğru bir bakış daha attıktan sonra gitti.

Hâlâ olduğum yerde donup kalmıştım, gerçekten bittiğine, Adryan'kabul ettiğine, ne zaman durması gerektiğini bildiğine inanamıyordum.

Ama işte buradaydık, Luca ve ben mülkümüzde başımıza duruyorduk, tehdit aslında... ortadan kalkmıştı.

Ancak Adryan ve kuzenlerin ayrıldığını hissettiğimde içime bir nebze de olsa huzur dolduğunu hissettim. Yanımda bir dürtme hissettiğimde karanlık ormana bakıyordum, Luca'nın kokusu anında içime işledi. Gerçekten gittiklerinden emin olmaya o kadar odaklanmıştım ki başka hiçbir şeye dikkat etmemiştim.

Luca bana sürtünmeye devam ediyordu ve kurdunun kokusunu üzerime bıraktığını, beni daha önce hiç yapmadığı bir şekilde işaretlediğini biliyordum. Luca'nın yanında, ikimiz de hayvan formlarımızdayken, etrafımızı saran vahşi doğada durmanın ne kadar doğru bir his olduğunun içinde kaybolmak istedim. Onunla birlikte özgürce koşmak, rüzgârı kürkümde hissetmek, hayatımda ilk kez bunu *gerçekten* hissetmek istiyordum.

Birdenbire tüm kokular, duygular ve hisler içime doldu. Son birkaç anın tüm duygularının, kaybedebileceklerimin... kaybedebileceklerimin ezici ağırlığını hissettim. O karanlığın boğucu bir şekilde beni kucakladığını hissettim ve ben onu kavrayamadan ya da kontrol etmeye çalışmadan acı beni alıp götürdü.

İlk vardiya kadar yoğun değildi ama değişim sırasında giysilerim bedenimden koptuğunda bunu durdurmak mümkün değildi. Kürküm yırtıldı ve yerini derim aldı. Vücudum büküldü ve kurttan insana dönüştü. Ve yankılanan bir patlamayla

Kulaklarımda bir uğultu ve görüş alanımda kör edici bir ışık parlaması, yerde çıplak yatıyordum ve titriyordum.

Beni nazikçe kucağına aldığı anda Luca'nın kollarındaydım. Onun da en az benim kadar çıplak olduğunu hissettim, giysilerimiz ormanın zeminindeki parçalardan başka bir şey değildi. Teni o kadar sıcaktı ki ona doğru kıvrıldım ve bu ısıyı içime çektim. Başımın tepesine doğru bir şeyler mırıldanmaya başladı, Romence'de sevgi sözcükleri olduğunu bildiğim yumuşak kelimeler.

"Benim güçlü, mükemmel küçük eşim." Kolları etrafımda sıkılaştı ve fısıltıyla söylediği sözler içime süzülürken gözlerimi kapatıp iç çektim. Erkeğimin beni yeni evimize geri götürmesine izin verdim ve banyoya girene kadar durmadı. Banyoyu hazırlarken bana sarıldı ve malikâneye geldiğimden beri sevdiğimi bildiği lavanta yağlarını ekledi. Luca arkamdayken ikimiz de küvete , bunu ilk kez yaptığı birkaç gün öncesine geri döndüm.

Çok hassas olan tenimde sabun gezdirirken, ellerinin vücudumda nazikçe gezinmesinin verdiği hisler içinde kaybolmuştum. Başımı tamamen göğsüne yasladım ve memnuniyetle iç çektim. Sanki vücudumun ne kadar hassas olduğunu biliyordu ve bu gerçeğin farkındaydı.

"İlk birkaç kez yer acı verici oluyor ve insan formuna geri döndüğünde vücudun aşırı hassaslaşıyor." Sesi alçak ve yatıştırıcıydı ve kısılmış banyo ışığının neredeyse çok parlak olduğu noktaya kadar duyularım arttığı için çok minnettardım. "Ama giderek kolaylaşıyor ve çok geçmeden artık acı yok, sadece sonunda hayvanında olmanın verdiği o coşkulu his var." Şakağımı öptü ve "Seni seviyorum tatlım" diye fısıldadı.

Vites değiştirme hakkında konuşmak, onun bakış açısından öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istedim. Eminim onun da soruları vardı ama benim onlara verecek cevabım yoktu. Tekrar yer değiştirip değiştiremeyeceğimi bile bilmiyordum. Hayvanım olmak için yüksek duygular yaşamak zorunda kalıp kalmayacağımı bilmiyordum. Öyle olmasını umuyordum çünkü itiraf etmeliydim ki kontrolü ona bırakmanın verdiği o vahşi ve yoğun hissi seviyordum.

Bir elimi, sanki gitmemden korkuyormuş gibi, göğsümde kalın kaslı bir bant gibi duran kolunun üzerine koydum. "Ben de seni seviyorum,

Luca." Ben de sevdim. Tanrım, bu adamı ve olduğu her şeyi, temsil ettiği her şeyi seviyordum. Onu her şeyden çok sevdim.

Geleceğın ne getireceği ya da başka engellerle karşılaşp karşılaşmayacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hazırdım. Çünkü sonunda eşimin yanında olacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Bunu tüm benliğimle biliyordum.

Ve bu son düşünceyle, dostumun benimle ilgilenmesine izin verdim.

Luca*Ertesi akşam*

nefes ve gömleğimin yakasını düzeltmek için uzandı.

"Harika ama gergin olduğunu ben bile hissedebiliyorum."

Eşimin tatlı yüzüne baktım ve sözlerinin içime sızdığını ve çarpan kalbimi sakinleştirdiğini hissettim.

Öyle düşünse de de, babası ve kardeşleriyle yeni bir kavgaya girmeye hazırdım. Ona ne söylerlerse söylesinler, çiftleşmemizi kabul edeceklerine inanmıyordum.

Bu görüşmeyi tarafsız bir yerde yapmayı tercih de, Ainslee'm ailesinin evinde kendini daha rahat hissediyordu ve ben de onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktım.

Adryan olayından sonra Ainslee ailesini aradı. Her ne kadar içimdeki tüm koruma içgüdüleri onunla ilgilenen tek kişi olmak istediğimi haykırırsa da, kendimi onun benden başka kimseleri olduğu ve buna izin vermeye alışmam gerektiği konusunda eğitmeye çalışıyordum.

Banner'ın Adryan'ın yaptığı saçmalıkları öğrendikten sonra erkeğin peşinden gidip boğazını parçalamak istemesi beni memnun etti.

Dışarı. Ben olsam anında sıranın en önünde yer alırdım. Ama Ainslee'nin dediği gibi herkesin "sakinleşmeye ve sakinleşmeye" ihtiyacı vardı. Ve onun için geri çekilebilirdim. Şimdilik. Ama o hıyar bir daha dostumun yanına adımını atarsa, hiçbir şey kalmayana kadar onu dümdüz etmekten beni kimse alıkoyamazdı.

İşte buradaydık, büyük çift ahşap kapının önünde duruyorduk, oymalar ve kurt detayları atalarından bahsediyordu. Elini benimkinin içine kaydırdı ve bana baktı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Kendime engel olamadım. Başımı eğdim ve bir öpücük çaldım, tadını çıkardım, sonraki anları atlatırken bana güç vermesine izin verdim.

Kapı açılıp bir kadın boğazını temizlediğinde, yemekten önce tatlı yerken yakalanmış bir çocuk gibi hissederek hemen ayağa kalktım.

Diğer taraftaki kadının Ainslee'nin annesi olduğu çok açıktı. Benzerlik tekinsizdi. Uzun saçları açık renkti ve omuzlarına dökülüyordu, mavi gözleri kızına anne sevgisiyle bakıyordu. Kollarını uzattı ve Ainslee hiçbir şey söylemeden kollarına atıldı.

Orada durup etkileşimi izledim, aralarındaki sevgi ve şefkatin kokusunu aldım, eşim ve ailesi arasında herhangi bir neden olduğum için nefret ettim.

Ainslee uzaklaştıktan uzun bir süre sonra annesinin bana baktığını fark ettim. Bir ebeveynin müstakbel bir talibine baktığı gibi, ince eleyip sık dokuyan bir tavırla beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Vay canına. Sen büyük bir , değil mi?"

Boğazımı temizledim ve uzun hayatımda ilk kez onun bakışları altında utandığımı hissettim.

"Demek küçük kızımı alıp saklayan kurt sensin." Bunu bir soru gibi ifade etmedi ve ben de cevap verme zahmetine girmedim.

Sadece doğruldum ve başımı öne eğdim. İkimiz de onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyorduk. Bilmediği ya da belki de bildiği şey sonuç aynı olsaydı ve Ainslee kollarımda olsaydı her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapacağımdı.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayılmadan önce birkaç saniye daha sessiz kaldı. "Ona ne kadar iyi davrandığınızı söyledi."

Göğsümün gururla kabardığını hissettim ve elimi eşimin beline sarıp onu yanıma çekerken kendimi tutamayarak başımı salladım, şu anda bile ona karşı koruyucu hissediyorum.

"Ona göz kulak olduğunuz ve onu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim. O bizim için çok değerli."

"O da benim için öyle," diye konuştum sonunda, annesinin Ainslee'ye ne kadar değer verdiğimi bilmesini istiyordum.

Gülümsemesi genişledi. "Güzel. Tam da duymak istediğim şey." Ellerini birbirine vurdu ve ikimizin arasına baktı. "İçimden bir ses seni kızımın yanından ayırmanın çok zor olacağını söylüyor, öyle değil mi?"

Onaylarcasına homurdandım ve Ainslee'nin kıkırdadığını duydum, sonra annesi de aynısını yaptı.

"Senden hoşlandım Luca. Bence kibirli, inatçı, alfa Lycan'larla dolu bir eve tam uyum sağlayacaksın." Kenara çekildi ve kolunu uzattı. "Pekâlâ, siz ikiniz içeri gelin." Bana dikkatle baktı. "Burası artık senin de evin Luca."

Göğsümde bir şeylerin kıkırdadığını hissettim, sadece Ren ve ailemiz arasında hissettiğim tanıdık bir his. Bu kadın bana kapılarını açıyor, onu endişelendirmeme rağmen beni kollarını açarak karşılıyordu çünkü kızını almıştım. Yine de ne olursa olsun bu ailenin bir parçası olduğumu bilmeme izin veriyordu.

Ainslee'yi kendime yakın tuttum, içimde onu tekrar elimden almaya çalışacaklarına dair bir korku vardı, bu muhtemelen asla üstesinden gelemeyeceğim bir şeydi. Ama o, hissettiğim endişe ve kaygıyı biliyormuş gibi elini sıkıca benimkine sardı ve bana güven verici bir şekilde sıktı.

Annesi birkaç kez arkasına baktı, yüzünde küçük, neredeyse gizemli bir gülümseme vardı, dişleri arada bir parlıyordu. Sonra büyük bir ocağın ve tavandan tabana kitap raflarının yer aldığı bir duvarın bulunduğu geniş bir odaya girdik.

Kütüphanede süslü, antik görünümlü bir masa vardı ama benim odak noktam şimdi bizden on adım ötede duran üç erkekti. Banner ve oğullarına bakarken tüm vücudum gerildi.

Banner gözlerini bana dikerken yüzünde sert bir ifade vardı. Bana duyduğu nefreti hissediyordum ama bununla başa çıkmak zorundaydı,

Çünkü hiçbir şey ve hiç kimse beni Ainslee'mden alıkoyamazdı.

Bir de iki yavru vardı. İskoçya'ya gitmeden önce eşim hakkında yaptığım araştırmadan ve Ren'in çiftleşme töreninde onları gördüğümünden üç tane olduklarını biliyordum - üçüzler. Ve kaşlarını çatarak bana bakmalarına kadar babalarını andırıyorlardı.

Elim Ainslee'nin belinde sıkıştı ve bana . "Sorun yok," diye fısıldadı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Onun dokunuşuyla içime bir sıcaklık ve sakinlik yayıldığını hissettim. Sonra dikkatimi Banner'a verdim, o da birkaç saniye beni süzdükten sonra Ainslee'ye baktı.

Yüz ifadesi tamamen değişti, öyle bir yumuşadı ki, bizzat tanık olmasaydım kızı için sergilediği gibi nazik duygulara sahip olabileceğine inanmazdım.

"Lass, buraya gel ve babana sarıl ki bunun gerçek olduğunu bileyim."

Babasına doğru ilerlemeden önce elimi güven verici bir şekilde bir kez daha sıktı. O birkaç kısa adımda bile onu bırakmak zordu. İçimdeki her içgüdü onu yakınımda tutmamı istiyordu.

Banner onu kucakladı ve geniş omuzlarında taşıdığı gerginliğin azaldığını görebiliyordum. Anlayabiliyordum. Ainslee sanki sihrin ta kendisiymiş gibi içimdeki gerginliği hafifletti.

Ona yumuşak sözler mırıldanmaya başladı, Galce konuştuğu için anlayamadım ama sevecen sözler olduğunu söyleyebilirim. Beni kızını yutmak büyük kötü kurt olarak gördüğüne şüphe yoktu.

Geri çekilip kardeşlerini kucaklamadan önce ona bir kez daha sıkıca sarıldı, her biri sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Ve sonra sanki o yanımda olmadan kaybolduğumu biliyormuş gibi tekrar yanıma geldi.

Evde olmaktan ve ailesini görmekten duyduğu mutluluğun kokusu bana kendimi iyi hissettirdi. Çünkü onun mutluluğuna ben de karşılık veriyordum. "Caelan nerede?" diye sormadan önce odaya göz gezdirdi. Etrafına baktı ve bir an için onu sandığımdan çok daha kötü incittiğimi düşünerek paniğe kapıldım.

Tabii ki o piçin yaralanmasından endişe etmiyordum. Bana saldırmıştı ve başına gelen her şeyi hak etmişti. Benim endişem, kardeşinin yaralanmasının Ainslee'ne kesinlikle acı verecek olmasıydı ve bu istediğim son şeydi.

İkizler ayaklarını sürüyerek yürümeye başladılar ve sanki aniden rahatsız olmuşlar gibi bir ellerini enselerine götürdüler. Babası iri kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana bakmaya devam etti. Sonra annesi boğazını temizleyerek sessizliği bozdu.

"Evet, kardeşinin eşini bulmasıyla ilgili bir durum var." Arkadaşımın yüzündeki açık endişeyi elinin tersiyle itti. "Sen kendini üzme. Kafasını kışından çıkarıp eve dönecektir."

Kardeşlerden biri, "Adryan Amca onu takip etsin," dedi ve Banner'dan alçak bir hırıltı yükseldi.

"Sonra ne o Piç yaptığıdır tae Ainslee olmadan Benim bilmem mi? Onu riske attıktan sonra mı?" Başını salladı, gözleri kurdundan fırlayacak gibiydi. "Ve pislik herif sonra bize kendisi bile söylemedi mi? Hepsini küçük öğrenmek zorunda kaldım." Çenesi sıkıştı. "artık. İşleri daha da zorlaştırırdı. Artık sadece benim bok listemde ve klanı tazminat borcu olmakla kalmıyor, aynı zamanda artık İskoçya'da da değil. Saatler önce Amerika'ya geri döndü ve bunun için minnettarım. Gittiği için şanslı, yoksa kışına tekme basardım-" "Banner," diye tısladı arkadaşı ve kaşlarını çatarak yere baktı ama sessiz kaldı. "Ainslee ve eşinin bugün buraya gelme nedeni bu değil ve biz de bu konuya girmeyeceğiz. Ve sen Caelan hakkında ağzını açmadan önce, şu anda onun hakkında da konuşmayacağız. büyük bir çocuk ve gelince kendine gelecektir. O "Muhtemelen onu alt ettiği için eşini kovalıyordur."

İkizler kıkırdamaya başladı ve aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Banner sadece homurdandı.

"Buradayız çünkü bazı şeylerin halledilmesi ve açıklığa kavuşturulması gerekiyor ve herkes bu konuda hemfikir olacak." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Olan oldu ve bu durumdan memnunuz, öyle değil mi?" Luna bunu bir soru gibi ifade etmedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Banner ile oğullarına bakarken çenesinin sıkıldığını görebiliyordum.

Boyun eğmekte tereddüt ettikleri açıldı ve bu yüzden Ainslee'yi yakınımdaya tuttum, içimdeki her şey onunla birlikte kaçmak zorunda kalırsam bunu anında yapacağımı söylüyordu.

Ama birkaç saniye sonra Banner'ın daha da rahatladığını ve başını salladığını gördüm. "MacCallan Lycan klanı ile Lupineovlar arasında artık savaş olmayacak. Ainslee ve Luca arasındaki çiftleşmeyi kabul ediyor ve onaylıyoruz."

Banner'a gözlerimi kısıtım, onun lanet onayına ihtiyacım olmadığını söylemek istiyordum ama çenemi kapalı tuttum, arkadaşımı yakınımdaya tuttum ve başımı eğdim.

Eşim için her şeyi kabul ederdim, bu babasına onun onayı olmadan çiftleşme olmayacağı gibi sahte bir fikir vermek olsa bile.

"Çocuklar?" Luna alçak bir ses tonuyla sordu ve saniye sonra ikisi de herkes arasındaki barış konusunda hemfikir olduklarını mırıldandılar. Luna mutlulukla alkışladı ve ben yavaş yavaş gerginliğin odadan çıkmaya başladığını hissettim. "Çiftleşmeyi ve iki Lycan klanının bir aile olarak bir araya gelmesini kutlamak için büyük bir yemek hazırlattım." Luna Ainslee'nin yanına geldi ve onu kendine doğru çekti. "Hadi tatlım, mahzene gidip iyi bir şarap alalım. Eşinin sana aldığı ev hakkında her şeyi duymak istiyorum ve ilk kez nasıl şekil değiştirdiğini öğrenmek istiyorum." Luna bana baktı ve gülümsedi, dişleri tekrar parladı. "Her şeyi bilmek istiyorum, özellikle de tüm bu çile sırasında eşinin sana ne kadar iyi davrandığını." Gözlerindeki minnettarlığı görebiliyordum ama bunu Ainslee'nden başka kimse için yapmamıştım. Ve yine olsa yine yapardım.

Dişiler gittikten sonra, ki Ainslee'nin yanımdan ayrılmasına izin vermek benim için çok zor olmuştu, Banner'a baktım. Oğullar gerginliği hissetmiş olmalı ki saniyeler sonra gittiler ve odada iki alfayı yalnız bıraktılar.

Konuşmadık ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Banner'ın aklındakinin ortaya çıkmasını bekledim.

İleri doğru birkaç adım attı, sonra durdu. Neredeyse benim kadar uzundu ama uzun süredir içinde yarı-Lycan durumundan dolayı kas kütlesi olarak hâlâ ondan daha ağırdım.

"Eğer kızıma zarar verdiğini öğrenirsem, seni avlayacağımdan ve derini yüzeceğimden emin olabilirsin." İleri doğru bir adım daha attı. "Kahretsin, eğer senin yanında ayağını yere vurur ve ağlarsa, peşinden gelirim kurt."

Sırıttım, dişlerim ve köpek dişlerim uğursuz bir şekilde parladı. "Eğer benim yanımda ağlarsa, derimi yüzerim."

Banner hareketsizdi, ifadesi sertti. Uzun bir süre sonra doğruldu ve başını salladı. "Güzel, o zaman anlaştık." Elini kaldırdı, gerildim ama tek yaptığı omzuma vurmak oldu. "Ailemize hoş geldin. Umarım bunun gerektirdiği her şeye hazırsındır."

Yavaşça nefes verdim. *Hayatım boyunca buna hazırdım -kadınım için-*.

Çünkü Ainslee yanımdayken diğer her şey çok kolaydı.

Ainslee

Evimize döndüğümüzden beri saatler geçmişti. Bu basit cümlelerin bende uyandırdığı duygularla yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissettim.

Bizim evimiz.

Çiftleştığım gerçeğini gerçekten düşünmek garipti, bu kadar kısa bir süre içinde olan biten her şeyi fark etmek daha da garipti.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde *Bağlantılı Eşimi* bulmuştum, bu yüzden neredeyse bir Lycan ve vampir savaşı çıkıyordu, sadist ve kana susamış amcam neredeyse eşimi öldürüyordu, hayatımda ilk kez şekil değiştirmiştım ve Caelan hâlâ kayıptı, muhtemelen eşini arıyordu.

Tanrım, ne kadar boş laftı ama sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Bunun uzun sürmesini umuyordum ama Luca'nın yanına sokulup kolunu bana sardığını hissettiğimde, sahiplenme duygusu onu terk ederken, ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollayacağımızı biliyordum.

Başımın üstünü öptüğünü hissettim ve düz avucumu göğsünün genişliği üzerinde gezdirdim. Çıplak göğüslüydü ve üzerinde

bir çift düşük belli kot pantolon. Sadece bir tişört ; onunkilerden biri büyüktü ve dizlerimin üzerinden sarkıyordu. Kumaş onun gibi kokuyordu ve tüylerim diken olmuştu.

Eve döner dönmez arazide koşuya çıkmıştık, ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ailemle geçirdiğim zamandan sonra -her ne kadar onları görmek ve her şeyin yolunda gitmesi harika olsa da- bariz ve anlaşılabilir bir gerginlik vardı. Babam Luca'yla çiftleşmemi kabullenmiş olabilirdi ama tüm bu olanları tamamen uzun zaman alacaktı, belki de hiç.

"Kurdumun sonunda uyanmış olması çok tuhaf," dedim usulca başımı göğsüne yaslayıp ateşe bakarken. Malikâne elektrik ve akan su ile yeterince modernize edilmiş olsa da, alışkın olduğum diğer şeylerden yoksundu. Televizyon ve Wi-Fi bunlardan ikisiydi.

Bunu yakında düzeltmem gerekecek.

Neredeyse dört yüz yaşındaki arkadaşımın Netflix'ten haberi bile olmadığından emindim.

"Uyandığına sevindim. Yine de tehlikenin gerçekleşmesinden dolayı memnun değilim. Her zaman korunmuyor olman hoşuma gitmiyor." Sanki bunu düşünmek bile onu huzursuz ediyormuş gibi kolunu bana doladı.

Kurdum yükselirken kendimi daha güçlü hissediyordum ama bunun Lycan tarafımın vampir tarafımdan daha baskın olduğu anlamına gelmediğini biliyordum. Melezler Öteki Dünya'da sık rastlanan bir durum değildi, en azından ne ben ne de ailem bu konuda pek bir şey duymamıştık. Bu yüzden ileride Lycan tarafımın tekrar çekinik hale gelip gelmeyeceğinden emin . Belki de vampir tarafım yükselir ve baskın hale gelirdi.

Hamile kalırsam ne olacağını bile bilmiyordum.

Her şey o kadar belirsiz ve bilinmezdi ki... her şeyle ilgiliydi.

Luca başımın tepesine doğru mırıldandı, "Aşk sana karşı hissettiklerim için çok hafif bir kelime," sesi biraz dalgındı, sanki düşüncelere dalmış gibiydi.

Derin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve şimdi ve buraya odaklandım. İçinde yaşadığımız dünyada yapabileceğimiz tek şey buydu.

ayakta kalmak.

Geri çekildim ve ona baktım. Çoktan gözlerimin içine bakmaya başlamıştı, ağzının kenarı bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

"Evet," diye fısıldadı ve yüzümün yan tarafını avuçladı. "Bilinen ya da bilinmeyen hiçbir dilde sana karşı hissettiklerimi anlatmaya yaklaşabilecek bir kelime ."

Kalbim göğsümde güçlü bir sancı hissetti. Başparmağını gözümün altında yumuşattı, dokunuşu yumuşak ve nazikti, okşama hareketi beni daha da sakinleştirdi.

"Sen benim için en değerli şeysin, Ainslee. Sensiz hiçbir amacım yok."

Kalbim göğsümde bir kez daha çarptı ve titreyerek bir nefes aldım, yavaşça üfledim ve kanepede kayarak kalkıp onu öpebildim.

Öpücük yavaş ve kasıtlıydı, ona aynı şekilde hissettiğimi göstermek için sözsüz bir yanıttı. Ama belki de ona başka şekillerde göstermem gerekiyordu. Belki de ona söylemem gerekiyordu, böylece onun da benim dünyam olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Ama her geçen saniye daha tutkulu bir şekilde öpüştük, bu ana kadar olan her şeyin ikimizin de damarlarında yaktığı ateş bizi tüketti.

Elini yanağımdan boynuma doğru kaydırды ve enseme kavradı. Onun vahşi tarafını hissedebiliyor ve tadabiliyordum ve bu beni da tahrik ediyordu. İyice tahrik olmuşum, iç baldırlarımı kaplayacak kadar ıslaklık damlıyordu.

Belki de dostumu neredeyse kaybediyor olmamdı.

Belki de ikimizin de her an ölebileceği gerçeğiydi. Ya da belki de her şeydi.

Hayatım alt üst olmuştu ve günün sonunda en iyisi ve istediğim her şey olmasına rağmen... tüm dünyam sarsılmış ve kendi ekseninde eğilmişti.

Hissetme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki ayağa kalktım ve Luca'nın beline sarıldım. Onaylayan iniltisi ağzımı açmamı ve onu daha büyük bir şevkle öpmemi sağladı. Kurdumun erkeğimizle çiftleşmek için kendi açlığıyla yükseldiğini hissettim. Luca'nın kanına duyduğum iştahın vampir tarafımı beni ürküten bir vahşilikle uyandırdığını hissettim.

Sivri dişlerim alt dudağını deldi ve çentikledi; ben yarayı yalayıp dudağını emerken ve amımı kot pantolonlu kasıklarına sürttüğümde de inledik.

"*Ainslee'm*," diye inledi ve bir eliyle başımın arkasını kavradı ve diğer elinin parmaklarını kalçamın etrafında kıvrarak beni aşağı itti, böylece pantolonunun arkasında zar zor tutulan devasa uzunluğa tamamen oturdum.

"Benim hayatım senindir," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Ve ben ölüp gittikten sonra bile, eğer öbür dünya varsa, hep seni arıyor olacağım. Sadece seni isteyeceğim."

Bu ağlama iniltisi beni bu erkeğe duyduğum aşka bıraktı. *Bağlanma Bağlantısı* kaderimizi belirlemişti ama kalbim artık sonsuza dek bu işin içindeydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına ve elinin kalçamda sıkıştığını hissettim. "Seni seviyorum ve seni neredeyse kaybetme düşüncesi...." Bedenim onunkinin üzerinde titriyordu, endişe, korku ve... acı beni ele geçirmeye çalışıyordu.

"Sen benimsin, ben de senin. Eğer biri seni benden almaya kalkarsa, önce beni parçalara ayırması gerekir." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Ve bu kolay bir iş olmazdı, *îngeraş*." Eğilip beni tekrar öptü ve aynı zamanda elini belime koyarak beni kucağında ileri geri salladı. "Sen benim kalbimsin ve bir erkek kalbi olmadan yaşayamaz. Benim küçük meleğim. *Benim Ainslee'm*."

İnledim ve ona karşı kendi başıma hareket etmeye başladım, ileri geri, yavaş ve kolay, uyarılmam o kadar güçlüydü ki akıl sağlığımı çalışıyordu. "Senin gerçek olduğunu, bunun gerçek olduğunu hissetmeye ihtiyacım var Luca." Ağzına karşı nefesim kesildi ve onu daha sert öptüm. "Sana yakın hissetmeliyim ki hiçbir yere gitmeyeceğini bileyim. Asla."

"Asla, tatlım. Zamanın sonuna kadar birbirimize bağlıyız." Aramıza uzandı ve ben de ayağa kalktım. Kot pantolonunun düğmesini açtı ve sonra fermuarını .

Onun için çok çılgındım, bu telaş beni dolduruyordu, her iki Öteki Dünya tarafım da yükseliyordu. Elini ittim ve artık ayrılmış olan malzemenin arasına uzandım, elimi kalın sikinin etrafına doladım -ya da dolamaya çalıştım- ve onu dışarı çektim. "Çok büyüksün, çok sert-"

"Sadece senin için," diye inledi. "Her zaman sadece senin için olacak." Eli kalçamda esnedi ve pençelerinin batışını hissettim. Gözleri

Onun hayvani yükselişinden parladı ve benimkinin karşılık verdiğini hissettim. "Asla başkasını arzulamayacağım."

Ayağa kalktım ve soğanlı kafayı girişime hizaladım, amım o kadar ıslaktı ki uyarılmam benden döküldü ve horozunu kapladı.

Romence küfür etti, boyun kasları ne kadar gergin olduğu için öne çıkmıştı. "Am sularının şaftımdan aşağı kaydığını hissedebiliyorum." Gözlerini kapadı ve dudaklarını ayırdı, köpek dişleri parladı. Kendi köpek dişlerim ona cevap verip daha da uzadı ve gözlerimi dudağındaki kesige indirdim. Onu öperken aynı zamanda sikinin üzerine eğildim ve Luca'nın sonuna kadar içine aldım.

"Yüce *Tanrım*," diye kükredi ağzıma karşı, sesi meme uçlarımla çakılanmasına neden olan gür bir tondaydı.

Daha önce hiç olmadığım kadar vahşi hissettim ve yükselmeye ve amımı ona geri çarpmaya başladım. Tekrar tekrar, göğüslerim kumaşın altında titriyordu. Gömlek etimi aşındırıyordu ve sanki aklımı okumuş gibi Luca uzanıp malzemeyi kavradı ve güçlü bir hareketle ikiye ayırdı.

Kumaşın işlenme sesi beni daha da tahrik etti ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim, Luca'nın tekrar hırlamasını izledim.

"Gözlerin, bebeğim."

Şimdi ona sertçe biniyordum, sikinin üzerinde zıplıyordum, ter etimi kaplamaya başlamıştı, göğüslerim şiddetle titriyordu. Arkamdaki ocakta yanan ateş etimi erotik bir şekilde ısıtıyordu.

"Kırmızı parlıyorlar," dedi sesinde hayretle. "Kahretsin, vampir tarafın çok güçlü." Homurdandı ve dişlerini sıktı, aldığı zevk elle tutulur gibiydi.

Vampir tarafımın yükseldiğini hissettim, iki yarım çarpışmıyor ama bir bütün olarak karışıyordu.

Luca kalçalarımı tutarak beni yukarı kaldırdı ve benim onun üzerinde yükselip alçalmamla eş zamanlı olarak tekrar aşağı indirdi.

"Isır beni, dişi. Zevkini buldukça benden al," diye hırladı.

Her geri bastırdığımda klitorisimin onun horozunun köküne sürtündüğünü hissettim.

"Benim için gel," diye tekrar talep etti ve tam yaklaşan doruk noktamdaki dolayı omurgamın tabanında karıncalanma hissettiğimde, "Şimdi," diye tısladı.

Başını yana eğdiğinde ağzımı açtım ve Luca'ya doğru boşaldığımda boynunu deldim.

Ben ona bastırırken aynı anda o da içime giriyordu, aldığım zevk o kadar yoğundu ki ondan içmeye odaklanmak zordu.

"*Siktir!*" diye kükredi ve kalçalarımı üzerine bastırdı, parmakları etime o kadar sert batıyordu ki yarın onun izini taşıyacağımı biliyordum. "Geliyorum," diye inledi ve daha sert emdim, kanını kaplayan zevkini tattım, bu da içimde başka bir orgazm başlattı.

Boynundan ayrıldım ve zevk ulaşp nefes nefese kaldım, başım dönene kadar yükseldikçe yükseldim. İçime boşaldığını hissettim, iri vücudu titriyordu, tohumu her bir santimetrekaremi dolduruyordu. Sıcak ve kalındı ve beni sonuna kadar tahrik etti.

Zevk azalınca ona doğru yığıldım, terli göğsüm onunkine değiyordu, nefes alış verişlerimiz düzensizdi. Elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi ve ben . Luca çoktan boşalmış olmasına rağmen hâlâ içimde ne kadar sert olduğunu hissediyordum. Dostumun benim için bu kadar doyumsuz olması dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Vücudunun benimkinin altında hafifçe büküldüğünü, kollarının beni yakın tutmak için vücuduma dolandığını hissettim.

"Benim Ainslee'm. Benim tatlı, mükemmel eşim. Seni seviyorum."

Ve dostumun göğsüne yaslanıp geleceğin sunduğu tüm olasılıkları düşünürken, önümde hangi korkular olursa olsun, Luca yanımda olduğu sürece her türlü fırtınayı atlatabileceğimi biliyordum.

Darragh

onu hissedebiliyordu. Çok yakındı. O kadar yakındı ki. Sıcak nefesini ensemdede hissettiğime yemin edebilirim.

Çok korkmuştum... ama başka bir şey daha hissettim.

Bu garip bir uyanıştı, vücudumda sanki bir şey kaçmaya çalışıyormuş gibi bir karıncalanma vardı.

Boğuk bir hıçkırık beni terk etti ve kollarımı daha hızlı pompaladım. Daha sert.

Görüşüm bulanıktı ve sürekli gözlerimi siliyordum ama o kadar çok tökezlemiştim ki kir ellerime bulaşmış, yüzüme bulaşmış ve görüşümü daha da kötüleştirmişti.

Bir de hiçbir şey göremediğim gerçeği vardı, karanlık o kadar yoğundu ki ay ışığı ağaçların tepelerine bile nüfuz edemiyordu.

Sıcak nefesini ensemdede hissedebildiğime, ondan gelen hayvani sesleri duyabildiğime yemin edebilirim. *Ne* olduğunu bilmiyordum, *kim* olduğunu bilmiyordum.

Kesin olarak bildiğim tek şey beni takip ettiğiydi ve... beni yakalayacaktı.

Alçak dalları kenara ittim ama doğadan gelen bir damga gibi kollarıma ve yüzüme vurmaya devam ettiler.

Ayağım bir köke takıldı, vücudum güçle ileri itildi. Sertçe yere düştüm, bir şeyin kırıldığını duydum ve . Adam, canavar, her ne haltsa, kükredi ve ben çığlık attım, gözyaşlarım görüşümü daha da bulanıklaştırdı.

Bana doğru geldiğini görebilmek için döndüm ve şimdi yerde oturuyordum. Çatlak yüzünden bir yerimi kırdığımı biliyordum ama şu anda hiç acı hissetmiyordum.

"Aman Tanrım." Sesim ancak fısıltı halindeydi, kelimeler havada zorlukla taşınıyordu.

Topuklarım amurlu zemini kazıyor, parmaklarım toprağa batıyor, geri çekilmeye çalışıyordum. Ama hiç çekiş gücü bulamıyordum. Ve o ilerlemeye devam etti. Asla vazgeçmedi. Gözleri bana dikilmişti ve... doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. Mistik bir şekilde.

"Nesin sen?" Sesim boğuk bir sestten başka bir şey değildi. Ben kelimeleri söylerken yavaşladı ve sonra durdu. Benden sadece bir adım uzaktaydı, vücudu o kadar iriydi ki tüm görüş alanımı kaplıyordu. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, vücudu tam önümde büyüdükçe gözlerimin daha da açıldığını hissettim.

Kendine hakim olamıyormuş gibi, kontrolünü zar zor elinde tutuyormuş gibi görünüyordu.

Ellerinin yanlara doğru kıvrılıp gevşemesini, tırnaklarını... pençelerini not ettim. Tekrar tekrar yumruk yaptı ve gevşedi. Sonra gülümsemesi yavaşladı ve dişlerini nefesim kesildi.

*Lanet olası dişler. Ne oluyor
lan? Oh Tanrım.*

"Nesin sen?" Tekrar sordum ama ona mı yoksa kendime mi sorduğumu bilmiyordum.

Hırlarken sırtışı yerinde duruyordu... evet, hırlıyordu, vahşi bir hayvan gibi. "Neyim ben?" Bir adım daha attı ve korkuma rağmen, beni ele geçiren korkunç boğulmaya rağmen, kokusunda güçlü bir şey vardı, kalbimi başka bir nedenden dolayı hızlandıran bir şey.

Aklımı kaybediyorum. Rüya görüyorum. Ya da belki öldüm.

"Ben senin dostunum ve gitmene asla izin vermeyeceğim." Gözleri o insanlık dışı parıltıyla daha da parladı, ifadesi ağırlaştı ve

yoğun ve... sahiplenici. "Kimse seni benden alamayacak."

Bilincimin yavaşça bana geri sızmasını sağlayan şey bir şeylerin çingirak sesiydi ve bu yerleştiğinde, fark ettiğim bir sonraki şey ayak bileğimin bir orospu gibi acıdığı oldu.

Acı baldırıma ve uyluğuma yayıldı, bu düşük zonklama ve keskin ağrı beni inletti.

Gözlerimi açmaya çalıştım, ama çok ağır, grenli hissettim, sanki üstlerini kaplayan kalın çimento levhaları onları açmama izin vermiyordu. Onları ağırlaştırıyordu.

Etrafıma bakmak istedim, bu karanlık beni boğuyor ve içimdeki paniğin hızla yükselmesine neden oluyordu. Ancak ağırlaşan sadece gözlerim değil, tüm vücudumdur. Kollarımı çektim ve yine o şangırtı sesini duydum ve bu sefer ağırlığını gözlerimden uzaklaştırıp onları açtım.

İlk fark ettiğim şey bir yatağın üzerinde olduğumdu ve üzerinde kaymaya çalıştığımda misk ve yaş kokusu aldım. Arkamda bir yastık vardı, sırtımı da yatak başlığı olduğunu tahmin ettiğim bir şeye dayamıştım.

Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde duran ve yanan birkaç mum dışında oda karanlıktı. Ama ışık, içinde bulunduğum odaya zar zor giriyordu.

Odak noktam pencereye gitti, perdeler sadece camın küçük bir bölümünün ve dışarının görülebileceği kadar açıktı. Hala geceydi, gümüşü mavi ay ışığı içeri giriyordu.

Gece oldu... ama hangi ? Ne zamandır dışarıdaydım?

Görüşümü netleştirmek, gözlerimin karanlığa sağlamak için birkaç kez gözlerimi kırptım ve çevreme dikkat ettim. Ama vücudumu ayarlamak için ellerimi şiltenin üzerine koymaya gittiğimde, o şingırtı sesi yine duyuldu. Bileklerimi çektiirdiğimde onları bir şeye bağlı buldum.

Başımı arkaya eğdim ve ellerime baktım, kafa karışıklığı içime yerleşti sadece için bir an olarak ben ve gerçekten

ne gördüğümü anlayamıyordum. Kelepçeler her iki bileğimdeydi ve yatak başlığının metal çubuklarına sabitlenmişti. Deneysel olarak tekrar çekiştirmek sadece evet, iyi ve becerdin olduğumu gösterdi.

Metal derime battığında tısladım ve biraz destek almak için ayaklarımı yatağa doğru itmeye çalıştığımda, yakıcı bir acı bacağıma saplandı.

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım ama zihnim bulanıktı, şu anda uyanmama neden olan olaylar birbirine karışmıştı. Vücudumun aşağısına, acıyan bacağıma baktım, ayak bileğimin iki yanında atel gibi görünen şeylerle sarılı olduğunu gördüm.

Yan odadan bir gıcırta sesi geldi ve kalbim hızla çarparak başımı kaldırdım. Parmaklarımı demir doladım ve kendimi biraz geriye çekerek daha dik oturdum. Tanrı'ya şükür hâlâ giyiniktim ama içinde bulunduğum durum, kızın bir psikopat tarafından kaçırılıp yatağa zincirlendiği psikolojik gerilim filmlerinden fırlamış gibiydi.

Beklerken ve dinlerken nefesimi tuttum. Ama sonra odanın hemen dışında duran bir adamın devasa gölgesini gördüğümde gözlerimin acı verecek kadar açıldığını hissettim. Adamın devasa cüssesini gördükçe nefes nefese başladım ve gölgeler yüzünden dış hatları dışında pek bir şey göremesem de canavar olduğu çok açıktı.

Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha attı; omuzları çok geniş olduğu için kapı aralığını geçmeden önce hafifçe yana dönmesi gerektiğini fark ettim.

Aman Tanrım.

Gözyaşlarım ben farkına bile varmadan aşağı süzüldü ve lanet olsun, kelepçeler yüzünden onları silemedim bile. Bileklerimi saran acının nefesimi sertçe kesmesine aldırmadan kelepçelerimi tekrar çektim.

"Mücadele etmeye devam edersen kendine daha çok zarar verirsin."

Sesini duyunca donakaldım. Derin bir sesteki ve içinde garip bir bozulma vardı.

"Zincirlenmemiş olsaydım kendime zarar vermezdim." Tanrım, bunu neden söyledim?

Bir adım daha yaklaştı ve ayın ve mumların ışıltısı sonunda ona iyice bakmama izin verdi.

O... muhteşemdi, garip, vahşi, acımasız bir şekilde.

Göğsümde yabancı olduğu kadar rahatsız edici de olan bir sıcaklık hissettim. Bu gerginlik sanki umutsuzca losyona ihtiyaç duyuyormuşum gibi etimi kapladı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı, bir yırtıcı gibi beni izledi. "Şimdi anlıyorum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. "Neyi anladın?" Sesim alçaktı, belki de onun duyamayacağı kadar alçak.

Ve yüzünde çok yoğun bir ifadeyle onu izledi.

Daha önce başka bir insanda böyle bir bakış görmüş müydüm?

Gölgeler etrafını sarmış ve sanki bir bıçakla kesilmiş gibi yüz hatlarını daha keskin göstermişti. Odanın içine doğru bir adım daha attı ve ben sırtımı yastığa yasladım, demir parmaklıklar ince dolgudan geçip batıyordu.

Yatağın kenarında durdu ve şilte devasa olmasına rağmen vücudu daha da görünüyordu.

Hiç bu kadar büyük bir insan görmüş müydüm? Sadece boyu bile bir buçuk metrenin üzerinde olmalıydı. Omuzları inanılmaz derecede genişti ve yağsız kasları şişkin pazılara, sert tendonlara ve sinüslerle kaplı ön kollara doğru iniyordu.

Bir tişört giymiş olmasına rağmen, tişörtün kumaşı beyazdı ve kirli ve yırtık görünüyordu; kumaşın altındaki karın kaslarının kıvrımlarını zar zor gizliyordu.

Onu gördüğümde üzerime bir kızarıklık çöktüğünü hissettim ve içinde duruma rağmen vücudumun bunu umursamadığı açıktı. Çünkü hissettiğim sıcaklık sadece uyarılmadan kaynaklanıyor olabilirdi.

Ona öylece baktığım için kendimi azarladım ve beni kaçırان adamı gördüğümde herhangi bir arzu hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Uzandı ve ellerini süpürgeliğe doladı. "Erkeklerin eşleri için kuralları çiğnemeyi neden bu kadar abarttıklarını şimdi anlıyorum." Elleri demire karşı sıkılaştı.

Sözleri çok anlamsızdı. Erkek mi? Eşler mi? Kim konuşur ki?

Kalın bir İskoç aksanı olmasına rağmen, onda çok... insanlık dışı bir şey vardı. O anda hafızamda bir şeyler canlandı, ve tam boyunun hizasına geldiğinde nefesim kesildi. Ağzının köşesi yavaşça yukarı kıvrıldı ve bir gülümsemeye dönüştü.

Anılar beynime bir film makarası gibi çarptı. Etrafımdaki görüntüler, sesler ve kokular bir kumsaldaki su gibi akıp gidiyordu.

Kaybolmuştum. Ormanda hiç de erkek gibi görünmeyen adamlar arasında bir kavga olmuştu.

Beni esir alan kişiye baktım. *Gözlerine*. Gözleri parlıyordu. Ve pençeleri vardı.

Korku dolu bir gıcirtı beni terk etti ve kendimi ondan daha uzağa itmek için içgüdüsel olarak bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı yatağa dayadım. Ayak bileğimdeki acı tüm vücuduma yayılırken tısladım.

"Sakin ol," diye mırıldandı o alçak, fazla derin ve seksi . "Benden kaçarken bileğini çok kötü incittin." Sözlerinde belirgin bir hırıltı vardı. "Elimden gelenin en iyisini yapmak ve kendini daha fazla incitmeni engellemek zorunda kaldım."

"Uzak dur." Ve sonra karanlık beni o ormanda ele geçirmeden hemen önceki her şeyi hatırladım, acı çok şiddetli olmadan ve beni sürüklemesine izin vermeden önce. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun? Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Bir cevap beklemiyordum, o da ilk başta bir şey söylemedi ama bu sözleri yüksek sesle söyledikten hemen sonra onu en son ormanda konuşurken duyduğumu hatırladım.

Bana onun olduğumu ve kimsenin beni benden alamayacağını söylemişti. Ve beni yatağına bağlayan kelepçelere bakılırsa... bu sözlerinde çok ciddi idi.

EPILOG

Ainslee

Altı ay sonra

T Baharın vaadi çoktan havadaydı, ılık ve ıslaktı ve içimi dolduran bu zevkli uğultu vardı.

Eşimle paylaştığım evi çevreleyen ormanın kokusu kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oldu. O tatlı, temiz kokuyu daha fazla içime çekerek derin derin nefes aldım.

Özgürlük. Vahşi doğa. *Ev.*

Şalı omuzlarıma daha sıkı sardım.

Luca.

Onun adı zihnimde fısıldadı, ruhum için sakın bir merhemdi. Bana her şeyi hissettiren bir dünyada kendimi rahat hissettiren tek şeydi.

Daha biz çiftleşmeden önce satın aldığı Highland malikanesi, kendi evim için hayal ettiğim her şeydi. Yemyeşil tepeleri ve devasa evimizi çevreleyen ormanlık arazisiyle, geldiği kadar mükemmeldi.

İçimdeki kurt kıpırdandı, eşinin yakınlarda olduğunu biliyordu. Aylar önce eşimi korumak için uyandığım o ilk değişimden sonra, içimdeki hayvanı nihayet uyandıran o dehşet verici durumdan sonra

onu sabit bir şekilde. Ama şimdi yer değiştirebilsem bile, bu isteğe bağlı değildi ve yoğun duygular tarafından tetikleniyordu.

Korku.

Öfke. Zevk.

Doğrusunu söylemek gerekirse, neredeyse her gün yoğun duygular yaşıyordum, Luca sürekli mutlu olmamı, her zaman zevkle dolmamı sağlıyordu.

Çiftleşmeye kesinlikle biraz zaman aldı, tıpkı yakın ailemden başka biriyle yaşamak gibi. Aramızda bir itme ve çekme vardı - esas olarak ben, çünkü eşim söz konusu ben olduğumda çok verici ve değiştirilebilirdi.

Ama üst düzey bir Lycan alfasıyla yaşamamanın zorlukları vardı. Ve bunlar onun aşırı korumacılığı, her zaman benimle emin olma ihtiyacı ve huysuz, inatçı doğası şeklindeydi. Ama ben ilk tanıştığımızdaki Ainslee değildim. Daha güçlüydüm, zaman içinde kendime gelmiştim. Tenimin içinde rahattım ve kendimi güçlü hissediyordum.

Ve Luca bunu fark ettiğinde, balonlu ambalaja sarılmaya ihtiyacım olmadığını bildiğinde, ortak olduğumuzu anladı. Eşimin onun kadar özenli olmasından hoşlansam bile kendime bakabilirdim.

Arazinin etrafına baktım ve manzaranın tadını çıkarırken tüm düşüncelerimin dağılmasına izin verdim. Uzaklarda otlayan koyunları . Güneş ağaçların üzerinden tepeye doğru yükseliyor ve her şeyi altın sarısı bir ışıltıya büründürüyordu.

Arazide fokurdayan derenin sesini duydum, insan kulağının algılayamayacağı kadar uzaktaydı ama ortaya çıkan kurdum sayesinde duyularımın hassasiyeti de artmıştı.

Gözlerimi kapadım ve bahçelerde açmaya başlayan çiçeklerin tatlı kokusunu içime çektim. Gülümsedim ama sırtıtışımın nedeni çevrem değildi. Luca'yı hissettiğim için gülümsedim.

Elim omuzlarıma gevşekçe örtülen şalın ucuna gitti, parmaklarım narin el işlemelerinin üzerinde gezindi.

Çiftleşme gecemizde eşimin bana verdiği bir hediye idi, yüzyıllar önce küçük bir Romen tezgahından satın almıştı. Bu bir

Başka bir zaman, daha önce hiç yaşamadığım bir zaman ve Luca'nın bunu sadece benim için almış olması her şeyi daha da özel kılıyordu. Her ne kadar Luca benimle her şekilde ilgilenmekten hoşlansa ve açıkça "bakıcılığı" en üst düzeyde kabul etse de, gerçek şu ki ben tüm bu materyalist şeyleri istemiyordum. Sadece onu hayatımda istiyordum.

Eşim beni mutlu etmekten gerçekten zevk alıyordu ve üzerimdeki etkisinden dolayı çok ısındığımı ve yumuşadığımı bile inkar edemezdim.

Ve sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, devasa kurdunun ormanın örtüsünden çıktığını gördüm. Gözlerimiz kilitlendiğinde kalbim küt küt atmaya başladı, parlayan gözleri bana odaklanmıştı.

Sonsuza dek beni izleyecek.

Beni nadiren yalnız bırakır, nadiren uzağa giderdi. Lycan'ının kısa bir süreliğine dolaşmasına ve koşmasına izin vermesi gerektiğinde bile, ona ihtiyacım olursa diye her zaman mülk içinde ve kulak mesafesinde kaldı.

Benim sahiplenici, bölgeci eşim.

Ama Luca'yı gidip yer değiştirmesi için cesaretlendirdim -zaman zaman da zorladım. İçindeki kurdu zincire vurmak zihnini yeniden bozmaya başlayabilir o delilik bir kez daha kontrolü ele geçirebilirdi.

Son altı ayda o kadar çok iyileşmişti ki, muhtemelen bir daha asla "normal bir Lycan" olamayacak olsa da, vücudu hâlâ türümüzün erkeklerinden çok daha büyüktü ve onun her bir parçasını seviyordum.

O benim için mükemmel bir yarımdı.

Parmaklarımı boynumdaki safirin üzerinde gezdirmeye devam ettim, bir kez daha onunla birlikte araziye keşfetmeyi arzuluyor ve özlüyordum. Kendimi değiştirmeyi sevmeme rağmen, insan formundayken onun güçlü Lycan sırtına tırmanmayı, kürkünü ellerimle sıkıca tutmayı ve beni bir günde gidebileceğimiz kadar uzağa götürmesine izin vermeyi özlemiştim. Ama bu özgürlüğün beni özellikle zorladığını hissetme ihtiyacına rağmen, dikkat etmem ve korumam gereken başka önceliklerim vardı.

Bir elimi hafifçe yuvarlaklaşmış karnımın üzerine koydum, gömleğim karnımın kıvrımlarını ve küçük çıkıntılarını sararken aşağıya baktım.

Bebeğimiz.

Luca'dan ve benden küçük bir parçanın bedenimin güvenliğinde büyümesinden duyduğum saf mutlulukla tekrar gülümsedim.

Luca'nın yaklaştığını hissediyordum ve bir elim şalımda, diğer elim karnımda, bana doğru yaklaşıırken ona baktım. Gözleri hep benim üzerimdeydi ve o tanıdık telaşın tükettiğini hissettim.

Adımlarının ortasında yer değiştirdiğinde benden sadece bir metre kadar uzaktaydı, hiç hızını kaybetmedi, devasa -görkemli bir şekilde çıplak-insan formu, sıcaklığını hissedip yoğun kokusunu içime çekene kadar gittikçe yaklaştı. Kıyafetleri, koşuya çıkmadan önce çıkardığı gibi düzgünce katlanmış bir şekilde yanımdaki veranda sandalyelerinden birinin üzerinde duruyordu.

Bana dokunmasına bile gerek kalmadan beni ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti beni terk etti.

Ulaşabileceği mesafeye geldiğinde beni çekti, vücuduna bastırıldı ama nazikçe ve karnıma dikkat ederek. Beni yakın tutarken başımı yana eğdim ve beni koklarken burnunun ucunu boynumda aşağı yukarı hissettim.

Göğsünden alçak bir gümbürtü çıktı ve titreşimler içime yayıldı. Yumuşak bir ses beni terk etti ve onun pazularına tutundum. Alyansım ışığı yakaladı ve parıldadı, pırlanta normalde bir Lycan geleneği olmayan, müstehcen derecede büyüktü ama Luca insan bile olsalar tüm gelenekleri yerine getirmek istediğinde ısrar etmişti.

"Ainslee'm," diye inledi ve kamburunun üzerine çökerek gömleğimi yukarı itti ve iri ellerini karnımın etrafına doladı. Hamile olduğum çok açık olmasına rağmen avuç içleri karnımı cüceleştiriyordu. "Benim küçüğüm," diye fısıldadı ve karnımı öpmek için eğildi.

Parmaklarımı kalın, kısa saçlarında gezdirdim ve bebek avuçlarından birine hafifçe tekme attığında gülümsedim. Yumuşak ama derin bir şekilde kıkırdadı.

"Onun üzerinde hep böyle bir etki bırakıyorsun," diye fısıldadım. Oğlumuzun kokusu, benim eksik Öteki Dünya duyularımla bile kolayca fark edilebiliyordu. Tıpkı Luca gibi kokuyordu, bu da bana muhtemelen babasına benzeyeceğini söylüyordu.

O çıplak karnımı öpücük yağmuruna tutarken ben de parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim.

"Çünkü ona karşı katı olacağımı, saygılı olduğundan ve annesine zorluk çıkarmayacağından emin olacağımı biliyor."

Sırıttım ve yüzünü avuçladım, başparmaklarımla etini okşadım ve onu bana bakmaya zorladım. "Bu küçük adama o kadar vurulacaksın ki, her tarafını gezmesine izin vereceksin." İnleyip başını salladığında kıkırdadım.

"Haklısın, her zamanki gibi." Ayağa kalktı ve beni tekrar kucakladı; başımı göğsüne yasladım ve kulağımın dibinde kalbinin güçlü atışını duydum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve başımı arkaya yatırdım, ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim ve ellerimi boynuna doladım. Bir öpücük için onu aşağı çektim, nazik ve hızlı olması gerekiyordu ama her zaman yaptıkları gibi, ateşli ve tutkulu oldu.

Saniyeler sonra kendimi kollarında buldum, bizi evimize, merdivenlerden yukarı ve odamıza götürürken dostum beni göğsüne bastırıyordu.

"Aç değil misin?" Beni nazikçe yatağa yatırıp bir adım geri çekilirken nefes aldım. "Öğle yemeği hazırladım." fısıltı yumuşaklığındaydı, çünkü tahrik olmuşum.

Bir adım daha geri çekildi, yüzünde vahşi bir ifade vardı.

"Açlıktan ölüyorum, dostum." Sesi, tahrik olduğunda çıkardığı o seksi mırıltıya benziyordu. "Ama sadece tek bir şeye açım, tatlım."

Nefesim kesildi ve kalbim hıçkırdı.

"Ve bu da senin o güzel kalçalarının arasındakiler için." Hırladı ve gözleri parladı. "Soyunmaya ve eşine tüm o muhteşem etini göstermeye ne dersin?" Tek kaşını kaldırdı. "Ya da istediğimi yapar ve yırtarım."

"Seni güzelce ve yavaşça kızdırmamdan hoşlanıyorsun" diye fısıldadığımda vücudumu bir ürperti sardı.

"*Ainslee'm*" diye homurdandı. Öne doğru bir adım attı. "Bacaklarının arasında doyarak açlığımı gidermeme izin ver."

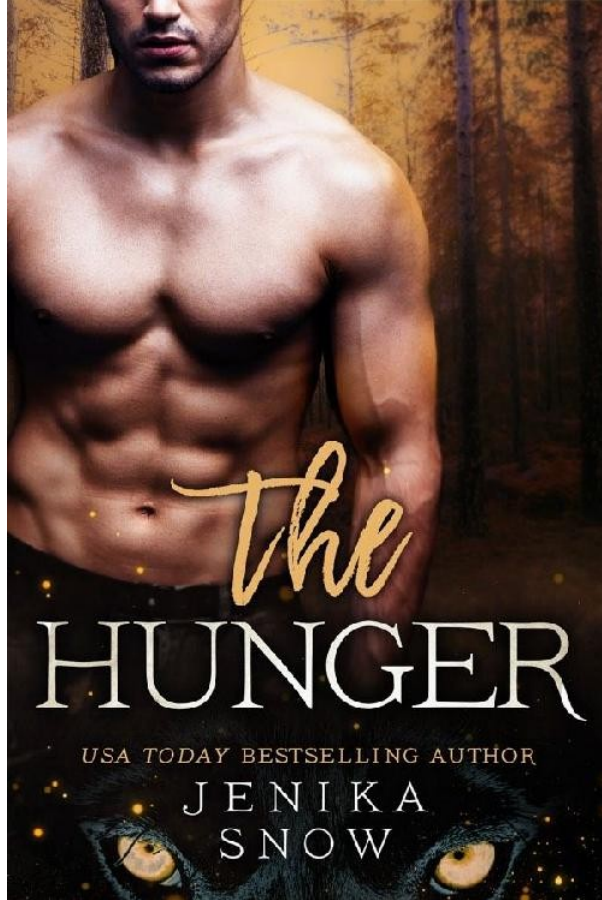
Kendi kurdumun yükseldiğini hissettim, duygularım bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu. Gömleğimin kenarından tutup başımın üzerine kaldırdım, sonra da pantolonuma uzandım. Bu sırada Luca bana açlıktan ölüyormuş gibi bakıyordu.

"Sen *benimsin*."
Evet. Evet, .
Ve ... öğle yemeği unutuldu.

Son.

The Lycans serisinin devamını okumak ister misiniz?
Caelan ve Darragh'ın Temmuz 2021'de yayınlanacak olan hikayesi **THE**
HUNGER'a göz atın!

YAZAR HAKKINDA

Jenika'yı şu adreste bulabilirsiniz:

www.JenikaSnow.com
Jenika_Snow@yahoo.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.